

Dan LUCA

România văzută de la Bruxelles

**6 ani de corespondențe europene pentru
presa clujeană**

Coperta:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

Luca, Dan

România văzută de la Bruxelles / Dan Luca

.....

.....

ISBN:

.....

© **Editura Dacia**

Cluj-Napoca: 3400, str. Ospătăriei nr. 4, tel./fax: 0264/42 96 75
tel. 0264/45 21 78, O.P. 1, C.P. 160
e-mail: edituradacia@hotmail.com, www.edituradacia.ro

București: O.P. 15, sector 6
str. General Medic Emanoil Severin nr. 14
tel. 021/315 89 84, fax: 021/315 89 85

Satu Mare: 3600, B-dul Lalelei R13 et. VI ap. 18
tel. 0261/76 91 11; fax: 0261/76 91 12
C.P. 506; Piața 25 octombrie nr. 12
www.multiarea.ro

Baia Mare: 4800, str. Victoriei nr. 164
tel./fax: 0262/21 89 23

Târgu Mureș: 4300, str. Măgurei nr. 34
tel./fax: 0265/13 22 87

Redactor și tehnoredactor:

Comanda nr. 4963

Părinților mei,

Experiență europeană pe triumfiul Cluj-Napoca, București, Bruxelles

Născut la Cluj-Napoca în anul 1971, Dan Luca își desfășoară în prezent activitatea la Bruxelles. În ultimii 10 ani a fost implicat în special în coordonarea proiectelor de integrare europeană.

A absolvit Facultatea de Matematică și Informatică din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca în 1995, iar în 1998 a obținut Diploma de Master în Studii Europene la Institutul de Studii Europene din cadrul Universității Libere Bruxelles. În prezent este doctorand în cadrul Facultății de Studii Europene din Cluj-Napoca, cercetarea sa axându-se pe problematica extinderii Uniunii Europene, educației comunitare, precum și a comunicării interculturale.

Din anul 1993 a devenit membru al Asociației Studenților Europeni din Cluj-Napoca, ocupând în perioada 1995-1997 funcția de președinte AEGEE Cluj-Napoca. Pe lângă activitatea de localizare a asociației europene pe structura locală clujeană, Dan Luca a coordonat conferințele europene: „Aspecte matematice din problemele practice” (1995), „Integrare europeană și diversitate culturală” (1996), „Situația mediului înconjurător în Europa Centrală și de Est” (1997).

În aprilie 1997 este ales în Biroul Executiv European al studenților, cu sediul la Bruxelles, ocupând funcția de Director Relații cu Publicul. În 1998 este numit prim-vicepreședintele rețelei europene studențești.

În perioada 1997-1999 a coordonat de la Bruxelles o serie de proiecte europene în domeniul integrării europene: „Socrates Action Day”, „Relațiile româno-maghiare în anul 2020”, „Deschiderea europeană a studenților români”, „Educație pentru anul 2020”.

Anul 2000 și-l petrece la București, făcând parte din echipa de implementare a proiectului Phare „Training in European Affairs”, a

căruia beneficiar a fost Institutul European din România.

Din ianuarie 2001 lucrează la Bruxelles, fiind manager al companiei de media europeană EurActiv. Plasarea sa în mijlocul comunității afacerilor europene, îi dă posibilitatea să fie în permanentă comunicare cu instituțiile europene, misiunile diplomatice acreditate la Bruxelles, companiile de consultanță, organizațiile non-guvernamentale, precum și cu presa acreditată la Bruxelles.

Editor

România văzută de la Bruxelles sau o comunicare permanentă cu comunitatea locală clujeană

În primăvara anului 1997, ales fiind în Biroul Executiv European al Asociației Studenților Europeni (AEGEE), am ajuns să trăiesc în Bruxelles, în inima afacerilor europene. Aflat în capitala europeană am simțit că îmi lipsește „conexiunea cu România”. Fără să mă gândesc prea mult am început să scriu articole din dorința de a rămâne în contact cu ei, cu cei „de acasă”, iar sentimentul publicării a fost ca un balon de oxigen, necesar în acea perioadă.

1997 și 1998 au însemnat anii de debut, în care articolele au fost trimise Adevărului de Cluj, dar și altor cotidiene clujene precum Știrea sau Curierul. O dată cu acreditarea oficială ca ziarist la Comisia Europeană (1999), corespondențele au fost direcționate doar către Adevărul de Cluj.

Am încercat să explic cum vedeam eu Bruxelles-ul, de ce sunt eu în acest sistem. A fost o conjunctură favorabilă, ca eu să trăiesc din plin Europa, începând cu momentul Tratatului de la Amsterdam și ajungând acum la cel al extinderii reale a Uniunii Europene. Nu sunt un ziarist de profesie și nici nu vreau să mă erijez în așa ceva. Sunt poate un observator, un reporter, al fenomenului european văzut de la centru, din Bruxelles, încercând să-l explic pe cât posibil celor din România.

Procesul de construcție a actualei Europe, precum și integrarea României în Uniunea Europeană este un proces tehnic și de aceea nu este ușor să păstrezi o notă decentă în relatările legate de acest subiect fără să aluneci spre vulgaritate. Articolele publicate au încercat însă să surprindă partea constructivă a mecanismului european, cuprinzând în general două idei, sugerate încă din titlu. Chiar dacă de multe ori în spatele realizării unui articol stăteau 5-6 ore de muncă și o parcurgere a unei bibliografii ce depășea poate suta de pagini, de fiecare dată când începeam să scriu mă gândeam la cei de acasă, la

clujeni, la oamenii simpli care cumpără dimineața Adevărul de Cluj, care aud la televizor sau radio cuvinte precum aderare, extindere, negocieri, candidatură, și care poate au nevoie de un mic ajutor explicativ. Ajutor în a înțelege ce se întâmplă în România de după 1989, în ce încercăm noi să ne integrăm, și cum se va schimba viața fiecăruia din cauza acestui proces.

De multe ori simțeam nevoia să comunic mai mult, dar îmi era frică să nu exagerez, ca apoi mesajele mele să fie respinse. Astfel, găsind înțelegere la conducerea Adevărului de Cluj, am reușit să trimit interviuri ample o dată la 6 luni, care să cuprindă mult mai multe idei decât cele relatate într-un scurt articol.

Este deosebit momentul când prietenii, vecinii sau chiar necunoscuți mă felicită în Cluj pentru mesajul transmis de la Bruxelles prin intermediul presei. M-am bucurat enorm când părinții mei au înțeles că în Bruxelles se întâmplă ceva important, iar dacă fiul lor este în acea parte a Europei nu este un lucru rău, chiar dacă 2000 de kilometri nu sunt ușor de suportat pentru ei.

A venit momentul Copenhaga. Documentul final al Consiliului European din 12-13 decembrie 2002 vorbește de o singură extindere și susține că “obiectivul comun este de a primi România și Bulgaria în Uniunea Europeană în anul 2007”. Deși mai este mult de discutat și negociat, s-a confirmat clar că drumul început de România după Revoluția din Decembrie se îndreaptă spre o concluzie fericită. M-am gândit că poate o monitorizare independentă a unei porțiuni din acest drum, văzută de la Bruxelles, este benefică celor interesați de acest subiect. Crăciunul 2002, petrecut în România, mi-a confirmat că o astfel de carte ar prinde și nu am ezitat prea mult în a demara acest proiect.

Articolele cuprinse în această carte sunt redactate în forma publicată la data respectivă. Nu este o carte pentru a realiza un profit financiar, căci editarea este suportată integral de către autor. Este doar o mică contribuție la procesul integrării României la Uniunea Europeană.

Nu pot să nu închei această introducere fără a mulțumi celor

care m-au ajutat în realizarea corespondențelor și acestei cărți: părinților mei, cărora le dedic această carte, soției mele care, chiar dacă este olandeză, a învățat limba română și deci îi este ușor să parcurgă materialul, colegilor de la AEGEE-Europe, IBF International Consulting, Bernard Brunhes International, Institutul European din România sau EurActiv, redactorilor cotidienele clujene și nu în ultimul rând CITITORILOR.

Dan LUCA

ARTICOLE

1997

Adevărul de Cluj, 21 iunie 1997

Forța diasporei

Este interesantă viața aici în Belgia. Poate mai interesantă decât în orice colț al Europei. Întâlnești oameni de toate naționalitățile, persoane care s-au integrat în capitala Europei. Dar aceste persoane nu uită de unde au plecat, sau unde își au originile. Sunt numeroase manifestări, care în multe alte părți ale continentului ar părea naționaliste, dar aici dau practic nota de diversitate. Iată doar câteva exemple. Acum două săptămâni a avut loc manifestarea stagiatorilor austrieci de la instituțiile europene. Totul, într-un cadru superb, la un castel în apropierea orașului, cu mâncare și băutură tradiționale, cu muzică și dansuri, cu pliante și postere despre Austria. Toate acestea bine sprijinite de puternice firme austriece. Și ca să vă dați seama de impact: au fost prezente peste 2 000 de persoane.

Un alt exemplu ar fi Zilele Andaluze la Bruxelles, practic, timp de trei zile într-un parc central, special închiriat pentru acest eveniment, Andaluzia a prezentat câte ceva din cultura și tradițiile sale. Interesul a fost enorm, în rândul celor 50 000 de spanioli care locuiesc în prezent în Belgia. Din nou, susținut de puternice firme de turism, ziare, restaurante andaluze, dar și de Ambasada Spaniei.

Exemplele pot continua. La sfârșit de săptămână va fi petrecerea stagiatorilor nordici de la instituțiile europene. Apropo, pe când sărbătoarea stagiatorilor români de la organisme europene, sprijinită de firmele românești?

Curierul, 23 iunie 1997

Cetățean european

Multă lume aici, la Bruxelles, și nu numai, se simte cetățean european. Întâlnești persoane care practic nu pot să-ti spună căreii țări aparțin. Un exemplu vreau să dau și trageți singuri concluzia dacă exagerez sau nu. Ce este o persoană cu tată englez, mamă germană, care a urmat Facultatea la Paris și Masterul la Londra, locuiește la Bruxelles și are pașaport britanic? Este artificial spus pașaport britanic, practic pe pașaport scrie cetățean european aparținând unei țări. Acest act îți dă o libertate totală de mișcare, chiar dacă cei de aici nici nu îl poartă când călătoresc în alte țări și se legitimează cu acte precum carnetul de identitate sau permisul de conducere. Ceea ce caracterizează aceste persoane este o fantastică toleranță și deschidere, o mare încredere în oameni.

Închei aici mica mea polemică europeană, cu speranța că într-un timp cât mai apropiat și noi, românii, să deținem astfel de pașapoarte, fiindcă fără nici o rețineră pot să spun că majoritatea o merităm.

Adevărul de Cluj, 28 iunie 1997

Încrederea în tineret

Pare un subiect îndelung mediatizat, dar nu pot să mă abțin în a face unele comentarii de aici, din capitala Europei.

În primul rând este vorba de o încredere reală în tineret. Încrederea în ideile pe care le au tinerii, suportul real de care beneficiază, dar în primul rând de seriozitatea cu care le sunt ascultate ideile. Multe țări conștientizează că tineretul lor trebuie să vadă ce se întâmplă în țările Europei, pentru a se întoarce apoi și a pune în aplicare ceea ce au învățat.

În instituțiile europene întâlnești stagiați pentru o lună, două sau chiar șase, care sunt sprijiniți prin programe naționale în studiul lor. Spre exemplu un student de la Drept din Spania, pentru a putea finaliza lucrarea de diplomă are posibilitatea de a efectua un stagiu la Curtea de Justiție de la Luxemburg, un doctorand din Finlanda la Științe Politice poate să asiste în direct la ședințele Parlamentului European.

Când te gândești că pe la noi pentru a participa la o conferință în Europa, în care reprezinți la o adică orașul și chiar, de ce nu, țara, umbli ca disperatul un an de zile cu cerșitul pe la sponsori. Mobilitatea europeană este ceea ce lipsește tineretului român. Prea puțini români iau contact direct cu realitatea marilor orașe europene. Numai participând poți să înveți și să aplici ceea ce cunoști. Iertați-mi tonul, dar îl consider necesar când văd în jurul meu poate 300 spanioli, 200 italieni, 150 francezi, 100 olandezi, 400 nemți și, pierdut pe undeva, ajuns cu mari sacrificii aici, un român.

Curierul, 30 iunie 1997

Frumusețea mitingurilor din Vest

Poate acest titlu șochează, dar este ceva real. După cum ați putut viziona la televizor, sau citi în ziare, în ultimele săptămâni au fost puternice manifestări sindicale în Europa. Norocul, sau poate hazardul, mi-a dat posibilitatea să asist la cele mai mari dintre acestea.

Cronologic, primul miting a fost la Bruxelles, unde peste 20 000 de oameni s-au adunat pentru a cere o Europă socială. Pentru a avea impact maxim, locul derulării manifestării a fost ales chiar în parcare din fața Parlamentului European. Mișcarea a fost deosebit de non-violentă, chiar dacă după manifestație cutiile goale de bere erau la tot pasul. A fost ca un carnaval. Toți participanții purtau pelerine și pălării verzi, fiind bine instruiți asupra mesajului care trebuia scandat. Dar oricât de pașnici sunt manifestanții de aici, în ziua respectivă s-a dublat personalul care păzește intrarea în Parlament.

Probabil cea mai importantă mișcare din ultima perioadă s-a desfășurat zilele trecute la Amsterdam. Cred că nu trebuie explicat de ce liderii au ales acest oraș și data respectivă. Numai să vă faceți o părere despre impactul asupra mass media. Au fost peste 3 600 ziariști în acele zile la Amsterdam, veniți special pentru Consiliul care a concluzionat Președenția Olandeză a Uniunii. Deși mitingul a avut loc duminică, încă de vineri seara orașul a început să se umple, spre bucuria patronilor de baruri sau restaurante.

Impactul unor astfel de manifestări este deosebit de mare și luat în serios de cei vizați. Acum, în pragul mileniului III, cei de aici își pun tot mai mult întrebarea cum va arăta Europa și nu atât din punct de vedere geopolitic, ci mai ales din punct de vedere social? Adică, mai pe românește spus, nu toți sunt entuziasmați de o Europă puternică, atâta timp cât ei își pierd locurile de muncă.

Curierul, 7 iulie 1997

Euroregion - o inițiativă interesantă și bine de urmat

Încă de la început este bine să precizăm ce reprezintă Euroregion. Este o cooperare între 5 regiuni din trei țări diferite, adică mai precis trei regiuni din Belgia (Bruxelles, Flandra, Valonia), una din Marea Britanie (Kent) și una din Franța (Nord-Pas de Calais). Acestea au semnat un acord de cooperare pentru a relansa economia acestei zone, pentru o mai bună legătură în domeniul social și cultural.

Cooperare s-a accentuat o dată cu construcția tunelului care leagă Marea Britanie de continent. Pentru a face față situației economice dificile, cei din Euroregion – o zonă cu o populație de 15,5 milioane locuitori – și-au unit eforturile, iar rezultatele concrete nu au ezitat să apară, în domenii precum amenajarea teritoriului, transporturilor, dezvoltării economice, turismului și protecției mediului înconjurător.

Practic, Euroregion se află în miezul Europei și asta îi dă o forță deosebită, cu mari posibilități de dezvoltare.

În ultima convorbire avută cu Nicolas de Potter, Secretarul General al Euroregion, acesta și-a arătat interesul în a colabora cu țara noastră, încurajat și de faptul că există finanțări europene disponibile pentru astfel de proiecte.

Adevărul de Cluj, 11 iulie 1997

Pericolul intermediarilor

Poate mulți se întreabă cum este văzută România de la Bruxelles? Răspunsul depinde de persoana întrebată, dar în general se constată o mare dezinformare. Astfel un copil de 12 ani întrebat ce cunoaște el despre România va răspunde „a fost ceva revoluție pe acolo”. Un student îți spune cam în ce zonă a Europei se află țara noastră și nimic mai mult. Am întrebat o funcționară irlandeză ce știe despre România și a răspuns că de la Nadia Comăneci încoace, doar de echipa de fotbal a mai auzit ceva.

Nu pot să nu remarc, există și persoane care îți povestesc câte ceva mai concret, dar aceștia sunt în general cei care au fost în România. Sincer, altfel discută cu tine astfel de persoane care au văzut cu ochii lor că România este o țară europeană.

Din ultimele discuții avute la instituțiile europene de aici am dedus că ne paște un mare pericol, pe care dați-mi voie să-l numesc „pericolul intermediarilor”. În ce constă? Încă de acum au început să fie specialiști ai situației din România persoane care nu sunt români. Concret, o persoană, dacă dorește de la organismele europene informații despre noi, va fi îndrumat către un specialist ceh, polonez sau maghiar care îi va da lămuriri. Deci și acolo unde este nevoie de noi sunt alte persoane vizibile. Iar această situație se observă tot mai mult, pe zi ce trece.

Este ușor să constăți surpriza și reținerea persoanelor importante cu care discuți când le spui că ești român. Surpriză, pentru că încă suntem exotici aici. Trebuie să obișnuim lumea bună a Europei cu prezențele noastre. Tineretul țării poate face față actualei Europe, dar trebuie puțin ajutat, și nu încurcat, să vadă ce se petrece aici, pentru a cunoaște realitatea. Un pic de bunăvoință și altfel vom fi priviți. Suntem în Europa o forță de 23 milioane locuitori și trebuie să arătăm

asta. Atunci vor veni și investițiile străine atât de necesare, și integrarea în structurile europene, și toate celelalte.

Adevărul de Cluj, 15 iulie 1997

Fiecare țară cu cerșetorii săi

E bine să vedem și cealaltă față a lucrurilor. Partea frumoasă, cu puterea Europei Unite este bine mediatizată și aparent plină de strălucire. Dar v-ați întrebat cum privește omul de rând de aici schimbările actuale din Europa? Un fapt destul de important este că populația este, în marea ei parte, împotriva transformării Bruxelles-ului în capitala Europei. Cum altfel, când în țara ta sunt instalați 20 000 funcționari europeni, cu un salariu în jur de 5 000 dolari neimpozabili. Căci aceste salarii gigantice duc la creșterea tuturor prețurilor, cu implicații directe asupra populației. Astfel nu este de mirare că majoritatea mitingurilor de protest se desfășoară, unde în altă parte decât în fața Parlamentului European.

Există diferite metode de a procura banii necesari traiului. Piețele, metrourele și alte locuri publice sunt pline de cerșetori. Câțiva studenți spanioli au înființat în urmă cu 5 ani o formație care cântă serile în localuri pentru a câștiga un ban. Au costumele lor, au cântecele lor și o bună strategie în a asigura permanența formației fiindcă tot timpul vor exista studenți spanioli în Bruxelles, care pot cânta pentru bani. Există și persoane care se avântă în metrou pentru a explica celor prezenți situația lor deosebită și a cere ajutor. Din cele văzute și auzite, cea mai credibilă și lacrimogenă poveste este cea cu refugiații din Bosnia. Nu pot să spun cât adună aceste persoane din cerșit într-o zi, dar din ce am vorbit cu unii din băieții spanioli ei mi-au spus că fiecare persoană câștigă într-o seară, în timp de două ore, cam 500 franci belgieni, care dacă sunt înmulțiți... cu, dar ce rost au astfel de calcule aici.

Vreau să închei cu o mică anecdotă. Știți care a fost sloganul preferat al manifestării de la Amsterdam, din 15 iunie 1997, miting clar îndreptat împotriva actualei politici europene? Sloganul simplu: EUROTOP. Veți spune unde este protestul în ceva de genul Topul

Europei ? În felul în care se desparte acest cuvânt scris EU ro top. „EU” însemnând Uniunea Europeană, iar „ro top”, una dintre cele mai dure înjurături olandeze.

Adevărul de Cluj, 23 iulie 1997

Ziua Națională a Belgiei

Luni, 21 iulie 1997, s-a sărbătorit la Bruxelles Ziua Națională a Belgiei. Au venit din toată țara, să se bucure împreună de această zi, flamanzi și valoni.

Totul a început cu o impozantă paradă militară pe bulevardul principal. În fruntea coloanei s-a aflat regele Albert al Belgiei, împreună cu întreaga suită regală. A fost practic o adevărată expunere a arsenalului militar al acestei țări. Pentru prima dată în istoria Belgiei, au defilat și trupe străine, cele ale unor țări precum Argentina, Cehia, Iordania, Pakistan, Polonia, Slovacia și Ucraina, deosebit de aplaudate de cei veniți să le vadă. Soliștii au fost însă militarii de la „căștile albastre”, primiți ca niște eroi naționali.

După aproximativ o oră în parcul Central a avut loc o mare petrecere populară, cu multe firme care au dorit să-și facă reclamă, și cu focuri de artificii, care nu mai sunt un lucru nou nici pentru clujeni.

A fost și singura zi din an când clădirea Parlamentului Belgiei și-a deschis larg porțile pentru toți cei interesați. Totul bine pregătit, cu pliante în 4 limbi și cu ghizi care explicau tot ce se putea explica.

Adevărul de Cluj, 14 august 1997

Dan LUCA: „În Bruxelles, lucrez de la 8 dimineața la ora 1 noaptea”

Dan Luca este în prezent membru în Comitetul Director al Asociației Studenților Europeni (AEGEE) – Europe, cu sediul central la Bruxelles, în funcția de Relații cu presa și Parlamentul European. Este singurul est-european din cei 9 membri aleși de Adunarea Generală a Rețelei Europene – 20 000 membri, 200 centre universitare, 39 țări. Absolvent al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, în prezent urmează Masterul în Studii Europene la Institutul de Studii Europene din cadrul Universității Libere din Bruxelles.

Reporter: Pentru început vă rugăm să ne explicați ce înseamnă AEGEE la nivel european?

Dan Luca: Fondată în 1985, de un grup de studenți de la Marile Școli din Paris, conduși de Franck Biancheri, AEGEE a fost încă de la început o promotoare a mobilității studențești și a interdisciplinarității universitare. În istoria sa, AEGEE a schimbat real viața studenților în Europa. Astfel în martie 1987, în urma proiectelor derulate de AEGEE, în special în Franța, dar și în Germania, Spania, Olanda, președintele Franței, Francois Mitterrand, invita la palatul Elysée, pentru un dejun oficial, Comitetul Director AEGEE-Europe. Două zile mai târziu, domnul Mitterrand, într-un interviu televizat, anunța deblocajul financiar necesar programului ERASMUS. De atunci, din 1987, mii de studenți au beneficiat real de rezultatele discuției din martie 1987.

Reporter: În ce a constat munca de până acum de la sediul central de la Bruxelles?

Dan Luca: Din luna mai 1997 locuiesc în permanență la Bruxelles, împreună cu ceilalți 8 membri ai Comitetului Director. Aici, practic, lucrăm de la 8 dimineața până la ora 1 noaptea la coordonarea asociației la nivel european. Din prisma funcției mele, director Relații cu presa și Parlamentul European, am întâlnit o situație destul de delicată.

Practic nu exista nici un contact real cu reprezentanții presei de la Bruxelles. Am elaborat imediat strategia de redresare a situației, în primul rând prin organizarea conferințelor de presă săptămânale în sediul central. În paralel am realizat un adevărat lobby pe lângă ziariști. Rezultatele au fost deosebite, cu articole în La Libre Belgique, European Voice, L'Express, cu interviuri ample la BBC, ITAR TASS, Deutsche Welle, Reuters, Agence Europe.

Reporter: Am înțeles ca ați demarat la nivel european câteva inițiative deosebit de puternice. Ne puteți detalia aceste proiecte?

Dan Luca: În strânsă colaborare cu Franck Biancheri, fondatorul AEGEE-Europe, cu care sunt bun prieten, am demarat o conferință simultană cu titlul „Evaluarea programului Socrates” în toate cele 200 centre universitare, tocmai pentru a demonstra sponsorilor, presei și instituțiilor forța rețelei noastre. Al doilea proiect constă în organizarea Grupului de Lucru Francofon al AEGEE-Europe, o inițiativă de pe vremea când eram președintele AEGEE Cluj-Napoca.

Reporter: Am înțeles că sunteți implicat și în implementarea programelor de mobilitate europeană pentru studenții din România. Ce ne puteți spune despre acest proiect?

Dan Luca: Erasmus este un program real. Practic orice tânăr studiază timp de un an în altă țară, învață limba respectivă, ia contact cu respectiva cultură și își face nenumărați prieteni. Devine un european în adevăratul sens al cuvântului. Încă din primele luni ale anului 1998, va fi lansat programul SOCRATES II, cu România parte a programului. Din discuția avută în Franța, cu Christian Roger, directorul adjunct pentru Agenția Socrates din Franța, România se află în stadiul avansat de implementare a programului. Deosebita prestanță a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, adevărat promotor al proiectului, este binecunoscută de cercurile universitare europene. Este foarte important cum demarăm și pentru a nu pierde startul. Trebuie ca toți să ne unim eforturile pentru a implementa real programul, pentru ca orice student român să aibă posibilitatea să studieze cel puțin un an în străinătate. Căci altfel este motivat și alta este concepția despre viață a celor care au văzut cu ochii lor ce se întâmplă în țările dezvoltate.

Adevărul de Cluj, 8 octombrie 1997

Cluj-Napoca - oraș deosebit de important în actuala Europă

Suntem bucuroși când cineva din străinătate ne cunoaște orașul. Dar suntem foarte mirați când cineva cunoaște multe amănunte despre locul în care trăim.

Ceea mai mare surpriză am avut-o cu prilejul cursului „Istoria Europei din 1919 până în zilele noastre”, susținut pentru studenții Institutului de Studii Europene din cadrul Universității Libere Bruxelles, când practic, subiectul principal al cursului a fost orașul Cluj-Napoca. S-a făcut o analiză profundă a denumirii orașului (latină, maghiară, germană, română). S-a explicat evoluția procentului de populație maghiară din oraș și s-a analizat sistemul de admitere la Facultatea de Drept din Cluj-Napoca, prin prisma locurilor în limba maghiară. Toate, punctate de intervenții despre implicațiile politice ale tuturor evenimentelor.

Sincer m-am bucurat că am fost în sală la acest curs, urmărit de alți peste 100 de studenți din întreaga Europa, viitori politicieni europeni. Fiind singurul est-european prezent, am putut astfel interveni în câteva rânduri, când lucrurile erau prezentate în mod denaturat. Știu, nu este bine să întrerupi un profesor universitar când susține o prelegere, dar credeți-mă, nu regret deloc, căci astfel cei prezenți au putut auzi varianta reală a ceea ce se întâmplă la noi.

Sincer, am fost mândru că sunt născut la Cluj-Napoca!

Curierul, 27 octombrie 1997

Realitatea relativă

Există momente în care, din lipsă de informație, nu cunoaștem realitatea. Nu vom recunoaște aceasta și vom susține sus și tare că suntem cei care deținem adevărul. Dintr-o țară străină, România se vede diferit, altfel decât din interior. Două exemple voi aminti pentru a vedea cât suntem încă de izolați.

Să începem cu un lucru simplu, legătura telefonică între Belgia și România. Pentru a vorbi 10 minute, ai nevoie de 250 franci belgieni, adică 12 mărci și jumătate. Veți zice că telefoanele internaționale sunt scumpe. Este adevărat, dar să vedem legătura telefonică cu Statele Unite: 10 minute, doar 200 franci belgieni. Deci SUA este „mai aproape” decât noi de Belgia. Pentru a termina „polemica telefonică”, să vedem Rusia: 300 franci belgieni. Suntem „mai aproape” de capitala Europei decât rușii.

Ce important este ca oamenii de aici să viziteze România! După Edith Muller, parlamentară europeană, prezentă la Cluj-Napoca cu prilejul „Zilelor AEGEE”, am avut prilejul să discut cu Thomas Grunert, prezent la întâlnirea NATO de la București. Acesta a declarat că doar acum cunoaște realitatea românească, iar organizarea de la București a fost deosebită, depășind mari conferințe europene.

1998**Curierul, 12 ianuarie 1998****Integrarea euro-atlantică... doar la televizor
România 1997: Dorința unei nații – integrarea fără
condiții**

„Integrarea euro-atlantică – dorința unei nații”. Așa s-ar putea intitula un eseu scris în România anulului 1997. Dar hai să vedem ce se ascunde sub acest voluntariat? În primul rând o totală lipsă de informație, căci cum altfel aproape toți cetățenii României vor același lucru, comparativ cu alte țări în care procentul este net inferior.

S-a prezentat în presa scrisă, dar mai ales în cea audio-vizuală, imaginea că integrarea în structurile euro-atlantice va rezolva toate problemele existente. Adică o axioma de genul: „Trebuie să fiți bogați și frumoși”. Iar dacă cineva îndrăznește să susțină contrariul era considerat trădător de țară. Ideal măreț și întreaga națiune a fost conectată la ceea ce poate nu vroia. Fiecare cetățean, nu contează că era muncitor, țaran, profesor sau elev, trebuia să spună DA integrării. Dar știa el ce reprezintă aceasta și, mai ales, care este prețul?

Aici, la Bruxelles, în capitala Europei, se observă ce probleme au spaniolii, portughezii și mai ales grecii pentru a face față prezenței în Uniunea Europeană. Doar acum cetățeanul de rând conștientizează ce este integrarea europeană pe pielea lui. La noi încă este doar o dezbatere la televizor, și aceea de multe ori făcută cu scopul de a deruta lumea.

Ne supăram pe Fondul Monetar Internațional când ne dictează anumite condiții, dar hai să vedem care este legitimitatea sa. Deschidem cursul de „Instituții Economice Mondiale”, la capitolul 3 „Instituții de Relații Monetare Internaționale” și la paragraful „Politica

economică și monetară” găsim, conform articolului 1 al statutului FMI: „FMI face, în principiu, în fiecare an, un examen profund asupra situației și asupra politicilor economice în fiecare țară membră. O misiune este trimisă la fața locului pentru a se documenta și a întâlni autoritățile naționale. Un raport va fi realizat și va fi pus la dispoziția țărilor membre.” Cred că este destul de clar, trebuie să ne supunem controlului și să urmăm directivele dacă vrem să avem sprijin. Nu spun că este rău, dar câți dintre cetățenii României au această mentalitate să se supună controlului organismelor europene sau internaționale? Acest control, sau poate mai frumos spus, acesta colaborare, trebuie să se realizeze nu numai la vârf, dar și în profunzimea sistemului.

Acum ne punem întrebările: Avem oameni pentru așa ceva? România pregătește oameni cu adevărată deschidere europeană? Generația actuală este încurajată să gândească european? Par simple aceste întrebări, dar sunt deosebit de profunde, și poate aici este cheia reformei mult așteptate. Avem și oameni care să ne răspundă, dar prin fapte, nu prin vorbe... la televizor.

Curierul, 26 ianuarie 1998

Sugestii la „Un plan de acțiune pentru o Europă unită“

Troica europeană în Algeria

Nu cred că prea mulți își amintesc de „Întâlnirea șefilor de Stat și de Guvern din țările membre ale Consiliului Europei”, care a avut loc la Strasbourg în zilele de 10 și 11 octombrie 1997. Dar, așa cum declara Daniel Tarschys, Secretarul General al Consiliului Europei, prezent și la Cluj-Napoca în octombrie 1996, „după opt ani de schimbări politice stupefiante, reuniunea a arătat o normalizare și cooperare între statele continentului.”

Sunt deosebit de interesante materialele care se pun la dispoziția publicului după un astfel de eveniment. Fără să jignească vreo țară, să nu uităm, Consiliul Europei este practic „sala de așteptare” a Uniunii Europene, broșura editată cu prilejul Adunării de la Strasbourg sugerează doar unde sunt deficitare anumite țări sau unde pot ele influența decisiv, prin forța colectivă, politica europeană. Aceasta prin inserarea unor citate ale șefilor de state ale țărilor în cauză, chiar la capitolul care tratează tema respectivă.

Concret, unde credeți ca apar citatele domnului Emil Constantinescu, Președintele României? La capitolul „Securitatea cetățeanului”, subcapitolul „Lupta contra corupției” și la capitolul „Coeziune socială”, subcapitolul „Definirea strategiei de coeziune socială”. Nu doresc să comentez aceste capitole sau declarații, doar vreau să adaug că aceste materiale se traduc în majoritatea limbilor Europei și au o distribuție de invidiat chiar de marile trusturi de presă.

Revenind la zilele noastre, subiectul de actualitate de aici, și mă refer din punct de vedere al Europei, nu al Belgiei, este masacrul din Algeria. Așa cum subliniază Agence Europe, „troica europeană va interveni în zilele următoare. Troica nu va fi, de data acesta, la nivel

ministerial, ci va fi formată din diplomați de înalt nivel din Marea Britanie, Luxemburg și Austria.”

Deja, prin tot ce întreprinde, UE se impune ca o mare putere mondială, iar articole precum UE/SUA, UE/Japonia, UE/India sunt din ce în ce mai dese în paginile ziarelor. Este bine de știut și de către noi, ceea ce se pregătește aici este fără precedent în istorie: să crezi o superputere mondială în mod pașnic.

Curierul, 2 februarie 1998

Domnilor politicieni, istoria vă așteaptă!

Stai de multe ori și te întrebi cum va ieși țara noastră din criză? Încerci în stânga, nu găsești, încerci în dreapta, și iar te blochezi. Apoi te întrebi: suntem o nație de 23 milioane care nu putem face față? Chiar așa suntem de blocați și de îndoctrinați de trebuie să renunțăm? Realitatea este dură, dar trebuie spusă, omul de rând o duce rău și nu mai are nici o speranță. Politicienii promet și când este să demonstreze că pot schimba ceva concret, o dau iar pe vorbe mari. De multe ori cuvinte aruncate doar pentru a spune ceva. S-a vorbit nu cu mult timp în urma despre modelul suedez. Ce a înțeles românul de rând despre acest model? A văzut ceva concret? A văzut un buget, comparativ cu cel lansat de prim-ministrul suedez în 1933, care s-a arătat a fi primul buget care a combătut criza economică a anilor '30? A văzut, ceea ce este pilonul modelului, salarii mari pentru a absoarba producția și pentru a crea societatea de consum? A văzut o reducere a șomajului cu 15% ? A văzut crearea unor instituții serioase precum Institutul pentru Politica Locurilor de Muncă sau cel pentru Solidaritate Salarială? A văzut un puternic acord guvern-patronat-sindicat capabil să asigure pacea socială?

Nu vreau să rănesc pe nimeni cu aceste întrebări, dar adevărul doare și trebuie spus. Domnilor politicieni, nu mai promiteți luna de pe cer când vă dați seama că nu este posibil să o avem. Știu, suntem o țară latină și se promet multe, dar când să se materializeze ceva se observă că iar ne-am supraevaluat.

Gândiți pe termen lung. Sunteți oamenii momentului, dar potențiali candidați pentru istoria României. Chiar așa doriți ca nația să vă clasifice ca „senatorul cu 10 case” sau „deputatul cu 3 fabrici”? Și asta pentru câțiva ani, căci apoi absolut nimeni nu va mai vrea să-și amintească de astfel de persoane. Nu v-ar tenta mai mult expresii de genul „unul dintre politicienii care în anii '90 a reușit să scoată

România din criza economică” sau, de ce nu, „puternic om de afaceri care a ajutat tineretul României în anii ‘90 să se exprime la adevărata sa valoare europeană”?

Adevărul de Cluj, 13 februarie 1998

Rolul organizațiilor non-guvernamentale în România

V-ați întrebat care este rolul organizațiilor non-guvernamentale într-o societate? Hai să gândim sănătos, nu ca și cei care au plătit 500 mărci germane la cine știe ce persoană să le facă statutul asociației cu toate aprobările necesare, iar apoi să amortizeze investiția prin vânzări și înmatriculări de mașini străine. Să vedem adevăratul rol al acestor asociații.

Să ne lăsăm puțin purtați de inventivitate. Ce ați face dacă ați fi numit mâine ministru? Nu contează în ce minister. Automat intrați într-o horă în care greu prevedeați ce se întâmplă. Va trebui să vă aduceți ceva prieteni pentru a avea încredere în cineva, iar apoi trebuie să schimbi, căci toată lumea așteaptă schimbarea.

Cu ce începi? Vei încerca să găsești parteneri. Aici apare organizația non-guvernamentală, cu oameni pregătiți și educați în a duce la bun sfârșit un proiect. Degeaba ai bani în contul ministerului dacă nu ai resurse umane. Dacă ai încredere în asociația respectivă, vei semna un contract, tu te bucuri că cineva lucrează la proiect, ei se vor bucura că au finanțare pentru un proiect care corespunde scopului asociației. Proiectul se înfăptuiește și astfel mecanismul merge.

Alt exemplu. Ești reprezentantul unei companii care vrea să se implementeze în România. Vei apela la o asociație pentru a avea contacte și pentru a coopera cu compania ta.

Consider că în momentul de față organizațiile non-guvernamentale pot să joace un rol important în România. Ele reprezintă informația alternativă. De multe ori investitorii străini întrebă acest gen de asociații despre un anumit domeniu de activitate și degeaba „oficialii” vând o imagine perfectă dacă ONG-ul bine cunoscut zice contrariul.

Ca o curiozitate, știți că în Portugalia asociațiile studențești au forța de a schimba ministrul dacă nu le convine politica dusă de acesta? La noi mai este puțin de așteptat. Cine mai are încredere în forța ONG-urilor, când statisticile arată că există în țara noastră 12 000 asociații care au ca scop protejarea copiilor străzii și 6 000 copii ai străzii? Adică un copil la două asociații.

Știrea, 16 februarie 1998

Descoperirea Europei. România în 5 cuvinte?!

Peste tot în Bruxelles întâlnești puncte de informare despre ce se întâmplă în instituțiile europene. Nu mă voi referi aici nici la necesitatea acestor surse și nici la lipsa aproape totală din România a acestora, ci la una dintre publicațiile interesante apărute în ultimele zile la Bruxelles și care se intitulează „Descoperirea Europei”. Aici, prin Europa, se înțelege doar partea care conține țările UE. Interesant în această carte este, alături de prezentarea detaliată, definirea fiecărei țări în cinci cuvinte.

M-am gândit că ar fi interesant să prezint toate cele 15 țări ale UE, prilej cu care cetățeanul român își reamintește numele acestora:

Belgia (Bruxelles, ciocolată, Tintin, bere, capitala Europei)
 Danemarca (viking, Copenhaga, H.K. Andersen, Lego, fotbal)
 Germania (bere, Berlin, autostrăzi, Goethe, seriozitate)
 Grecia (insule, Parthenon, Onassis, Socrate, moussaka)
 Spania (Barcelona, paella, corida, artă, Juan Carlos)
 Franța (vin, Paris, G. Depardieu, bucătărie, modă)
 Irlanda (verde, pub, motive celte, James Joyce, U2)
 Italia (Roma, spaghetti, pantofi, artă, Pavarotti)
 Luxemburg (castel, bănci, Curtea de Justiție, mică, Procesiunea dansantă de la Echternach)
 Olanda (Van Gogh, lalele, Amsterdam, droguri, neted)
 Austria (Viena, Klimt, schi, Sissi, Mozart)
 Portugalia (Porto, Lisabona, navigatori, cocoș, Algarve)
 Finlanda (Laponia, Moș Crăciun, păduri, saună, telecomunicații)
 Suedia (frig, blonzi, Ingmar Bergman, Premiul Nobel, Fifi Brindacier)
 Marea Britanie (Shakespeare, Londra, BBC, familia regală, Beatles)

Este firesc să ne întrebăm care sunt primele 5 cuvinte care caracterizează actuala Românie? Ne convine această imagine? Și dacă nu, cum putem să o schimbăm?

Curierul, 16 martie 1998

România anului 2020

Știti care este subiectul cel mai incitant în instituțiile europene? Cum va arăta Europa în anul 2020? De ce așa târziu? Pentru că se vor schimba multe până atunci și nimeni nu poate să-și imagineze încă ce va fi. Să dau un exemplu, cine credea în 1980 că peste nici 20 de ani URSS va fi istorie? Cine credea că va exista o Germanie unită? Cine credea că „sateliții sovietici” se vor zbate să adere la Uniunea Europeană sau, culmea, la NATO? Cine întrevedea un război în Iugoslavia? Erau toate de neimaginat.

Trebuie să conștientizăm, istoria se scrie acum. Să încercăm să ne imaginăm România anului 2020. O țară cu o democrație stabilă, că doar au trecut 30 de ani de la Revoluția din Decembrie 1989. Cine va fi președintele României? Domnul Constantinescu? Greu de crezut! În primul rând să vedem ce vârstă va avea președintele. Să zicem 55 de ani. Deci președintele României din anul 2020 are în jur de 35 de ani acum. Forțând puțin, care este cel mai puternic om politic din România care are acum 35 de ani? Altă întrebare: România va adera la Uniunea Europeană? Și dacă da, în ce an? Dar în NATO? Și dacă da, ce rol vom juca? Parcă vedem trupele României implicate în menținerea păcii în întreaga lume. Dar cu ce bani?

Să vedem puțin problemele interne. Care va fi raportul dintre salariul unui medic față de un muncitor? Care va fi paritatea leu față de dolar sau... euro? Nu uitați, marca germană și francul francez vor fi amintiri în anul 2020. Poate aici greșesc, ce ziceți dacă în 2020 moneda oficială în România va fi euro?

Din câte salarii vom putea cumpăra o mașină nouă? Să zicem un BMW! Dar poate BMW nu va mai exista în 2020. Care va fi procentul de șomeri? Sau toți șomerii vor pleca să lucreze în străinătate. Sper să nu se întâmple ce s-a întâmplat cu satele românești. Nu doresc ca

țara noastră să devină o „țară de vacanță”, în care românii vin doar în august sau de Craciun, iar în rest să bântuie prin alte țări. Poate că în 2020 procentul de studenți care vor să plece din România nu va mai fi 60% ca acum, ci doar 1-2%.

Cred că ajunge cu întrebările. Toți însă trebuie să ne întrebăm ce putem face să o ducem mai bine în 2020? Deviza „România – obiectiv 2020!”

Curierul, 23 martie 1998

Tăcerea care vorbește Sindromul Luxemburg

Cea mai uzuală expresie folosită în Belgia în acest început de an este „tăcerea care vorbește”, cu aluzie clară la numeroasele cazuri de dispariție de copii din ultimii ani.

Tăcerea este și la nivel european, dar analizând mesajele agențiilor de presă internaționale, putem anticipa unele probleme pe care cetățenii români le vor avea în viitor. Problema principală, din punct de vedere european, a fiecăruia dintre noi, românii, este viza de intrare în țările Uniunii Europene. Nu numai că această situație se apropie de un final fericit, dar într-un interval de timp foarte scurt vom avea noi „bariere europene”. Uniunea Europeană dictează și țările din Europa Centrală și de Est ascultă. Pregătirile de aderare ale Cehiei, Poloniei și Ungariei au început în forță. Cum ne influențează pe noi aceste aderări? Cele trei țări vor introduce viză de intrare pentru români, și nu numai! Acesta pare să fie viitorul apropiat: cetățeanul român va avea nevoie de viză pentru Ungaria, Cehia sau Polonia. Dureros! Dar este o măsură a UE și nu un rezultat al deteriorărilor relațiilor bilaterale cu țările respective. Trebuie să găsim soluții rapide și nu să fim puși în fața faptului împlinit, fără putere de reacție.

Să nu credeți că toate merg perfect în UE. Presiunile politice și naționale sunt la tot pasul. Un exemplu este „sindromul Luxemburg”. Președintele Comisei Europene este Jacques Santer și este din Luxemburg. Experții se întreabă cât timp țările mari ale UE precum Germania, Franța sau Italia se vor lăsa conduse, chiar și indirect, de cetățeanul unei țări minuscule?

Curierul, 13 aprilie 1998

Toleranță românească într-o Europă tolerantă

Toleranța – este exact de ce are nevoie cel mai mult Europa în acești ani, la cumpăna dintre cele două milenii. Si nu doar între țările din estul continentului și cele din vest, dar și o toleranță nord-sud, de multe ori uitată și trecută pe lista de așteptare a priorităților.

Nu trebuie doar ca țările din Europa Centrală și de Est, aspirante la integrarea europeană, să se adapteze la cerințele occidentale, dar și cele cărora soarta le-a oferit un context favorabil să se gândească puțin din punct de vedere al celor care resimt încă dictatura comunistă din care au ieșit.

În ce privește nordul și sudul, avem de-a face cu o situație interesantă, în care, în general, ideile vin din sudul continentului (și aici m-aș referi în special la Franța și Italia), pentru a fi puse în practică de nord (Germania și Belgia, în special). Ne întrebăm, ce este mai necesar? Greu de dat un verdict, iar ideea că cele două regiuni sunt complementare este poate cea mai potrivită.

Orice discuție europeană este bine să o raportăm la țara noastră. Cu oarecare surpriză observăm unele asemănări. Desigur, nu putem compara diferența dintre un finlandez și un italian, cu cea dintre un ardelean și un oltean, și nici chiar cea dintre un rus și un olandez cu cea dintre un moldovean și un bănățean, căci avem o cultură comună care ne apropie și ne dă putere de a fi mândri că suntem împreună, că suntem români. Acum, fără îndoială, apar unele mici diferențe și acestea sunt normale când ne gândim că cei din sudul țării au un accentuat temperament mediteranean-balcanic, iar cei din Ardeal o puternică influență germanică. Aici intervine toleranța și, ca să luăm un exemplu interesant, este bine că, deși capitala se găsește în sud, să se aleagă Ministrul Educației Naționale din Banat sau Ardeal. Asta fără a exclude ca un moldovean sau un dobrogean să fie în acest post.

Avem nevoie de toleranță internă, dar fără a uita de toleranța europeană. Chiar dacă uneori sunt subiecte greu de împăcat, trebuie să fie o toleranță între toleranța națională și toleranța europeană.

Știrea, 20 mai 1998

Europa cunoaște corupția din România

Este bine să te afli în realitatea europeană. Una este să citești în România câteva cărți despre instituțiile europene sau să ți se explice de către funcționarii de aiurea calea spre proiectele de finanțare ale Uniunii Europene, și alta este să stai de vorbă, de multe ori degajat, la un pahar de bere, cu cei care lucrează aici, la Bruxelles, în birocrăția europeană.

Despre fondurile Phare aproape toată lumea a auzit, dar de văzut puțini au avut șansa. Recent, am stat de vorbă cu o persoană care lucrează la Comisia Europeană, gestionând aceste „ajutoare europene”.

Europa cunoaște mai bine decât credem noi corupția și situația din administrația românească, dar și din alte țări ale Europei Centrale și de Est, căci să nu ne facem griji, și în alte țări, chiar dacă nu la aceleași proporții, sunt nereguli. Dar noi ne furăm între noi. Să luăm un exemplu practic. Să zicem că Uniunea Europeană alocă un milion de dolari, care trebuie folosiți pentru un anumit proiect. Dar cine distribuie acești bani? Oamenii, mai precis cei din administrație. Deci punem persoane care au salarii de maxim 200 dolari să se „joace” cu un milion de dolari. Asta este, dacă îmi permiteți o comparație, ca și cum cineva care mănâncă o dată pe zi pâine cu unt are în față o masă plină cu cotlete și trebuie să le împartă altora. Câți ar rezista tentației? Nu uitați, lucrăm cu oamenii! Astfel cel care trebuie să ducă la bun sfârșit proiectul nu are timp să se concentreze total asupra muncii sale, iar la sfârșitul anului ne miram că s-au cheltuit doar 300 000 dolari și nici proiectul nu s-a realizat.

Dar cum vede UE acest caz? Ei au dat banii, un milion de dolari, și-au făcut datoria, dar au primit înapoi 700 000 dolari înapoi, căci să nu uităm, ce nu se cheltuiește se întoarce în conturile

europene. Si iar am făcut noi, românii, o „șmecherie”. Acesta se intitulează puterea de absorbție și nu trebuie să mai accentuez că este un punct sensibil al României.

Știrea, 26 august 1998

Bulgaria în fața României?

August este și aici, la Bruxelles, o lună calmă din punct de vedere al întâlnirilor politice. Mass media europeană este și ea amorțită; mă refer în special la European Voice, care până în septembrie și-a sistat apariția și Agenția de presă Europa, care își schimbă sediul în Bruxelles, ceea ce face ca până în 28 august să nu mai emită știri.

Dar furtuna se apropie: în septembrie, mai exact cu prima ședință din 14 septembrie, va începe un sezon destul de agitat pentru parlamentari, „provocat” de faptul că anul viitor vor fi alegeri pentru Parlamentul European. Miza este mare, încă cinci ani la Bruxelles, acum, când Parlamentul European începe să prindă puteri în favoarea Consiliului de Miniștri. Adică balanța național-europeană începe să se încline spre Europa. Vă puteți imagina ce jocuri se duc aici, căci pe lângă interesele de partid mai apar și diferitele interese naționale.

Se estimează că în viitor cinci alte țări să adere la Uniunea Europeană, astfel încât se pare că acestea sunt ultimele alegeri în care candidații vor veni doar din 15 țări. Pe viitor vom avea 20-21 țări implicate, dar din păcate, printre ele nu se va număra și România. Totuși, consider că Uniunea Europeană este doar ceva pregătit pentru o „Europa Mare” în care, cu siguranță, România își va găsi un loc. Dar aici intervine o altă problemă: cum vom intra în Uniunea Europeană? Și când? Ca să nu mai vorbesc de faptul că multă lume de aici nu prea se înghesuie să ne prevadă un rol activ în viitorul apropiat.

Un simplu exemplu poate șochează. Tot românul cunoaște situația cu necesitatea obținerii vizei de intrare în țările UE. Dintre cele 10 țări asociate la UE, doar România și Bulgaria sunt supuse unui astfel de regim. Si acum vine punctul diferit de vedere. Noi ne

consideram cu mult în fața Bulgariei, din toate punctele de vedere. Dar sunt voci care afirmă că UE aplică acest sistem Bulgariei, în principal, pentru ca România să nu fie singura țară care are nevoie de viză, ceea ce, fără doar și poate, implică răsturnarea ierarhiei pe care am luat-o până acum în considerare. Suntem supuși, care va să zică, unei presiuni psihice. Poate este mai bine, pentru că, într-adevăr, ar fi groaznic să fim singura țară care are nevoie de viză. Dar până la noi hotărâri, iată-ne rămași pe aceeași treaptă cu vecina noastră de la sud de Dunăre.

Adevărul de Cluj, 7 octombrie 1998

Politicienii români ar trebui să-și întoarcă privirea spre tinerii care năzuiesc să fie europeni

Absolvent al Masterului în Studii Europene la Institutul de Studii Europene din cadrul Universității Libere Bruxelles, Dan LUCA, 26 ani, originar din Cluj-Napoca, îndeplinește una dintre cele mai importante funcții în cadrul mișcării studentești europene, fiind încă din aprilie 1997 ales în structurile de conducere de la Bruxelles ale Asociației Studenților Europeni (AEGEE).

Reporter: Cum este privit de colegii din Comitetul Director european un tânăr pornit din Cluj-Napoca?

Dan Luca: Desigur, prezența mea la Bruxelles, surprinde pe mulți, dar munca depusă la nivelul filialei din Cluj-Napoca și organizarea celor 3 conferințe europene la Cluj-Napoca în perioada 1995-1997, mi-au permis să abordez cu multă încredere Adunarea Generală din aprilie 1997, când am pătruns în Comitetul Director de 9 persoane. Neîncrederii i-am răspuns cu muncă și rezultatele nu s-au lăsat așteptate, iar în prezent AEGEE este cea mai puternică rețea interdisciplinară studentească europeană. Este o muncă grea. Cine crede că viața în Occident este ușoară, se înșală. Este poate frumos 2-3 zile ca turist sau cu o bursă în care nu ai grija banilor, dar să te integrezi social este deosebit de greu.

R: Stând în miezul Europei, care sunt contactele pe care le aveți cu marile personalități?

DL: Trăind în Bruxelles și călătorind în întreaga Europă, am avut ocazia să întâlnesc o serie de oameni care practic scriu istoria contemporană a Europei. Am discutat probleme legate de sistemul educațional european, dezvoltarea rețelelor, lărgirea Uniunii Europene, cetățenie europeană, dar și despre România cu Jacques Santer, Președintele Comisiei Europene, Jacques Delors, Jose Maria Gil-Robles, Președintele Parlamentului European, Hans van der

Brock, Comisarul European pentru Extindere, Otto van der Gablentz, Rectorul Colegiului Europei din Bruge.

R: Cum vă ajută oamenii politici din România în activitatea pe care o desfășurați? Cum privesc ei implicarea într-o astfel de asociație?

DL: Nu știu, dar parcă de multe ori am senzația că munca depusă este în zadar. Și cum să nu fie așa, când în discuția avută cu Jacques Delors despre asociația noastră, acesta aprecia ca „extraordinară viziunea despre Europa a membrilor AEGEE. Sunteți cu 20 de ani înaintea Uniunii Europene prin structura pe care ați implementat-o și de aceea poate sunteți greu de înțeles, dar aveți răbdare și istoria va confirma”. Nu vreau să supăr pe nimeni, dar cred că politicienii români trebuie să se întoarcă și spre această generație de tineri din România care se zbate pentru a vedea Europa și nimeni nu vrea să îi asculte. Cuvinte precum „avem alte priorități” sau „tinerii să se apuce să muncească” găsești la tot pasul. Dar trebuie creat un astfel de cadru. Un pic ajutați când sunt slabi din punct de vedere financiar și vor veni cu niște rezultate incredibile. Referitor la activitatea mea din Bruxelles, apreciată de multe persoane din țară, pot să vă spun că nu găsesc absolut nici o susținere financiară. „Ne pare rău, dar nu există bani!”

R: Totuși, chiar nimeni nu acordă sprijin acestei mișcări de tineret la noi în țară?

DL: Surpriza plăcută am avut-o săptămâna trecută la Parlamentul European de la Bruxelles, în cadrul unei întâlniri cu Alexandru Herlea, Ministrul Integrării Europene din România, care în urma prezentării AEGEE a declarat că este exact ceea ce are nevoie în momentul de față tânărul român. Ca o recunoaștere a prestigiului AEGEE, domnul ministru ne va onora cu prezența la conferința de presă pe care o vom avea la București în 9 octombrie, în sediul Agenției Naționale Socrates.

R: Care este impactul pe care îl are AEGEE asupra tinerilor în România?

DL: AEGEE înseamnă deschiderea perfectă spre Europa. O

asociație care este prezentă în 276 centre universitare din 42 de țări, care lucrează doar pe nivelul local și european și care cuprinde studenți din toate universitățile, prin caracterul interdisciplinar pe care îl are, este poate soluția pentru tineretul actual. Prin alegerea mea în Comitetul Director am considerat ca o necesitate dezvoltarea și implementarea AEGEE în toate centrele universitare din România. Și dacă în 1997 aveam doar 8 centre în rețea, acum avem 19 și estimăm ca până în primăvara 1999 să fim în toate cele 26.

1999

Adevărul de Cluj, 27 decembrie 1999**Rezidența în care locuiește Romano Prodi, președintele
Comisiei Europene, este condusă de o clujeancă**

Anul 1999 a fost un an deosebit pe plan european. Această afirmație nu este hazardată și doar dacă ne reamintim de demisia Guvernului European de la Bruxelles, din martie, premieră în istoria Europei, și de alegerile pentru Parlamentul European din iunie, alegeri care se desfășoară cu o frecvență de 5 ani, și putem să spunem că nu suntem departe de realitate. Acestea sunt faptele și nimeni nu le poate combate, dar în opinia specialiștilor europeni anul 1999 reprezintă și altceva. „Romano Prodi și viziunea sa despre noua Uniune Europeană” – așa s-ar putea intitula o carte de mare succes. Prin deschiderea totală față de țările din Europa Centrală și de Est și prin incredibila deschidere față de Turcia, Prodi a dat dovadă de un adevărat spirit de înțelegere a acestor țări. Căci una este să fi invitat la negocierile de aderare și alta este să rămâi în camera de așteptare.

Poate ca o picanterie (să nu uităm că este perioada Sărbătorilor), omul Romano Prodi locuiește în Bruxelles într-o rezidență unde deține un apartament de două camere, rezidență condusă de o clujeancă, doamna Cristina Savati. Da, nu este absolut nici o greșală, președintele Comisiei Europene apreciază în mod deosebit ospitalitatea românească, așa cum sperăm cu toții, va aprecia țara noastră cu prilejul vizitei sale din ianuarie de la București. Și dacă anul 1999 am văzut cam ce ne-a oferit, să încercăm să schițăm anul 2000 din punct de vedere european. Conferința Interguvernamentală domină Agenda europeană, și se așteaptă semnarea unui nou tratat european, așa cum s-a semnat la Maastricht în 1992 și la Amsterdam în 1997. Se estimează semnarea Tratatului de la Nisa (Franța) în decembrie 2000, care va oferi noi coordonate dezvoltării europene. Doar o ratificare în anii ce vor urma tratatului, de către cele 15 țări

prezente în momentul de față în Uniunea Europeană, va permite noilor țări aderarea la Uniune.

„Mondializarea implică o apărare europeană”, sublinia recent președinta Parlamentului European, euro-franțuzoaica Nicole Fontaine, și deci prin acesta putem deduce că și politica europeană de securitate comună va avea un cuvânt greu de spus.

Pe noi, ca români, ne așteaptă, începând cu februarie 2000, negocierile de aderare, lungi, fiindcă, să fim sinceri, este mult de făcut în țară pentru a obține carnetul de membru al clubului european. Dar măcar de asta suntem siguri: din punct de vedere internațional suntem pe drumul cel bun și Uniunea Europeană ne-a întins o mână de ajutor. Este bine să nu pierdem ocazia, căci șansa se ivește greu.

2000

Adevărul de Cluj, 6 ianuarie 2000**Jacques Delors apreciază încrederea românilor în „visul european“. Reunificarea Europei: Misiunea noastră istorică.**

În cercurile politice de la Bruxelles, opinia domnului Jacques Delors este deosebit de respectată, iar dacă menționăm că Agenția de presă Europa își începea prima ediție din anul 2000 cu recentele sale declarații vom constata ca nu suntem departe de adevăr. Deși nu mai deține funcția de președinte al Comisiei Europene, „mandatul Delors” a marcat în sens pozitiv istoria Europei, în contradicție cu „mandatul Santer”, considerat ca deficitar din punct de vedere managerial.

„Misiunea noastră istorică este să reunificăm Europa” sublinia Delors, adăugând „trebuie să fim conștienți de identitatea proprie a fiecărei țări din Europa Centrală și de Est, precum și de urmele a peste 40 de ani de ideologie totalitară, de organizare economică și socială centralizată. În acest sens este necesar să vorbim despre dimensiunea culturală a lărgirii europene.”

Evocând dimensiunea culturală a Europei, se pune întrebarea referitoare la identitatea europeană. „Noi, cei din Uniunea Europeană, suntem un pic blazați astăzi pentru a crede, așa cum am făcut-o imediat după război, în visul european”, și încheia cu o declarație surprinzătoare: „cei din Europa Centrală și de Est sunt mai deschiși decât noi la ideea acestui vis.”

Euforia de început de an 2000 a știrbit prestigiul acestei declarații, deosebită în simboluri, dar și în direcții de urmat pentru noi, românii. Trăim un moment istoric european pe care trebuie să-l

înțelegem. În luna februarie 2000 începem negocierile de aderare și nu avem voie să facem pași greșiți. Nu trebuie să intrăm în Europa pe poarta din dos, dar nici nu trebuie să fim prea îngânfați când nu este cazul. Avem nevoie de echilibru în negocieri, iar rezultatul nu va ezita să apăra. Cuvintele marelui politician european sunt deosebit de măgulitoare la adresa țărilor candidate, dar să nu uităm că în Uniunea Europeană se vorbește despre „extinderea Uniunii Europene”, în timp ce în România este folosită expresia de „integrare europeană”.

Adevărul de Cluj, 15 ianuarie 2000

Europa are nevoie de 159 milioane de emigranți până în anul 2025

Existența Franței ca națiune este pusă în pericol?

În mediul european de la Bruxelles, anul 2000 a început cu un raport incendiar publicat de către Organizația Națiunilor Unite, în care se prezintă previziunile demografice ale Europei. Întreaga presă europeană a acordat spații largi acestui raport deosebit de alarmant pentru întreaga politică a Uniunii Europene.

“Uniunea Europeană trebuie să își deschidă porțile, până în anul 2025, pentru 159 milioane de muncitori emigranți dacă vrea să își păstreze raportul actual între persoanele active și cele aflate la pensie!” sublinia cotidianul francez Le Monde. “Suntem conștienți că cifrele sunt politic inacceptabile pentru europeni, dar adevărul trebuie privit în față fiindcă nu văd altă rezolvare a acestei probleme”, explica Directorul Diviziei Populație din cadrul ONU, Joseph Charmie.

Dar de unde provin toate aceste cifre incredibile? Factorii sunt simplii, dar cu efect deosebit pe termen lung: scăderea natalității, scăderea mortalității și îmbătrânirea populației. Câteva date tehnice vin să confirme cele afirmate: până în anul 2050 populația Germaniei va scădea de la 82,2 milioane în prezent la 73,3 milioane, iar cea a Italiei de la 57,3 milioane la 41,2 milioane.

Normal un astfel de raport a dat posibilitatea unor polemici politice, în special din partea Drepteii, preluate de mass media europeană: “Raportul este total absurd, ONU își depășește rolul” afirma Bruno Megret, Președintele Mișcării Naționale Republicane din Franța, sau “un astfel de aflus de populație străină va pune sfârșit existenței Franței ca națiune”, în opinia Secretarului General al Frontului Național Francez, declarații inserate în Agenția de presă Europa.

Adevărul este că ideea americană, canadiană și australiană, referitoare la politica de emigrare, începe să fie mai apreciată în cercurile europene, iar deschiderea guvernului belgian pentru reglementarea tuturor străinilor din Belgia se înscrie pe această direcție. Pentru noi ca români raportul arată poate și alt unghi de privire al lucrurilor. Fără a intra în polemici mă întreb: graba Uniunii Europene de a integra țările din Europa Centrală și de Est este absolut întâmplătoare?

Adevărul de Cluj, 21 ianuarie 2000

Cine integrează România în Uniunea Europeană? TAROM - poarta spre Europa!?

Departa de mine gândul de a critica companiile românești, fie ele private sau de Stat, dar când este în joc imaginea României și mai ales în Bruxelles, capitala Europei, atunci parcă trebuie atrasă puțin atenția.

Începem negocierile de aderare la Uniunea Europeana și suntem total nepregătiți din punct de vedere al companiei naționale de transport aerian – TAROM. Asta este concluzia care reiese din prezentarea TAROM de la Bruxelles. Concret, în anul 1997 am încercat să ajung cât mai rapid la Cluj. Ca un bun cetățean, care dorește să ajute economia românească, am căutat reprezentanta TAROM din Bruxelles. În plin centru găsesc ușor “insula de românism”, și zic asta fiindcă este greu să întâlnești așa ceva inserat între bănci internaționale sau hotelurile de 5 stele. Un funcționar demn de un sistem pe care îl consideram cu toții apus, care întâmplător și-a adus în ziua respectivă și copiii în vârstă de 2-3 ani la birou și având pe masa de prezentare o pungă imensă de cipsuri și o sticlă de doi litri de suc te “agresează”, sfidând cele mai de bază reguli ale relațiilor cu publicul: “Noi nu avem bilete aici și este bine să căutați ceva agenții care ne ajută în vânzarea lor”. Urmând sfatul, găsesc cel mai avantajos preț, oferit de MALEV – omologul maghiar al TAROM-ului.

Bun, fiindcă istoria nu este gata. Suntem în Bruxelles în anul 2000. “România începe cu pași mari negocierile de aderare la Uniunea Europeană”. Cred că deja populația face alergie numai când aude această frază supralicitată de presa românească. Și iar forțez o “întrevedere TAROM”. De data aceasta nu mai erau copii la sediu, dar la ora 12, în plină zi, ei curățau reprezentanța cu aspiratorul. Un program pe ușa, tipărit parcă la o mașină de scris din anii '80, indica orarul curselor TAROM spre București. “Noi nu vindem bilete aici,

căutați la alte agenții de distribuție” îmi răspundea “doamna TAROM”. Și iar caut o agenție, și iar stupoare: cel mai ieftin drum spre România este cu AIR FRANCE. Încerc să sugerez funcționarului că poate TAROM-ul este rentabil, dar un zâmbet îmi reduce inițiativa.

Poate suntem prea răi și criticăm prea mult, dar este important să vedem ce facem. Ne lăudăm cu potențialul turistic al României, dar plaja de la Mamaia arăta în ziua eclipsei de soare precum groapa de gunoi de la marginea Clujului. Cine este vinovat că nu vin investitorii străini în România? Ei sau noi? Nu trebuie așteptate minuni din partea Uniunii Europene. Nu Prodi sau Chirac ne integrează în Europa, ci noi, românii, trebuie să o facem.

Adevărul de Cluj, 24 ianuarie 2000

Parlamentar european la... 21 de ani!!!

Am ezitat mult înainte de a scrie acest articol, și cei care cunosc tendințele sistemului politic românesc vor înțelege citindu-l care a fost reținerea mea. Se vorbește mult, și presa românească își face datoria în a reflecta aceasta, despre tineret și cât de mult trebuie acordată încredere acestora când este vorba despre locurile eligibile pe liste electorale. Cum se vor derula acestea în România, vom observa anul acesta, care este unul electoral. Hai să vedem care este situația în Parlamentul European, și dacă există parlamentari europeni cu adevărat tineri. Reamintesc că ultimele alegeri au avut loc în iunie 1999, cei 626 deputați europeni, reprezentând cele 15 țări din Uniunea Europeană, fiind aleși pentru următorii 5 ani.

Șocul este deosebit, există parlamentari europeni care nu au împlinit încă 25 de ani. Câteva exemple poate vin să confirme aceasta. Piiia-Noora KAUPPI, reprezintă Finlanda și este născută în 7 ianuarie 1975, iar Felekna UCA, reprezintă Germania și este născută în 17 septembrie 1976.

Dar nu este destul, Ilka SCHRODER, vine din Germania și, atenție, este născută în... 22 ianuarie 1978!!! Deci, dacă vom calcula puțin, a fost aleasă parlamentar când abia împlinise 21 de ani. Dar ceea ce este foarte interesant este dinamismul acestor persoane, mezina având pagina Internet în care este descris programul zilnic de activitate pentru o transparență totală.

Cât despre situația din România, dumneavoastră puteți să apreciați singuri realitatea.

Adevărul de Cluj, 28 ianuarie 2000

Romano Prodi anunță publicarea corespondenței sale pe Internet

Pe când o astfel de inițiativă și în România?

Așa cum a anunțat în fața Parlamentului European în 14 septembrie 1999, președintele Comisiei Europene va pune cât de curând pe Internet corespondența sa. Această inițiativă personală vizează deschiderea în manieră concretă a procesului de transparență față de cetățenii europeni.

Președintele Prodi a declarat marți, 25 ianuarie 2000, la Bruxelles: “Transparența este una dintre condițiile esențiale ale sănătății democratice și a sentimentului de responsabilitate politică a Uniunii Europene. Am deosebită plăcere să vă anunț că în curând corespondența mea va putea fi citită de toți cetățenii europeni, iar că acest pas către o mai mare transparență va impune și alte măsuri”.

Reamintim cititorilor că informații în cele 11 limbi oficiale ale Uniunii Europene pot găsi în pagina de web EUROPA (<http://europa.eu.int>), iar prezentarea președintelui Comisiei Europene în limba engleză este disponibilă la adresa http://europa.eu.int/comm/commissioners/prodi/index_en.htm

Adevărul de Cluj, 29 aprilie 2000

Atenți la campania pentru alegerile locale, Să nu uităm de jocurile integrării în Uniunea Europeană

Campania electorală a început, iar partidele se vor întrece în a promite cât mai multe electoratului. Dar nu despre acest subiect vreau să atrag atenția în acest moment, ci despre lărgirea Uniunii Europene, un subiect care este deosebit de bine mediatizat în ultimele săptămâni în presa europeană. După entuziasmul prilejuit de declarațiile lui Romano Prodi, președintele Comisiei Europene, confirmat de "Întâlnirea de la Helsinki", din decembrie 1999, se pare că asistăm la o "pierdere de identitate" a conceptului despre Uniunea Europeană. Fostul președinte al Comisie Europene, Jaques Delors, critica într-un interviu publicat în *Le Monde*, „diluarea Uniunii Europene prin lărgirea forțată la un număr prea mare de state.”

Recent în *Le Figaro*, francezul Giscard d'Estaing și germanul Helmut Schmidt subliniau necesitatea reformelor instituționale ale Uniunii Europene înainte de a începe lărgirea sa: "Este nevoie urgentă de o reformă instituțională. Cu 15 state membre doar și Uniunea nu funcționează deja bine. Integrarea rapidă a altor state nu poate decât să conducă la un eșec." Desigur mulți vor comenta aceste declarații ca ale unor "foști în afaceri europene", ale căror mesaje răsună doar pentru puțină reclamă. Să fie doar atât?

Și totuși, Parlamentul European o ține tare. Prin vocea președintei Nicole Fontaine, care a participat în 18 aprilie 2000, la Lubliana, la "Întâlnirea semestrială a Președintelui Parlamentului European cu președinții parlamentelor țărilor care au aplicat să devină membri ai Uniunii Europene", Parlamentul își exprima poziția: "La viitoarele alegeri europene, din iunie 2004, câteva state noi vor face parte deja din Uniunea Europeană și deci noi cetățeni europeni vor vota pentru a alege reprezentanții lor pentru Parlament".

Săptămânalul de informare europeană Uniting Europe publica pe prima pagină a ediției din 24 aprilie 2000, punctul de vedere al comisarului european responsabil cu lărgirea Uniunii Europene: “Slovacia trebuie să acceadă în Uniunea Europeană în primul val alături de Polonia, Ungaria și Cehia”. Aceasta luare de poziție vine clar în contradicție cu declarațiile anterioare ale Comisiei, care asupra problemei datelor de aderarea și a numărului de state care vor face parte din primul grup evită să facă vreo precizare.

Să ne îndreptăm însă noi spre alegerile locale și permiteți-mi o remarcă, alegerile locale din România din 2004 vor avea loc în aceeași perioadă cu alegerile pentru Parlamentul European, dar pe care cetățenii români nu le vor onora cu prezența din motive... europene.

Adevărul de Cluj, 9 mai 2000

50 de ani pentru Europa Alegerile locale și Comitetul Regiunilor

Europa Comunitară își sărbătorește 50 de ani de existență. La 9 mai 1950, propunând Republicii Federale a Germaniei și altor țări europene care doreau să creeze o comunitate de interese pacifiste, Robert Schuman, ministrul francez al Afacerilor Externe, a înfăptuit un act istoric.

Obişnuiți să celebrăm în această zi atât Războiul de Independență cât și sfârșitul Celui de-al Doilea Război Mondial, pentru noi, românii, ziua de 9 mai caută să capete noi simboluri și aceasta în special după 1989.

Uniunea Europeană a înaintat cu pași siguri de la o comunitate de 6 state la 15 state câte se găsesc în prezent, iar prin deschiderea față de Est se estimează că în câțiva ani să avem aproape 30 de țări. Acum când ceea ce se întâmplă în Austria ne privește indirect și pe noi, este bine să amintim un precedent, când o parte a continentului nostru european nu s-a alăturat Uniunii Europene, ci s-a desprins din Uniune. Aceasta se întâmplă în 23 februarie 1982, când Groelanda a decis prin referendum să părăsească comunitatea.

Desigur nu acesta este scopul acestui articol în a arăta “puținele insuccese” ale Uniunii Europene acum la ceas aniversar, ci mai cu seama în a atrage atenția. Este un bun prilej acum, în plin an electoral, ca cetățenii români să își întrebe posibilitățile în ce direcții îi vor conduce în următorii 4 ani?

Campania pentru alegeri locale pare ne semnificativă pentru politica europeană a României, dar permiteți-mi să vă contrazic. Descentralizarea și dezvoltarea regională sunt cele mai des expresii folosite în cercurile politice de la Bruxelles. Să nu uităm că pe viitor,

când România va deveni membră a Uniunii Europene, aleșii locali vor reprezenta interesele regiunilor de unde provin direct în structurile europene. Si mă refer acum doar la Comitetul Regiunilor, compus în prezent din 222 de reprezentanți ai colectivităților locale și regionale, numiți de către statele membre.

Deci nu pot decât să fac un îndemn cetățenilor dacă tot li se promite că orașul lor va arata ca unul european: căutați să percepeți alegerile locale din punct de vedere... european.

Adevărul de Cluj, 10 mai 2000

Cine susține România pentru a intra în Uniunea Europeană?

Ideea că România este susținută și purtată pe valuri pentru a intra în Uniunea Europeană este promovată puternic de întreaga clasă politică românească. Si populația de rând aude, nu prea înțelege cam ce este aceasta, și, cu bun simț, crede. Să vedem însă cum este privită România din interiorul Uniunii Europene? Ultimul sondaj european, realizat de EUROBAROMETER, și publicat în ediția din 1 mai 2000 a Uniting Europe, buletinul de integrare europeană pentru țările din Europa Centrală și de Est, șochează din nou. De data aceasta este mult mai grav, fiindcă este opinia societății civile europene, care începe să se manifeste ostil împotriva lărgirii accelerate a Uniunii Europene. Doar 23% din populația Austriei este favorabilă integrării Poloniei în Uniunea Europeană, și doar 30% din cea a Germaniei pentru integrarea Turciei.

Să revenim însă și vă vedem ce ne spune barometrul despre România? 34% din populația Uniunii Europene este în favoarea integrării României, 42% este împotriva, restul reprezentându-l indecișii. Să vedem puțin cum stăm cu societățile civile din câteva țări europene. Belgia: 33% pentru și 51% împotriva, Germania 20% (??) pentru și 60% contra, Franța: 29 cu 56. Dar ce să mai vorbim de Austria cu 14% pentru și 69% împotriva? Parcă nu suntem chiar așa de bine veniți în această Uniune. E drept avem și ceva prieteni, Danemarca 46% pentru și doar 38% împotriva, Grecia 54% pentru și 28% împotriva, Olanda 44% cu 36%.

Nu vrea să trag concluzii greșite, dar mie nu-mi prea place. Vă las pe dumneavoastră să vă gândiți la acest subiect, căci una sunt discursurile politice și parcă alta este realitatea. Dar asta nu trebuie

accentuat acum în plină campanie electorală când, așa cum scrie în primul curs de științe politice, politicienii noștri ne răspund clar la întrebare: Ce este politica? Vinderea de imagini!

Adevărul de Cluj, 15 mai 2000

Negocieri europene și lătratul câinilor de capitală

“Dacă voi fi ales primar general al capitalei, voi avea grijă de câinii vagabonzi...”. Nu cred că este unul dintre candidații actuali să nu explice cel puțin 25% din timpul sau afectat despre această problemă. Pentru clujeni, această abordare, la cumpăna dintre milenii, a posibilului manager de ex-“mic Paris” stârnește hohote. Dați-mi voie însă să vă confirm că este o gravă problemă și asta nu doar pentru cetățenii români din București, ci chiar, forțând puțin, pentru accederea României în Uniunea Europeană.

Să lăsăm puțin “zgomotele” prilejuite de politicienii romani care ne integrează pe noi toți, chiar dacă vrem sau nu, prin două străngeri de mâini cu “importante persoane de la Bruxelles”, întâlniri făcute pe bani grei, și plătite, chiar și dacă indirect, de populația României. Să nu uităm că negocierile de aderare se fac de către oameni, care reprezintă instituții europene și respectiv pe cele românești. Despre cum decurg discuțiile la Bruxelles nu vreau să mă mai ating, dar cele de la București sunt interesante, căci imaginați-vă acei negociatori europeni, care se pregătesc să discute cu oficialitățile românești, și când ies dimineața din hotel, nu contează că este Intercontinental, Lido sau Ambasador sunt mușcați de către un câine maidanez. Ce înțelegere mai are acest om, că și el este om, chiar dacă vine din mediul super-european de la Bruxelles, pentru “mesajul României”?

Europa nu este o joacă, iar dacă noi, în plină capitală, nu reușim să ne facem puțină curățenie și ordine, cum să credem că în 7-8 ani vom fi acceptați în familia europeană? Dar noroc că avem peste 20 de candidați la primăria Bucureștiului și după alegeri am rezolvat problema câinilor, fiindcă ne-am cam plictisit de negocieri europene pe fundal de lătrat de câini vagabonzi.

Adevărul de Cluj, 17 mai 2000

Este nevoie să prezentăm cetățenilor fapte și realități! 150 milioane de euro pentru campania de informare despre lărgirea Uniunii Europene

Alarmată de recentele evenimente referitoare la părerea opiniei publice despre lărgirea Uniunii Europene, Comisia Europeană a aprobat una dintre cele mai costisitoare campanii de informare pentru următorii 7 ani (2000 – 2006), scopul principal al acțiunii fiind în special convingerea populației Europei despre beneficiul lărgirii Uniunii Europene.

Bugetul campaniei pentru cele 27 de țări, 15 din Uniune la care se adăugă cele 12 care au început negocierile de aderare, se ridică la astronomică sumă de 150 milioane euro, o parte finanțată de programul Phare.

“Există o mare lipsă de informații despre lărgirea Uniunii Europene de ambele părți” declara în 3 mai 2000, Gunter Verheugen, comisarul european pentru lărgire. “De asemenea există o lipsă de implicare a numeroase grupuri ale societății civile în acest proces. Este nevoie să prezentăm cetățenilor fapte și realități” concluziona oficialul european în săptămânalul Uniting Europe.

Este o turnură interesantă în politica “liderilor de la Bruxelles”. Lărgirea europeană sperie, și aceasta mai ales din lipsă de informare, căci familiile europene încep să simtă pe pielea lor “graba europeană” și asta mai ales în cazul monedei unice europene, aflată într-un proces de devalorizare pe piața internațională. Să nu uităm că acest fenomen s-a accentuat după anunțul lărgirii “Euroland-ului” (cele 11 țări europene care au euro ca monedă comună, începând cu 1 ianuarie 1999) cu încă o țară, Grecia, a cărei monedă actuală, drahma, “mai scârțâie încă”.

Tot timpul în ape tulburi se pescuiește bine, vor spune mulți români, dar să vedem cum ne afectează pe noi aceste evenimente? Important este să fim sinceri, chiar dacă ne aflăm în campanie electorală și lupta pentru putere se dă la baionetă. Și apoi să ne interesăm și noi, ca români, cam pe ce canale vin aceste “fonduri de informare europeană”, căci dacă se vor duce la aceleași persoane sau instituții care “ne-au informat cam ce fac ei pentru noi”, atunci putem să transmitem încă de acum un mesaj de la Cluj, direct spre Bruxelles: “Domnule Prodi, domnule Verheugen, Comisia Europeana poate să acorde României toate cele 150 milioane de euro și nu se va mișca nimic concret. Este bine că vă gândiți să ne informați despre ceea ce se petrece în Europa, dar încercați să vedeți prin ce mâini trece această informație pentru a fi distribuită în România!”

Adevărul de Cluj, 28 iunie 2000

Dan LUCA: “În cadrul unui proces de evaluare complex, Facultatea de Studii Europene din Cluj-Napoca a fost desemnată de către Comisia Europeană ca Centru de Studii Europene în domeniul Justiției și Afacerilor Interne”

Membru activ în mișcarea europeană studentească, îndeplinind la Bruxelles între aprilie 1997 și mai 1999 funcția de prim-vicepreședinte al Asociației Studenților Europeni, Dan LUCA a continuat munca începută în direcția integrării României în structurile europene.

Reporter: Dacă până în mai 1999 am avut câteva informații despre activitatea dumneavoastră în cadrul mișcării studențești europene, ce a urmat după această dată?

Dan Luca: Așa cum am precizat în toate interviurile, am promis că mă voi întoarce în România să ajut, de aici, integrarea României în structurile europene și așa am și făcut. Una dintre priorități a fost dezvoltarea conceptului de “Casă a Europei” la Cluj-Napoca și pot să spun că eforturile echipei pe care o coordonez sunt vizibile, prin invitarea în luna septembrie 2000 a delegațiilor din Cluj-Napoca la conferința anuală a Federației Europene “Maison de l’Europe”.

Reporter: Am înțeles că din octombrie 1999 și până în ianuarie 2000 v-ați desfășurat activitatea la Bruxelles. Puteți detalia în ce a constat munca de acolo?

Dan Luca: Am considerat că este necesar să îmi încerc norocul și la marile firme de consultanță, focalizate pe afaceri europene, iar Bruxelles-ul este locul cel mai potrivit pentru a încerca puterile. Nu a fost ușor să te arunci pe piața forței de munca din Bruxelles, dar contractele nu au întârziat să apară, activând ca expert european la “EurActiv” (firma britanică specializată în transparența europeană și

lărgirea Uniunii Europene), IBF (cosortium belgian focalizat în special pe programele Phare și Tacis). În același timp am fost singurul ziarist român acreditat în permanență la instituțiile europene din Bruxelles, și deci în fiecare zi eram prezent la conferințele de presă din Comisia Europeană și din Parlamentul European.

Reporter: Și totuși acum vă desfășurați activitatea la București. În ce constă aceasta?

Dan Luca: Încă din noiembrie 1999 am primit o ofertă deosebit de tentantă de la firmă franceză Bernard Brunhes International, prin care eram solicitat să contribui la dezvoltarea Institutului European din România. Așa că din 1 februarie 2000 m-am mutat la București și împreună cu o echipă europeană gestionăm un proiect Phare de peste două milioane de euro în care principalul beneficiar este Institutul European din România.

Reporter: Ne puteți detalia câte ceva despre Institutul European din România și despre acest proiect?

Dan Luca: Institutul European a fost creat prin ordonanța guvernamentală în anul 1998 și își propune să participe ca un autentic centru de excelență la procesul de pregătire a României pentru aderarea la Uniunea Europeană. Una dintre obiectivele principale ale proiectului pe care îl gestionăm este realizarea unei rețele de centre de studii europene, integrată în rețeaua europeană. În urma unui proces de evaluare a tuturor potențialilor beneficiari, și aici mă refer în special la instituțiile subordonate Ministerului Educației Naționale și Academiei Române, o comisie mixtă formată din experți din Uniunea Europeană și România a stabilit cele 8 centre de studii europene din România. Acestea sunt: Academia de Studii Economice București – pentru domeniul Finanțe și Economie, Facultatea de Sociologie și Asistentă Socială din cadrul Universității București – pentru domeniul Politică Socială și de Ocupare a Forței de Muncă, Facultatea de Studii Europene a Universității “Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca – pentru Justiție și Afaceri Interne, Universitatea “Dunărea de Jos” din Galați – pentru Mediu, Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară din Timișoara – pentru Agricultură, Institutul de Cercetări în Transporturi – pentru Transporturi, Institutul de Economie Mondială

București – pentru domeniul Piața Internă și Concurentă și, în sfârșit, Universitatea “Alexandru Ioan Cuza” din Iași – pentru Dezvoltare Regională. Așa cum puteți observa sunt 4 instituții în București și câte unu în Cluj-Napoca, Timișoara, Iași și Galați.

Reporter: Observăm că și centrul universitar clujean este prezent. Ce înseamnă aceasta pentru lumea academică clujeană și indirect pentru municipiul nostru?

Dan Luca: Stând în permanent contact, timp de 5 luni, cu comisia de evaluare, vă pot spune că părerea unanimă a fost că Facultatea de Studii Europene din Cluj este cu un “cap” înaintea tuturor în domeniul afacerilor europene din România. Deși această instituție clujeană putea acoperi cel puțin 3-4 teme căutate de către evaluatori s-a considerat că cel mai greu domeniu, Justiție și Afaceri Interne, trebuie direcționat spre Cluj-Napoca, singurul centru care poate aborda cu succes acest domeniu. Impactul acestei desemnări, confirmate de către Institutul European din România și de către Delegația Comisiei Europene din România, este pe termen scurt, dar și pe termen mediu și lung. Si când mă refer la avantajul pe termen scurt mă refer mai ales la prezența experților Uniunii Europene în domeniul afacerilor interne care vor fi prezenți la Cluj-Napoca pentru a ajuta la dezvoltarea curriculei instituționale, dar și la cursurile care sunt adresate personalului didactic din instituția amintită. Toți cunoaștem marea problemă a românilor legată de circulația în Uniunea Europeană. Acum, prin existența acestui centru de studii europene, se pot face pași concreți în elaborarea unei strategii pentru acest domeniu, iar prezența săptămâna viitoare la Cluj-Napoca a lui Maarten de Jong, fondatorul EUROPOL-ului, vine să confirme atenția pe care o dă Uniunea Europeană acestui proiect.

Adevărul de Cluj, 30 iunie 2000

Negocierile de aderare durează, de regulă, câțiva ani și se finalizează cu un tratat de aderare

După ultimele sondaje de opinie, 68% din populația României este în favoarea integrării României în Uniunea Europeană. Este mult sau puțin, aceasta cu siguranță nu putem să zicem în mod clar. Pentru unii pare o cifră alarmantă dacă ne gândim de entuziasmul de acum câțiva ani când cifre de 85-90% erau frecvent utilizate. Este în același timp mult, dacă observăm ceea ce se întâmplă în alte țări din preajma noastră, în care cifre de 50% sunt încurajatoare.

Desigur societatea civilă din România nu prea înțelege concret ce se întâmplă și asta nu din vina proprie. Termeni precum Bruxelles, negocieri, capitole, rezultate, promisiuni sunt pe buzele tuturor, chiar dacă puțini le pot include într-o frază coerentă.

Pentru a îmi face o părere despre un subiect trebuie să fiu informat. Si cred că toți cetățenii serioși doresc acest lucru. România va adera la Uniunea Europeană. Ce înseamnă aceasta și mai ales ce trebuie făcut? Contactat în exclusivitate, domnul Ioan Jinga de la Misiunea României de la UE din Bruxelles, ne-a declarat: "Admiterea de noi țări în Uniunea Europeană se face în urma unor negocieri bilaterale ce implică statele membre ale UE, Comisia Europeană și statul candidat. Tratatul de la Amsterdam, intrat în vigoare la 1 mai 1999, stabilește procedura de urmat în cazul admiterii unui nou membru în Uniunea Europeană, după primirea cererii oficiale prin care un stat solicită aderarea la Uniune, Consiliul UE cere Comisiei Europene să elaboreze un aviz privind gradul de îndeplinire de către statul candidat a unor criterii de natură politică și economică, aviz încheiat cu propunerea de a începe sau nu negocieri de aderare. Cererea de admitere în UE, împreună cu avizul Comisiei Europene, fac obiectul analizei Consiliului European compus din șefii de stat sau de guverne din statele membre ale Uniunii care, după consultarea Parlamentului

European decide cu privire la oportunitatea deschiderii negocierilor de aderare cu statul candidat respectiv. Negocierile durează, de regulă, câțiva ani și se finalizează cu un tratat de aderare ce va fi supus ratificării în parlamentele statelor membre, parlamentul țării candidate și Parlamentului European. Procedurile de ratificare durează și ele între un an și jumătate și doi ani. Abia în acest moment apartenența la Uniunea Europeană devine efectivă.”

Desigur procedura de aderare este complicată și este greu de rezumat în câteva fraze. Ceea ce cred că mai este de completat este că România a început încă de anul acesta procesul de negociere, s-au finalizat în primul semestru al anului acesta 5 capitole, considerate mai ușoare, și se preconizează încă 8 de dezbătut pentru cel de-al doilea semestru.

Adevărul de Cluj, 14 iulie 2000

Conform Comisiei Europene, zilnic 10 000 de persoane depun activități de “lobby” în Bruxelles

Nu cred că mai este necesar să subliniem rolul Bruxelles-ului în procesul construcției europene. Orice pas în drumul integrării trece prin capitala Belgiei. Plăcut surprins de una dintre primele intenții ale noului Consiliu Județean Cluj, care se referea la deschiderea unui Birou de integrare europeană în cadrul acestei instituții, îmi permit să fac unele precizări legate de o posibilă strategie.

Ultimele rapoarte ale Comisiei Europene precizează existența unui număr de 3 000 de grupuri care caută să aibă influență la Bruxelles, inclusiv 500 de federații europene și internaționale, iar 10 000 de indivizi depun eforturi zilnice pentru a își promova interesul. Aproximativ 160 de firme de avocatură și 140 de firme contabile sunt active în perimetrul capitalei europene, în plus față de consultanții specializați.

Și acum ce avem noi, românii, acolo în inima afacerilor europene? O ambasadă bilaterală cu Belgia, Misiunea României la NATO și Misiunea României la Uniunea Europeană. Să fiu sincer nu prea am auzit de alte reprezentări cu specificul nostru național.

Ne punem firesc întrebarea, ce este de făcut? Soluția este cât se poate de simplă, dar nu ușor de implementat, un contact direct al Consiliului Județean Cluj, prin intermediul Biroului de integrare europeană cu Bruxelles-ul. Desigur sunt multe de discutat pe această temă, dar cred că o abordare pragmatică a acestui subiect poate aduce venituri colosale județului Cluj. S-a reușit ca prima Facultate de Studii Europene din România să se înființeze la Cluj-Napoca, s-a reușit ca primul student reprezentat în structurile de conducere de la Bruxelles să provină din centrul universitar clujean. De ce nu am continua rolul de deschizător de drumuri europene prin îndreptarea unui vector spre Bruxelles?

Adevărul de Cluj, 1 septembrie 2000

Se aplică în România principiul subsidiarității?

Febra listelor electorale agită partidele politice din România. Un loc credibil pe lista partidului este ceea ce visează mulți, dar puțini vor gusta din cupa fericirii la sfârșitul lunii noiembrie. Nu doresc să intru prea mult în această polemică, ci doar încerc să atrag atenția asupra unui fapt, poate deja remarcat de cititori: interferența dintre “puterea locală” și cea “națională”. Adică mai pe interesul omului de rând cât de mult “centrul” unui partid politic își poate insera pe listele electorale potențiali parlamentari strategici, dar care au auzit de orașul în care candidează doar de la buletinele de știri?

Fascinația sferelor europene îmi permite să încerc să translatez aceasta problemă pe plan european. Nu doresc să mă refer la alcătuirea listelor pentru Parlamentul European, ci doar la un principiu foarte la modă în Uniunea Europeană, principiul subsidiarității. Conform acestuia colectivitățile mari nu trebuie să intervină la nivelul colectivităților mici decât în probleme ce pot fi mai bine soluționate la eșalonul superior, cu alte cuvinte “centrul” nu intervine decât de o manieră subsidiară în raport cu colectivitățile de bază. Ideea este preluată într-un raport al Comisiei Europene din 26 iunie 1975, în care se spunea că: “Uniunea Europeană nu trebuie să conducă la realizarea unui super-stat centralizat. În consecință nu vor fi atribuite Uniunii decât sarcinile pe care statele membre nu le vor putea îndeplini în mod eficace.” După adoptarea Tratatului de la Maastricht, principiul subsidiarității este menționat în acest document, formula fiind preluată și în Tratatul de la Amsterdam.

Desigur, păstrând proporțiile, ne întrebăm dacă există o aplicabilitate a acestui concept în România, o Românie smulsă de mai bine de 10 ani dintr-o gândire ultracentralizată impusă de sistemul comunist?

Adevărul de Cluj, 9 septembrie 2000

Ne plac sau nu simbolurile europene?

O entitate politico-economică atât de complexă cum este Uniunea Europeană are nevoie de simboluri care să o identifice în raport cu alte structuri internaționale și să permită, totodată, cetățenilor săi să-și conștientizeze apartenența la această construcție unică în lume. Începând cu anul 1986, Uniunea Europeană (în acel moment Comunitatea Europeană) utilizează drapelul cu cele 12 stele auriu așezate în cerc, pe fond albastru (adoptat inițial de Consiliul Europei de la Strasbourg), numărul stelelor simbolizând perfecțiunea.

Dar să încercăm să creionăm impactul acestora asupra cotidianului. Îmi amintesc de o întâmplare interesantă din perioada stagiaturii de la Parlamentul European (Bruxelles, iulie 1996) când purtam pe cap la sfârșit de săptămână șapca albastră cu stelute europene. Eram mândru că puteam arăta că ader la ideea europeană prin purtarea simbolurilor comunitare, până când mai în gluma, mai în serios, un prieten belgian mi-a zis că fac o mare greșeală. “Populația capitalei europene nu este un suporter al agresivității Uniunii Europene, ba chiar mai mult, este împotriva!” mi-a precizat. Și am început să înțeleg când am văzut impactul celor peste 100 000 de “europeni” prezenți în capitala Belgiei. Prețurile mari și restructurările care au condus la șomaj populația belgiană sunt doar câteva consecințe. Cu timpul am observat că unii funcționari europeni, care au dreptul să își înmatriculeze mașinile personale pe un număr special în care apar stelutele europene, refuză acest lucru, preferând varianta cameleonică a numerelor belgiene. Dacă până acum câțiva ani copertile dosarelor oficiale erau dominate de galbenul și albastrul european, în ultimul timp apare o reticență în folosirea acestora, ajungându-se chiar la evitarea intenționată a lor.

Dar să vedem care este impactul acestor simboluri în România? Chiar dacă nu suntem încă o țară a Uniunii Europene, în

multe cadre prezentate de diferite televiziuni, personalitățile politice românești au în fundal, alături de steagul nostru național și cel european. Iar dacă privesc simbolurile electorale și PDSR-ul, și CDR 2000, și PNL-ul au inserate simbolurile europene. Concluzia este deosebit de clară, integrarea este bună, dacă nu pentru cetățenii de rând, măcar pentru clasa politică românească. Îmi permiteți o speculație, nu cred că steluțele vor mai fi prezente în campania electorală din 2004, chiar dacă România va fi mult mai aproape de integrare.

Adevărul de Cluj, 16 septembrie 2000

Europa perfectă sau jocul cu suma zero?

Trăim un an interesant din punct de vedere european, care își va avea însă proiecția pe sistemul românesc doar peste câțiva ani. Conferința interguvernamentală are pe agendă două subiecte cruciale, și mă refer aici la reforma instituțiilor europene și la extinderea Uniunii Europene.

Observăm că din punct de vedere strategic adevărata problemă a Europei de după 1989 este cea de care se temea președintele Mitterrand și pe care caută implicit să o evite: aceea că orice încercare de a lărgi și mai mult comunitatea statelor europene poate fi realizată numai cu prețul câștigurilor dobândite până acum. Pe scurt, o Europă unită ar deveni un joc cu suma zero, în care extinderea avantajelor asupra noilor veniți din est se va petrece numai cu un preț plătit de către actualii membri. Nu este o idee nouă, desigur, temeri și calcule similare au stat și cu ocazia acceptării mai întâi a Greciei, apoi a Spaniei și a Portugaliei. Poate a sosit însă timpul ca această teamă să se manifeste din nou.

Pentru a vedea cum funcționează Europa, trebuie să petreci câteva ore în triunghiul multinațional creat de orașele Saarbrücken (Germania), Metz (Franța) și Luxemburg. Aici, cetățenii prosperi din trei țări se mișcă în voie peste granițele aproape dispărute, având reședința într-un stat, lucrând în altul și făcându-și cumpărăturile în al treilea. Oameni, locuri de muncă, facilități și divertismente interacționează și se întrepătrund indiferenți la existența limbilor și granițelor statale, dincolo, cel puțin aparent, de tensiunile și dușmăniile istorice care au existat în această regiune în trecutul relativ recent. Copiii de aici continuă să crească în Franța, Germania și Luxemburg și să învețe istoriile țărilor lor după ritualurile de instruire națională, însă ceea ce învață ei nu corespunde întocmai cu ceea ce văd. În linii mari, e un lucru bun. Logica naturală a uniunii Saarland-ului

cu Lorraine s-a împlinit nu sub auspiciile înaltului ordin german sau ale unei armate franceze de ocupație, ci urmând proiectele inofensive ale Comisiei Europene.

Adevărul de Cluj, 5 noiembrie 2000

Politica europeană prin prisma campaniei electorale

Interferența politicii europene în campania electorală este evidentă. Nu există distins candidat care să nu atingă dimensiunea europeană în discursul adresat alegătorilor. Frecvența articolelor despre Uniunea Europeană crește atât în presa națională cât și în cea locală, arătând clar că noțiunile europene încep să își găsească un loc pe piața românească.

Chiar dacă majoritatea sondajelor arată că românii nu sunt satisfăcuți de direcția în care se îndreaptă România, aici apare o nuanță bine de subliniat. România are ca țintă integrarea în Uniunea Europeană și nu cred că este un ideal greșit, problema apare în modul în care este atins acest obiectiv, și de aceea, poate, această negație oferită de societatea civilă românească.

Multe se pot întâmpla într-o campanie electorală din cauza unei lipse de informare generale, voită sau nu. Una este să povestești despre un subiect unui sector de piață care nici nu poate să perceapă informația primită, și alta este să aibă loc o dezbatere cu oameni care cunosc problemele respective. Nu trebuie uitat un mare adevăr rostit recent în amfiteatrul Sorbonei de către un comisar european, “un cetățean informat devine un cetățean responsabil.” Este greu să te poți implica în noțiuni care privesc comunitatea locală, sau chiar națională, dacă nu dispui de informațiile de fond necesare.

Gunter Verheugen, comisarul european responsabil cu extinderea Uniunii Europene, aprecia ca deosebit impactul programelor europene, precum Phare, în procesul de aderare al țărilor candidate. Însă recomandările, chiar dacă par ușoare pentru români, sunt clare: “trebuie îmbunătățită capacitatea de absorbție și totodată creșterea responsabilităților țărilor beneficiare.” Este un lucru cât se poate de ușor, pentru a gestiona fonduri europene, trebuie să înțelegi structurile

europene, iar aceste sisteme noi, trebuie asimilate printr-o educație clară.

La nivel european s-a ajuns la concluzia că mărirea numărului de „europeni“, care înțeleg cum funcționează Uniunea Europeană, nu este doar util, ci este necesar. Pe când vom avea parte și în România de o astfel de abordare?

Adevărul de Cluj, 15 noiembrie 2000

Prezent la Sorbona, Dan LUCA declara: “Este necesar să se înțeleagă contextul educațional al Europei secolului al XXI-lea”

În luna octombrie a avut loc la Paris, în cadrul Presedenției Franței a Uniunii Europene, conferința “Perspectivele Europei anului 2020”. Prezent la dezbateri, Dan Luca, directorul executiv al “Casei Europei” din Cluj-Napoca ne-a dat unele precizări despre eveniment.

Adevărul de Cluj: Prin ce a constat ineditul acestei manifestări din capitala Franței?

Dan Luca: Deși poate surprinde, această conferință a fost prima dezbatere publică asupra viitorului Europei în prezența președintelui în exercițiu al Consiliului European, la care au participat peste 1 000 de invitați. Prezențele unor oameni politici forte ai Europei, precum Jacques Chirac, președintele Franței, Lionel Jospin, prim ministru francez, Emil Constantinescu, președintele României, Elisabeth Guigou, ministrul francez al Justiției, Pierr Moscovici, ministrul Afacerilor Europene din Franța, Nadezhna Mihailova, ministrul Afacerilor Externe al Bulgariei, a comisarilor europeni Barnier și Vitorino, a miniștrilor Afacerilor Europene din Olanda, Portugalia și Cehia, au dat gravitate manifestărilor, amplu reflectate de presa europeană și mai ales de cea franțuzească.

Adevărul de Cluj: Ne puteți da câteva amănunte despre cum s-a derulat manifestarea?

Dan Luca: Primele două zile au fost alocate dezbaterilor pe 5 grupuri de lucru: Polul A – “Globalizarea și rolul Uniunii Europene în acest context”, Polul B – “500 de milioane de cetățeni europeni în 2020”, Polul C – “Progresul tehnic al Europei secolului al XXI-lea”, Polul D – “Securitatea Uniunii Europene” și Polul E – “Educația și formarea europeană”. Datorită în special rezultatelor avute în perioada 1997- 1999, când am coordonat o serie de proiecte europene de la

Bruxelles, în calitate de vicepreședinte al Asociației Studenților Europeni (AEGEE), am fost desemnat de către organizatori să fiu moderatorul și raportorul polului E, legat de educația europeană. Ziua forte a manifestărilor a fost ultima zi a conferinței, când în cadrul deosebit de select al Aulei Magna a Universității Sorbona din Paris au avut loc dezbaterile finale.

Adevărul de Cluj: Desigur că cititorii noștri sunt deosebit de interesați de rezultatele conferinței și de unele declarații politice rostite la Sorbona, dar am vrea să axăm interviul mai mult pe unele păreri personale despre somitățile politice prezente. Să începem cu președintele Franței.

Dan Luca: Timp de o oră și jumătate am stat la o distanță de doi metri de Jacques Chirac, la o dezbatere despre viitorul Europei. Discursul sau a fost foarte scurt și doresc să punctez doar o frază care privește și România. “Dorim ca Tratatul de la Nisa, care se va semna în luna decembrie a acestui an, să fie un tratat solid, care să stabilească directive concrete, inclusiv asupra extinderii Uniunii Europene”. În rest accentul a fost pus pe întrebările venite din public, și pot să vă spun că nu a fost nimic regizat. Rar mi-a fost dat să văd o așa putere în a domina plăcut auditoriul.

Adevărul de Cluj: Despre prim ministrul francez câteva cuvinte?

Dan Luca: Lionel Jospin a venit însoțit de Ministrul Afacerilor Europene, Pierr Moscovici, care a prezentat un bilanț de 3 luni al Presedenției Franței la conducerea Uniunii. Prim ministrul a preferat să răspundă întrebărilor, fiind însă mult mai tranșant în mesajele date. “Politicienii actualei Europe trebuie să înțeleagă că opinia tinerilor este nevoie să fie ascultată, iar dacă ei cred că nu sunt capabili de aceasta, eu le sugerez colegial să demisioneze. Trăim un moment istoric, cheie, pentru Europa. Cu un ochi râdem, pentru a saluta victoria democrației în Serbia, dar cu un altul plângem fiindcă nu putem să rămânem nepăsători la reînceperea conflictului din Orientul Mijlociu” a fost unul dintre mesajele adresate participanților. „Triunghiul instituțional european trebuie regândit. Ni se sugerează să dăm mai multă putere Parlamentului European, dar ezităm deoarece această instituție nu are încă coerență. Este precum un fluid în care nu se

poate zice cine este la putere și cine este în opoziție“.

Adevărul de Cluj: Ce mesaj a transmis președintele României?

Dan Luca: Intervenția lui Emil Constantinescu a fost bine primită de către participanți. „Este nevoie să punem bazele unei Europe a cunoașterii și nu doar o Europă informațională. Avem nevoie să regândim sistemul educațional european, clădit încă pe structurile naționale“, a precizat președintele român.

Adevărul de Cluj: Am înțeles că la dezbateri a luat parte și Michel Barnier, comisarul european responsabil cu Conferința Interguvernamentală. O opinie a dânsului despre extinderea Uniunii?

Dan Luca: Domnul Barnier a fost vădit iritat de intervenția lui Pavel Teliska, Secretarul de Stat pentru Afaceri Europene al Cehiei, care considera că fiecare țară trebuie să dispună de un comisar european în Executivul Uniunii Europene extinse. „Țările în curs de negociere trebuie să dea dovadă de răbdare. Trebuie să clădim instituții europene solide pentru a fi gata să primim alte țări în Uniune“, a concluzionat comisarul european.

Adevărul de Cluj: Au fost și alte evenimente care credeți că trebuie menționate?

Dan Luca: Doresc să remarc eleganța deosebită a ministrului de Afaceri Externe al Bulgariei, puterea de combatere a reprezentantului Cehiei și relaxarea în expunere a Secretarului de Stat cu Afaceri Europene din Olanda: „Domnul Barnier a dat un exemplu în care țările BENELUX-ului ar putea împărți un post de comisar european în viitor. Poate era mai edificator un exemplu în care Franța și Germania ar face același lucru“.

Adevărul de Cluj: Pentru a încheia, care a fost mesajul trimis de dumneavoastră referitor la educația europeană?

Dan Luca: A fost pentru mine o mare onoare să prezint, în fața președintelui Franței și președintelui României, la Sorbona, raportul a două zile de dezbateri referitoare la viitorul sistemelor educaționale comunitare. La nivel european tehnologia modernă intră foarte repede pe piața educațională. Există însă semnale clare care arată că

există încă o mare diferență între ceea ce este cerut în domeniul educațional de către tineri și ceea ce se li se oferă. Este necesar să se înțeleagă contextul educațional al Europei secolului al XXI-lea, iar formarea de specialiști capabili să înțeleagă complexitatea funcționării Uniunii Europene, să devină o prioritate reală.

2001

Adevărul de Cluj, 30 ianuarie 2001**Între teoria românească și practica europeană**

Ne-am întrebat de atâtea ori, de ce România este tot timpul o sursă de îngrijorare pentru Uniunea Europeană? Se publică un raport global asupra țărilor candidate și România este clasată în coada listei. Este greu să concepi că cineva chiar îți vrea răul cu așa mare ambiție. Comisarul european Verheugen a subliniat recent că „Uniunea Europeană nu are nici un interes ca România să rămână mereu în urmă”.

Văzând cam cum stau lucrurile la Bruxelles, la București, dar și la Cluj, consider că există o mare diferență în abordarea problemelor. Programele propuse de guvernele României au arătat și arată superb din punct de vedere teoretic. „Guvernul precedent a fost bine intenționat” sau ”Prezentul program de guvernare este bun”, citez din declarațiile înaltelor oficialități de la Bruxelles. Dar, „Guvernul precedent și-a luat angajamente importante, dar nu a reușit să le pună în aplicare”.

Se preconizează deja o îngrijorare a celor de la Bruxelles referitor la situația actuală „UE și poporul român vor analiza acțiunea Guvernului și rezultatele acestuia”. Sugestia este clară, monitorizarea celor de la putere este externă și ea vine din partea UE, dar și internă, din partea cetățenilor români.

Reformă și iar reformă, acestea sunt cuvintele la adresa României. „Este absolut necesară aplicarea programului de reformă. Numai în acest fel procesul de aderare va fi accelerat. Abilitatea administrației publice românești de a adopta și aplica legislația europeană este slabă” .

Se pare că am pierdut, ca țară, încrederea celor de la

Bruxelles, când prezentam lucruri frumoase, dar teoretice. Doar astfel se poate interpreta declarația comisarului european „Pentru noi, hârtiile și angajamentele guvernelor nu mai sunt importante. Ne interesează fapte!”

Adevărul de Cluj, 16 februarie 2001

Crește calitatea vieții în România?

Ce urmărim noi prin integrarea europeană? Este o întrebare care macină mulți români și poate prea puțini au curajul să o adreseze celor responsabili în a da unele răspunsuri.

Dorim noi, ca cetățeni, să avem o altă capitală, nu București, ci Bruxelles? Dorim ca parlamentarii noștri să ne reprezinte interesele și în Parlamentul European? Dorim noi să fim parte a unei comunități de câteva sute de milioane de locuitori? Hai să fim sinceri și să vedem că și așa sistemul centralizat de la București este departe de cetățenii provinciei; ce să mai sperăm de la o capitală aflată la două mii de kilometri.

În spatele acestor reacții, interpretate ușor ca naționaliste, se ascunde altceva, o direcție care este important de urmat. Uniunea Europeană este bună, nu foarte bună, fiindcă este ceva în formare, și cred că este necesar să depunem eforturi pentru integrare. Trebuie însă să gândim pragmatic și să nu ne mai lăsăm manipulați. De fapt, ce vrem noi prin această integrare?

Nu spun cuvinte magice când afirm că dorim ceva simplu: creșterea calității vieții. Recent, Comisia Europeană a fixat prioritățile pentru anul 2001, în care, normal, acest subiect nu putea să fie uitat.

Poate este necesar să vedem ce înțelegem prin această creștere a calității și să translatăm aceasta pe sistemul românesc. Mediul înconjurător, și aici nu vreau să reamintesc cum stăm, fiindcă Siretul și Tisa au fost semnale puternice. Respectul pentru drepturile omului - aici, să fiu sincer, stăm destul de bine. Calitatea produselor alimentare, iar nu vreau să comentez, fiindcă și acum parcă văd acei mititei serviți vara, la 40 de grade, în piețele românești. Ultimul punct, dar deosebit de important, mobilitatea. Ce să mai spunem aici? Dacă

am putea să strângem ceva bani de un drum extern, vizele ne împiedică să ne mișcăm ca niște oameni liberi.

Poate sunt doar câteva mici remarci despre integrare, dar orice discuție serioasă despre un subiect nu începe cu câteva simple păreri?

Adevărul de Cluj, 18 februarie 2001

145 milioane de euro pe an pentru extinderea Parlamentului European

Să încercăm să explicăm pe înțelesul tuturor de ce nu suntem chiar așa de doriți în Uniunea Europeană. Ca simplii cetățeni confrunțați cu problemele cotidiene, auzim zilnic de această Uniune Europeană. Ce este această Uniune, să fim sinceri puțin o înțelegem, și poate doar din politețe zicem că suntem pentru. Că este bine să aderăm, așa se pare și nu cred că există o altă direcție.

Dar parcă cei din țările vestice nu apreciază așa cum se cuvine entuziasmul României și poate ne miră puțin. Românii sunt un popor prietenos, iar cei care au schimbat o vorbă cu un cetățean al Uniunii, fie el italian sau englez, au observat că nu este chiar așa de dificil să legi adevărate prietenii. Totuși, unde greșim?

Există o problemă de fond, legată de costurile integrării noilor candidate. De exemplu, în ultimul raport al Parlamentului European, se arată că extinderea UE va costa doar instituția în sine 145 milioane de euro pe an, ce să mai vorbim despre costurile globale cotate la miliarde de euro. Acești bani vin de la cetățenii acestor țări. Din taxele plătite de ei. Practic, un belgian poate să bea vineri seara doar o bere, fiindcă a doua trebuie să o dea pe impozit.

Toți suntem conștienți, să dăm doar un exemplu, de puterea de muncă a nemților. Cum credeți că reacționează ei când află că banul lor, ajuns într-o țară aflată pe drumul aderării, se risipește fără nici un impact? Există o mentalitate în UE, și asta este bine de știut, și se acordă încredere totală, dar la prima greșeală ești neglijat. Nimeni nu va încerca să te corecteze, fiindcă nimeni nu irosește timp în educația ta, dar vei fi pus pe linie moartă și nu se va mai comunica cu tine.

Jocul este simplu, vrei să joci după niște reguli propuse, joacă

și vei intra ușor în sistem. Când vei crește și te vei maturiza, va veni și rândul tău să îți exprimi părerea. Ai și posibilitatea să încerci să faci valuri puternice și comunicarea va înceta. Este cred momentul să hotărâm, dar un lucru este clar: nu merge axioma „banii lor și regulile noastre”.

Adevărul de Cluj, 8 martie 2001

Românii din Bruxelles și România profundă

Auzim atâtea despre integrare europeană și despre ce trebuie să facem ca țară. Există numeroși actori ai acestui proces — și mă refer în principal la cele două segmente importante, autoritățile românești și respectiv cele comunitare.

Există la Bruxelles un potențial lobby neexploatat încă la adevărata lui valoare. Poate este șocant, dar avem români care lucrează în instituțiile europene. I-am întâlnit și la Comisia Europeană și la Parlamentul European. Poate sunt dator acum cu o explicație; în instituțiile europene mai sus amintite nu sunt acceptați decât cetățeni ai celor 15 țări membre ale Uniunii Europene. Acum, o întrebare vine în mintea fiecăruia: cum se poate? Nu este nici un raționament matematic complicat, este cheia care ți-o dă a doua cetățenie. Și să nu ne mirăm că una dintre reprezentantele Parlamentului în relațiile cu România este o persoană plecată din Constanța acum mai bine de 10 ani. Să nu rămânem uimiți că în Comisie, în Direcția Generală Extindere, există și o româncă plecată acum vreo 8 ani din București.

Publicam în urma cu trei ani, tot în Adevărul de Cluj, o constatare referitoare la românii care lucrează în companiile europene. Precizam atunci că, dacă ar fi întrebați de către șefii lor părerea despre o investiție pe piața românească, ar zice nu, fiindcă ei cunosc prea bine dificultățile sistemului. Poate aici raționamentul trebuie continuat și chiar schimbat puțin sensul a ceea ce am precizat atunci. Avantajul unui român care lucrează în mediul european este faptul că reușește să își păstreze identitatea de român. Nimeni nu poate să știe mai bine o cultură decât un om care a trăit și a fost educat în sistemul respectiv. Căci există o „Românie profundă”.

Acum, vă veți întreba ce îi diferențiază pe acești români, care nu stau în țară, față de cei care se zbat zi de zi cu greutățile sistemului.

Un prieten de-al meu britanic, cu care am lucrat anul trecut la un proiect Phare în România, îmi explica diferența dintre a fi parte a problemei și parte a soluției. Stând în sistem, începi să te contopești cu el și parcă nu mai ai energia să îndrepti lucrurile. Iar după un contract de un an, britanicul nici nu a mai vrut să audă de altă oportunitate în România, căci prea este dens sistemul românesc. Și ca o picanterie, în Polonia a rezistat 3 ani.

Deschiderea căilor de comunicare dintre oamenii de lobby de la Bruxelles și sistemul românesc trebuie făcută fără prea mare reținere. Asta, bineînțeles, dacă se vrea o integrare reală a României în Uniunea Europeană, în beneficiul cetățenilor.

Adevărul de Cluj, 4 aprilie 2001

Este pregătită Uniunea Europeană pentru extindere?

Că se pregătește o extindere a Uniunii Europene, este foarte clar. Că este în anul 2003 sau 2004, contează, normal, dar doar pentru scurt timp. Este bine să vedem puțin totul din punct de vedere istoric, căci, să fim sinceri, nu mulți își mai aduc aminte exact când a devenit Spania membră a Uniunii.

Important este că pașii noilor țări din estul continentului se aud tot mai tare la ușa Bruxelles-ului. Ne îngrozesc rapoartele care „cad de la Bruxelles” și care explică situația în curs a negocierilor. Subliniem rapid pasajele care menționează unde suntem deficitari și așteptăm să se enerveze oficialitățile române că noi facem progrese, dar tot timpul suntem criticați pentru mici neîmpliniri. Aici permiteți-mi să zic că este o diferență culturală. În România suntem obișnuți, și nu vreau să zic de unde ni se trage asta, să laudam succesele, în timp ce în Vest este mult mai important ca problemele existente să fie prezentate pentru a deschide drumul rezolvării lor.

Dacă am vorbit de rapoarte și diferențe culturale să încercăm să schimbăm, doar pentru câteva momente, rolurile, și să fim noi, românii, profesori și cei din Uniune, elevii. Normal că nu vom încerca să sugerăm un scenariu în care Uniunea Europeană dorește să se integreze în România, că vă puteți imagina că am atinge rapid o parte prea hazlie, mai bine de lăsat colegilor de la Academia Cațavencu.

Deci să încercăm să vedem dacă, Uniunea Europeană, este pregătită să integreze România în structurile ei?

Am precizat că, din punctul de vedere al Uniunii Europene actuale, diferența culturală dintre nord și sud este incredibilă și poate chiar acesta este atuul Uniunii în lupta cu Statele Unite. Negestionată bine însă, această diferență poate devia în conflicte interne, care pot

duce la probleme imense în viitor.

Ceea ce nu reușește încă să înțeleagă factorii politici din Uniune este că extinderea către est nu își găsește precedent. Integrarea Bulgariei nu poți să o compari cu cea a Finlandei. Totul trebuie să plece de la ipoteza că se introduce o nouă dimensiune în ecuația construcției europene. Dacă până acum aveam doar un ax nord-sud, este timpul să se observe planul cu două axe: nord-sud și vest-est. Da, nici un dubiu, țările care doresc să adere sunt europene, și asta nu doar geografic; dar cine consideră că o traumă de 50 de ani se poate șterge prin câteva proiecte Phare, se înșală.

Pericolul nu este doar pentru România, care intră într-o structură în care cerințele sunt enorme, ci este și pentru UE. Cum credeți că va reacționa o populație de aproape 23 de milioane la marea deschidere a integrării? Doar gândiți-vă la acele milioane de români care au fost manipulați în ultimii 10 ani despre ce este de fapt Uniunea Europeană, și care nu am avut puterea să ajungă să viziteze până acum nici măcar Ungaria. Este mult de lucru de ambele părți, noi ne-am făcut meseria, am trimis mesajul, rămâne ca cei responsabili să ne explice care este situația.

Adevărul de Cluj, 18 aprilie 2001

Dan LUCA - O persoană, două sisteme...

Se vorbește mult în România despre Uniunea Europeană. Mesajele despre integrare sunt destul de confuze pentru o populație înglobată în rutina zilnică de supraviețuire. Cititorii noștri sunt obișnuți în a găsi în paginile Adevărului de Cluj articolele corespondentului nostru permanent la instituțiile europene, Dan Luca.

Ne-am gândit că o abordare pragmatică ar aduce puține clarificări clujenilor despre cum este văzută România actuală de la Bruxelles și care sunt estimările pe termen scurt.

Reporter: Ne-am obișnuit cu Dan Luca, „președintele Asociației Studenților Europeni (AEGEE)”, până acum câțiva ani, am observat unele comunicate de presă și activități sub titlul de Director Executiv al Casei Europei, semnătura de „corespondent de la Bruxelles” este și ea familiară cititorilor noștri. Ne puteți da câteva explicații asupra statutului actual?

Dan Luca: În prezent sunt manager în cadrul companiei EurActiv (www.euractiv.com) din Bruxelles. Această companie de media europeană este o premieră pe piața internațională, adresându-se în principal utilizatorilor de Internet și persoanelor interesate real de afacerile europene. Contractul actual este deosebit de interesant, dându-mi posibilitatea să descopăr actualii „actori ai Uniunii Europene”. Asta nu mă împiedică, ci chiar mă stimulează, în a găsi timp și pentru alte activități, toate legate de subiectul afacerilor europene. Îmi face o mare plăcere să trimit periodic articole cotidianului Adevărul de Cluj. Consider că este o datorie de onoare pentru mine, clujean fiind, să nu uit de unde am plecat. Credeți-mă, nu este chiar așa ușor în a insera informația europeană pe o structură locală românească, dar bucuria este imensă dacă materialele trimise plac publicului. Atmosfera din Bruxelles este deosebit de stimulativă în special cercetării pe teme europene. În prezent găsesc destul de mult timp în a pregăti doctoratul pe „educație europeană”, început anul trecut

la Facultatea de Studii Europene din Cluj. Conceptul de Casă a Europei la Cluj este și acesta un subiect destul de ambițios și cred că în scurt timp vom putea consemna rezultate concrete, așa cum s-a reușit cu mișcarea studențească europeană (AEGEE).

Reporter: O întrebare tipică, dar tot timpul bine primită de publicul românesc, cum este văzută România din capitala Europei?

Dan Luca: Perioada actuală, în care încercăm să analizăm situația României este deosebit de importantă, dar și interesantă în același timp. Mesajul ultimelor alegeri din România a fost destul de clar către cine își îndreaptă speranța cetățeanul român. Semnalul Uniunii Europene despre ce se așteaptă din partea României a fost și el clar încă din primele săptămâni ale anului 2001. În opinia mea, parțial confirmată și de contactele din instituțiile europene, România are o șansă imensă, dar nu pentru mult timp. Factorii de decizie din Uniune sunt în așteptare, doresc rezultate concrete din partea României. Doar atitudinea este puțin schimbată, în sensul că nu este o campanie susținută, îndreptată în direcția României. Se așteaptă ca România să își facă simțită prezența. De noi depinde și trebuie să înțelegem asta. Poate dacă ar fi să comentez puțin întrebarea dumneavoastră, pot să spun că în acest moment România nu este „văzută“, mai mult decât este „văzută“ bine sau rău. Nu am căutat niciodată să critic România, știind că este un sistem greoi și poate mesajele negative se vor îndrepta exact împotriva celor care fac treabă cu adevărat, dar parcă este prea mult. De ce să nu privim realitatea și să vedem că suntem ultimii în cursa pentru aderare? Și nu că putem să îi ajungem pe bulgari sau lituanieni, ci îmi este frică să nu ne întrecă alții care încă nici nu au intrat în cursă, și mă refer aici la Croația sau Macedonia. Trebuie să ne facem simțită prezența în clubul european. Vizitele câtorva politicieni români la Bruxelles nu sunt suficiente pentru a pregăti un pas mare. Problema României este lipsa unei strategii reale de comunicare cu exteriorul. Degeaba ne lăudăm, și poate pe bună dreptate, ca avem minți luminate în domeniu IT-ului, când suntem singura țară din grupul celor candidate care nu avem monitorizate pe Internet capitolele de negocieri. Iar celor implicați în acest proces de negociere din Ministerul Afacerilor Externe, li se pare ceva normal, fiindcă nu sunt bani. Cum să fie informat

cetățeanul român despre mersul real al procesului de integrare, când presa românească nici nu se vede la Bruxelles. Corespondenta ProTV este de fapt asistentă la Colegiul Europei din Bruge și doar voluntariatul o motivează în realizarea materialelor, Radio România Actualități are un corespondent pe care îl schimbă în fiecare lună, Mediafax-ul se pare că apelează la serviciile unei persoane care provine de la Universitatea Liberă din Bruxelles. Și cam aceștia suntem. Nu vreau să amintesc câți ziariști are Polonia sau Ungaria.

Reporter: Întrevedeți o schimbare pe termen scurt a situației?

Dan Luca: Eu cred că este cazul să ne trezim și să începem să vorbim concret de afaceri europene. Să facem analize rapide și să implementăm strategii realiste. Nu știu cum se face, că la promisiuni suntem primii, dar la bilanț ultimii pe listă. Trăiesc un paradox, populația dorește integrarea europeană, dar nu există fonduri pentru așa ceva. Societatea civilă românească trebuie să acționeze în acesta direcție, iar statul să ajute și să încurajeze orice inițiativă reală în acest domeniu. Poate se simte un sentiment de frustrare din acest interviu, dar parcă te macină când, peste tot la Bruxelles, observi doar zâmbete cu înțeles când auzi de România.

Reporter: Personal, ce rol veți juca în scenariul integrării României în Uniunea Europeană?

Dan Luca: Este greu de precizat acum. Sistemul românesc, și mai ales cel al tranziției, l-am trăit; de câțiva ani descopăr acest sistem nou, cel al economiei de piață. Chiar dacă fizic sunt în marea parte a timpului la Bruxelles, caut să fiu integrat în ambele sisteme, cel românesc și cel european. Mergând puțin mai departe, doresc să pun în practică o expresie destul de interesantă: „o persoană, două sisteme”. Și să vă spun sincer, aștept cu mare nerăbdare momentul când sistemul românesc va fi absorbit de cel european, devenind unul singur. Dar până atunci, mai este mult de muncit.

Adevărul de Cluj, 28 aprilie 2001

Comisia Europeană invită România la o dezbatere despre viitorul Uniunii Europene

Vizita comisarului european pentru extindere, Gunter Verheugen, a fost reflectată pe larg de presa românească și de aceea nu voi insista prea mult pe acest subiect. Parcă începem să ne obișnuim cu discursurile politicianilor europeni care critică capacitatea de absorbție a fondurilor europene, independența justiției, corupția, reforma economică din România.

Dar să schimbăm puțin această abordare și să privim spre viitor. Sunt cuvinte mari care se vehiculează în mediul european de la Bruxelles. Fraze precum „viitorul Uniunii Europene ne privește pe toți, nu doar pe aceia care guvernează”, (Romano Prodi), „Comisia Europeană propune primele elemente de reflexie asupra condițiilor necesare pentru ca această dezbaterea despre viitorul Europei să fie un succes” (comunicatul de presă al Comisiei din 25 aprilie 2001) sau „dezbaterea se vor amplifica în țările membre și în cele candidate la adeziune, în funcție de tradițiile și prioritățile naționale și regionale ale fiecăreia” sunt tot mai des întâlnite în „limbajul de capitală europeană”.

Ca țară candidată, România este invitată să se implice într-o astfel de dezbatere. Si acum mă întreb dacă are rost o astfel de dezbatere în România? Firește că trebuie să ne implicăm, dar cu o strategie de abordare a problemei. Trebuie găsită nișa favorabilă care ne va permite să aducem o contribuție reală la acest proces. Nimeni nu se așteaptă la Bruxelles, și poate că nici nu vrea, ca idei despre cum să fie guvernată Europa viitorului, să vină dinspre România. Trebuie să fim realiști. Cum să găsim noi, românii, soluții pentru o structură supranațională, cu atâtea popoare și culturi, când nu putem să ne gestionăm sistemul propriu? Ideea în a da sfaturi la alții este bună, dar povești de acest gen nu se vând la Bruxelles.

Este bine de știut că, din punct de vedere european, este un moment favorabil pentru dezbateri reale. Și mă refer aici la ceea ce a început în 1999, cu ocazia demisiei executivului european de atunci. Oficialitățile au conștientizat că instituțiile europene sunt prea departe de cetățeni. Prioritatea cabinetului Prodi a fost transparența instituției pe care o administrează, și nu putem să zicem că nu s-au făcut pași în această direcție.

În discuția pe care am avut-o, în data de 26 aprilie 2001, cu comisarul european pentru societatea informațională, Erkki Liikanen, acesta a precizat importanța dezbaterilor europene pentru a construi o Europă competitivă pe plan european.

Deci cadrul european există pentru a ne pune în valoare ideile. Mai rămâne să implementăm aceasta pe structura națională românească și apoi să încercăm să ne facem cunoscută părerea. Poate este un semnal și pentru presa din România pentru a investi mai mult în conținut, decât în senzaționalul efemer, în special când este vorba de integrare europeană.

Adevărul de Cluj, 12 mai 2001

Bruxelles-Europa sau Bruxelles-Belgia?

Mulți se întreabă de ce s-a ales Bruxelles-ul ca sediul al principalelor instituții europene și parcă în mintea noastră ne și imaginăm ce lobby există în prezent în capitala Europei. Nu vreau să intru în polemica alegerii sediului principal de activitate al organismelor Uniunii Europene, ci m-aș referi mai mult la diferența dintre Bruxelles-Belgia și Bruxelles-Europa.

În conferința susținută în 8 mai 2001, de către Didier Reynders, Ministrul de Finanțe al Belgiei, în fața unui auditoriu de 90% belgieni, am înțeles mai bine ce înseamnă „să joci acasă”, adică ce reprezintă pentru politica națională implementarea politică europeană în această țară. Pentru a forța puțin, să încercăm o comparație. Ce ar însemna ca sediul Comisiei Europene să fie la... Cluj-Napoca? Repet, este doar un exercițiu, imposibil de realizat în următorii... 200 de ani.

Ar însemna că parlamentarii clujeni aleși ar locui tot în orașul lor și nu ar trebui să se deplaseze în altă regiune. Cred că oricine își poate imagina ce înseamnă să faci un drum săptămânal până la București, dar ce să mai vorbim până la Bruxelles. Fără a mai aminti de confortul care ți-l dă casa proprie, familia și prietenii apropiați.

Dar să revenim puțin la Belgia. Următorul semestru al anului 2001 vom asista la suprapunerea în mare măsură a Bruxelles-ului belgian cu cel european, și asta pentru că Belgia va prelua de la Suedia Președenția semestrială a Uniunii Europene. Astfel cabinetul belgian va avea un rol deosebit în cadrul dezbaterilor europene.

Profitând de absenta Suediei din „Grupul euro”, conform statutului, Belgia deține în prezent și Presedenția EUROGRUPULUI, care reunește cei 12 miniștri de finanțe din țările care au adoptat deja moneda unică europeană. Reamintim că doar Marea Britanie,

Danemarca și Suedia, din cele 15 țări membre ale UE, nu au considerat necesară introducerea încă a euro.

Revenind la noi, românii, ce este interesant de știut despre acest euro în acest moment? România, doar după aderarea la UE, și apoi încă cel puțin doi ani de așteptare în Uniune, se poate gândi la introducerea euro.

Ceea ce este important însă se referă la economiile pe care populația clujeană le are acasă, fie în mărci germane, dar și în franci francezi sau lire italiene. Încercați să aveți deja o strategie pentru a „scăpa” de acestea cât mai rapid. După 28 februarie 2002 procedura de schimbare a acestor bancnote devine greoaie, implicând băncile naționale. Și dacă aveți șansa ca în vara lui 2001 să mai folosiți încă mărci, pentru vara lui 2002, încercați să dispuneți pentru excursii în străinătate de dolari sau de ce nu de... euro.

Adevărul de Cluj, 6 iunie 2001

Evitarea „mesajului politic zero”

Fără să vrem, structurile politice naționale românești sunt prinse în hora europeană, făcându-ne poate să ne gândim mai mult la ceea ce trebuie să învățăm pentru a fi cât mai rapid în clubul european.

Negocierile sunt pe buzele fiecărui român, chiar dacă prea puțin pătrund tehnica procedurii de aderare. Nu vreau să amintesc în acest articol de raportul mult discutat al baronesei, care, nu întâmplător, a fost axat pe situația copiilor instituționalizați. Era normal să se trimită un semnal României pe acest sector, fiindcă acest mesaj reușește să penetreze clasa politică românească și să ajungă la simplul cetățean. Dacă interviul era axat pe problemele macroeconomice, hai să fim sinceri și să recunoaștem că subiectul nu putea fi „atins” de publicul larg, nedepășind faza de raport elitist.

Trebuie să ne obișnuim că în Uniunea Europeană nu prea merge zicala cu „capra vecinului” sau ce să mai vorbim de șantaje. Cel mai recent exemplu l-am constatat săptămâna trecută în cazul Spaniei. Extinderea Uniunii implică probleme sectoriale specifice pentru anumite țări din Uniune. Dacă Germania și Austria au poziții puternice referitor la perioada de tranziție a forțelor de muncă din țările candidate, Grecia, Portugalia și Spania sunt deosebit de interesate asupra viitorului fondurilor structurale.

Aici a început jocul șantajului spaniol, care simțind poziția de „receptor al fondurilor europene pentru dezvoltare regională” afectată prin intrarea țărilor mai puțin bogate în Uniune, a încercat să blocheze negocierile de aderare, folosindu-se de problema locurilor de muncă. Reacția a fost deosebit de dură din partea țărilor europene. Jacques Pelkmans, de la Centrul European de Studii Politice de la Bruxelles și consultantul Guvernului Olandez de la Haga, sublinia: „Când am auzit despre acest șantaj spaniol, așa de ieftin, nu ne-a venit să credem, și

atunci am conturat rapid o strategie în care nimeni să nu mai fie măcar tentat să folosească jocul șantajului în construcția europeană. Îl considerăm un mesaj politic zero”.

Era normal ca Spania să cedeze rapid, deblocând procesul de negociere, chiar dacă susținea sus și tare că asta este poziția spaniolă. Dar imaginea acestei țări a fost pătată de un șantaj copilăresc.

Nu cred că trebuie exemplificat ce înseamnă mesajul politic zero în România și nici nu cred că este necesar să cuantificăm procentul de mesaje de acest gen aflate pe echisierul politic național, sau de ce nu, chiar pe cel local. Lansez doar o sugestie, politicianilor români, dar nu numai. Încercați că înainte de a lansa un mesaj politic să îl evaluați, și să vedeți dacă acesta aduce ceva constructiv, dacă el ne împinge cu un pas spre viitor sau ne întoarce spre trecut?

Adevărul de Cluj, 29 iunie 2001

România la Bruxelles: Unde suntem și ce este de făcut?

Ne aflăm la mijlocul anului 2001, iar o scurtă analiză a imaginii României la Bruxelles este benefică pentru a elabora strategii viitoare. Global, pot să afirm că ne aflăm pe drumul cel bun, chiar dacă impresia că mergem într-un ritm de doi pași înainte și unul înapoi persistă încă. Să vedem unde suntem și ce am putea dezvolta în cadrul imaginii europene, pe 4 sectoare cheie: politic, economic, media și non-guvernamental.

Politic

Comisia Europeană are încredere în Executivul României și asta s-a afirmat încă din luna ianuarie, cu prilejul primei vizite a premierului român la Bruxelles. În prezent Uniunea Europeană vede în Adrian Năstase o persoana cu care se poate discuta și în care se poate avea încredere. Președintele României, după realegerea de anul trecut, nu a fost încă la Bruxelles și de aceea vizita sa din 10 iulie este așteptată cu deosebit interes. Sugerez clasei politice românești pentru următorul semestru o mai bună vizibilitate în Bruxelles. Poate nu ar fi rău dacă s-ar găsi modalitățile ca miniștrii cheie ai actualului Guvern (Interne, Apărare, Economie, etc.) ar intra într-un mic circuit de seminarii în care să găsească posibilitățile de exprimare directă, fără intermediari, a ceea ce gândesc.

Economic

Caut prin toate cataloagele posibile și imposibile din Bruxelles și încă nu văd nici măcar urme de companii românești la Bruxelles. E drept, din când în când, mai apare câte un director general pe la câte un seminar european, dar parcă prea pâlâie participarea noastră în capitala europeană. Consider prioritate, ca firmele românești să încerce să pună pe picioare un Birou de Reprezentare la Instituțiile Europene. Mă refer aici la ceva total independent de Misiunea

României la Uniunea Europeană, chiar dacă este necesară o colaborare între cele două entități.

Media

În continuare nu găsim căile de a ne implementa și integra presă românească în structurile europene. Continuăm să avem ca prioritate conceptul pompieristic al evaluărilor europene. Rămân la părerea că, nu se poate ca în cele două zile ale unei vizite oficiale să înveți mecanismul european și apoi să îl explici cetățenilor români. Direcția de urmat este ca principalele cotidiene naționale și principalele televiziuni românești să includă în bugetul semestrului doi și un corespondent în permanență la Bruxelles. Consider că acesta ar da consistență dezbaterilor pe teme europene care, încep să prindă contur și în mediul românesc.

Sectorul Non-guvernamental

Există sute și mii de organizații non-guvernamentale la Bruxelles, care în majoritate sunt deschise și românilor. Totuși, cu mici excepții, suntem încă aproape invizibili din punct de vedere al reprezentării în structurile europene deschise. Consider că trebuie format un cadru propice mișcării non-guvernamentale în România, și mă refer la o animare reală a acestui sector. Trebuie să se găsească fonduri reale pentru a suporta acest sector. Doar apoi putem avea pretenții într-o proiecție reală pe structurile europene.

Adevărul de Cluj, 28 iulie 2001

Diana Filip, președintele AEGEE-Cluj-Napoca: „Clujul este pe locul 4 în Europa în cadrul mișcării europene studențești”

Profitând de vizita la Bruxelles a Diane FILIP, președintele Asociației Studenților Europeni (AEGEE) din Cluj, am realizat un scurt interviu referitor la rezultatele deplasării în capitala Europei. Menționăm că Diana Filip este președintele studenților europeni din Cluj începând cu luna octombrie a anului 2000 și este în prezent studentă la Facultatea de Științe Economice din cadrul Universității „Babeș-Bolyai”.

Reporter: Acum, când majoritatea studenților se află la mare sau la munte, vă întâlnim aici la Bruxelles, în lumea afacerilor europene. Ne puteți detalia puțin care este scopul acestei vizite?

Diana Filip: Pentru studenții europeni din Cluj drumurile la Bruxelles sunt normale, iar vara este perioada ideală pentru a analiza rezultatele anului universitar încheiat și pentru a iniția proiectele anului universitar viitor. Vizita la Bruxelles cuprinde două dimensiuni, cea internă, reprezentată de întâlnirile cu biroul executiv european al asociației și cea externă, în special axată pe instituțiile europene. De o deosebită importanță a fost întâlnirea cu președintele AEGEE-Europe, Karina Haeuslmeier, avută în 17 iulie. Cu acest prilej s-a stabilit strategia de implementare în România a proiectului „Campania de educație europeană”, care se va derula începând cu luna octombrie a acestui an, și în care filiala din Cluj își asumă responsabilități deosebite. Referitor la întâlnirile externe menționez întâlnirile de la Comisia Europeană (Serviciul de Presă și Comunicații) din 13 iulie și cea de la Parlamentul European din 24 iulie.

Reporter: Cum este în momentul de față apreciată activitatea clujenilor în cadrul rețelei Asociației Studenților Europeni?

Diana Filip: Filiala din Cluj a crescut vizibil în ultimii ani. Desfășurarea primei conferințe finale a unui proiect european la Cluj, în primăvara acestui an, a confirmat drumul ascendent pe care se afla mișcarea studențească europeană la Cluj. În prezent ne aflăm pe un onorant loc 4 european după centrele universitare din Atena, Passau (Germania) și Amsterdam.

Reporter: Am înțeles că există deja un calendar pentru activitățile europene de la Cluj pentru anul universitar 2001-2002. Ne puteți detalia puțin?

Diana Filip: Mă voi referi doar la cele mai importante proiecte incluse deja în calendarul european al asociației: „școala europeană de tehnologia informației” (noiembrie 2001), „Ziua de acțiune Socrates” (decembrie 2001), precum și conferința europeană „Impactul programelor educaționale europene asupra extinderii Uniunii Europene”, care va avea loc în luna aprilie 2002. Alături de aceste evenimente cu rezonanță europeană vor fi manifestările lunare, prilejuate de instruirea noilor membri, precum și programele social-culturale europene.

Reporter: Există în momentul de față studenți clujeni implicați în structurile europene?

Diana Filip: După 1997 Clujul a fost un permanent pilon pentru Comitetului Director european al asociației, format din 9 membri. De mai bine de 4 ani (din aprilie 1997), și aceasta în ciuda alegerilor semestriale, cel puțin un membru AEGEE Cluj-Napoca este ales de către Adunarea Generală europeană pentru a reprezenta rețeaua europeană la Bruxelles. În prezent Anca Fanea, membră AEGEE Cluj-Napoca, este Secretara Generală a AEGEE-Europe. De asemenea, personal sunt în echipa de coordonare a proiectului asociației pentru anul 2002, alături de doi germani și un spaniol.

Reporter: Care credeți că este impactul unei mișcări studențești europene în țara noastră asupra procesului de aderare a României la Uniunea Europeană?

Diana Filip: Consider că astfel de mișcări studențești, implementate în România și care desfășoară activități în direcția integrării

europene, sunt deosebit de benefice. Drumul țării noastre spre Uniunea Europeană este ceva concret și în câțiva ani vom avea nevoie de români care să fie integrați în structurile europene. Cadrul Asociației Studenților Europeni este perfect pentru a desfășura activități în mediul multicultural european. Luând parte la dezbateri europene ne formăm încă de acum pentru a înțelege mecanismul Uniunii.

Adevărul de Cluj, 2 august 2001

Guvernul trebuie să colaboreze cu Parlamentul pentru o integrare europeană reală

Există la ora actuală două mari teme de discuții referitoare la România și Uniunea Europeană. Prima este data când România va intra cu drepturi depline în Uniune, iar cea de-a doua se referă la ridicarea vizei pentru cetățenii români care doresc să se deplaseze în UE.

Extinderea Uniunii Europene este prezentată în numeroase scenarii, unele deosebit de liberale, altele alarmant de conservatoare. În momentul actual din cele 12 țări candidate, 10 au șanse de a fi acceptate în jurul anului 2004, urmând ca restul (România și Bulgaria) să spera ca extinderea va continua. În ultima discuție avută cu Luis Marinho (socialist, Portugalia), vicepreședintele Parlamentului European, acesta a subliniat că „din partea Parlamentului se fac presiuni constante pentru a accepta cât de rapid toate cele 12 țări candidate în Uniune”.

Dacă despre integrare nu trebuie să ne facem iluzii pe termen scurt, în schimb problema vizelor românești este pe buzele tuturor. „Este umilitor ca cetățenii unei țări candidate la aderare să fie siliți încă în a obține viza de intrare în Uniune”, preciza Graham Watson (liberal, Marea Britanie), președintele Comisiei pentru Drepturile Cetățenilor, Justiție și Afaceri Interne din cadrul Parlamentului European. Însă avea și unele recomandări pentru țările candidate: „Am avut în ultima perioadă întâlniri cu președinții comisiilor pentru afaceri interne din toate cele 12 țări candidate, și credeți-mă, când aduceam vorba despre implementarea legislației comunitare în țările respective nu aveam parteneri de discuție. Este evidentă o mare diferență de informare între ministere și parlamentele respective. Țările candidate trebuie să înțeleagă că trebuie să existe o comunicare permanentă între aceste instituții pentru ca integrarea reală să se înfăptuiască”.

Adevărul de Cluj, 9 august 2001

Comunicarea cu cetățenii: prioritate a instituțiilor europene

Chiar dacă perioada de vară nu este dinamică din punct de vedere al întâlnirilor la nivel înalt, putem considera că asistăm la evenimente europene cu mari implicații pentru mai târziu. Așa cum se știe în prezent, Uniunea Europeană are două mari proiecte, ambele deosebit de importante pentru construcția viitoare. Dacă despre extinderea Uniunii Europene am avut prilejul să intrăm în detalii, despre al doilea subiect prea puțini au considerat că este cazul să îl popularizeze în România. Este vorba de restructurarea instituțiilor Uniunii și aceasta nu doar datorită extinderii, ci în principal datorită problemei de comunicare între cetățeni și structurile europene.

Până în martie 1999 totul părea liniștit din punct de vedere al instituțiilor europene, dar a venit șocul demisiei Cabinetului Santer din martie 1999 și caruselul european s-a pus în mișcare. Sub coordonarea italianului Romano Prodi s-a pornit la un nou drum, în care s-a considerat că o transparență față de cetățeni este cheia succesului proiectului european. Analizele imediate au arătat că aceste „conglomerate mulți-naționale”, având sediul la Bruxelles, dar și la Strasbourg și Luxemburg, nu sunt înțelese de omul simplu și automat neconsiderate reprezentative pentru ei.

Este o muncă grea comunicarea cu cetățenii, dar direcția actuală este bună. Atitudinea Comisiei este deosebit de constructivă, recent reconfirmată, în 25 iulie 2001, prin publicarea Cărții Albe a Guvernării Uniunii Europene. Paradoxul Europei apare încă din primele pagini ale documentului: „Pe de o parte europenii vor ca politicienii să găsească soluții la problemele cu care se confruntă societatea, iar pe de altă parte crește numărul celor care nu au încredere în instituții și politicieni, sau simplu, nu le pasă”.

„Cartea Albă a Guvernării încearcă să găsească mijloace prin care Uniunea poate să utilizeze puterea dată de cetățeni”, iar la sfârșitul anului 2002, Comisia va raporta progresele făcute și va propune soluții bazate pe reacțiile la documentul propus.

Este de apreciat deschiderea instituțiilor europene față de societatea civilă, „acest document este în special adresat acestora”. Aici se face o referire și la strategia față de țările candidate: „Uniunea a încurajat dezvoltarea societății civile în țările candidate, ca parte a pregătirilor de aderare”.

Este normal ca prin acest document Uniunea Europeană să specifice clar achizițiile istorice față de sistemele naționale: „Este prezentă în Uniune opinia că legile comunitare sunt legi străine. Trebuie clar să se înțeleagă că legile Uniunii Europene sunt parte a ordinii legale naționale”.

Nu cred că este necesar să încercăm proiecții pe structurile naționale românești pentru aceste inițiative, ci poate este mai indicat ca cei interesați să citească textul integral al documentului la pagina de Internet: <http://www.euractiv.com/a/ndbtext/general/governance.doc>

Adevărul de Cluj, 23 octombrie 2001

Dorința de Europa, într-o Europă speriată

Când scriam primele articole de la Bruxelles, și asta se întâmpla în primăvara anului 1997, nu mă așteptam ca în așa scurt timp presa românească va trece de la pasiv la activ în reflectarea „activităților europene”. Încet s-a trecut de la o abordare de senzație, în care doar vizitele oficialităților erau importante, la o abordare profundă. S-a trecut, putem zice, de la cantitativ la calitativ. Este drept, contextul actual este benefic unei astfel de abordări, România intrând încă din 2000 într-o nouă etapă, aceea a negocierilor cu Uniunea Europeană, dar parcă mass media românească a fost cu un pas înainte. Din punct de vedere al marketingului se observă că știrile europene câștigă teren și asta arată automat dorința cetățeanului român de a cunoaște cât mai multe noțiuni despre Uniunea Europeană. Este clar că cetățenii români doresc integrarea, mulți văzând în acest proces un avantaj personal. Să nu uităm că integrarea atinge puternic partea economică. Să ne gândim doar la firmele din UE care doresc să investească în România și ce zic directorii lor încă de la primele contacte. „Venim cu gândul de a ajuta România”, și poate uită să precizeze „și ne gândim, credeți-ne, să scoatem profit pe piața românească, fiindcă dacă nu, patronii noștri ne vor da afară”. Precizez ca nu sunt împotriva investițiilor străine în România și chiar le voi încuraja dacă acesta va depinde de mine.

Nu pot să nu închei fără o remarcă asupra atmosferei de la Bruxelles. „Frica de mișcare” este expresia ce definește perfect situația actuală. Frica de a deschide scrisori pentru a nu fi infestate cu antrax, frica de a călători cu avionul, frica de a te exterioriza. Să sperăm că această frică nu se va reflecta și în decizia Consiliului de la începutul lunii decembrie, când sperăm că se va vota ridicarea vizei pentru români începând cu 1 ianuarie 2002.

Adevărul de Cluj, 8 noiembrie 2001

Dimensiunea europeană a Transilvaniei

În majoritatea analizelor făcute m-am referit în special la legătura dintre România și lumea afacerilor europene de la Bruxelles. Profitând de animarea discuției din presa românească despre rolul Transilvaniei în integrarea europeană a României, cred că o analiză pragmatică despre aceasta temă ar fi bine venită. Șocant, dar la nivelul cetățeanului de rând din Bruxelles, Transilvania nu a trecut încă de stadiul de “țară a lui Dracula” și este bine că în sfârșit încercăm să profităm de această nesperată nișă. Cum se va dezvolta economic zona din jurul Sighișoarei și ce impact va avea asupra regiunii vom vedea, dar mă bucur că începem să vedem și partea economică a lucrurilor, nu numai cea sentimentală. Trecând la lumea afacerilor se constată clar o predilecție a companiilor europene de a demara afaceri în Transilvania, dar să nu uităm de forța pieței bucureștene și asta în special datorită centralizării României.

Poate este interesant să vedem ce avem noi, ca transilvăneni, în Bruxelles. Poate vă surprinde, dar nu prea găsim astfel de prezențe aici, decât foarte izolate și parcă lipsite de vizibilitate. Am scris încă de acum 4 ani că nu poți să intri într-un sistem până nu cunoști regulile acestuia. Cum să înțelegi un mecanism dacă nu ai oameni integrați în acel sistem? Trebuie să înțelegem că nu doar politicul integrează România în Uniunea Europeană și să începem să realizăm că o economie dinamică și deschisă duce la rezultate neașteptate. Trebuie deschise noi dimensiuni. Ceea ce zicea ministru Rus acum câteva zile este perfect, subliniind “rolul Ardealului ca poartă spre integrarea europeană”, dar propun de aici de la Bruxelles și o mult mai agresivă strategie, numită “rolul Ardealului ca deschizător de drumuri spre integrarea europeană a României”. Sectorial se pot face pași concreți încă de acum, fără a aștepta integrarea europeană a țării din mult speratul an 2007. Suntem criticați ca români că nu avem o stabilitate bancară și asta contează mult la

raporturile anuale ale instituțiilor europene. De ce nu am încerca să coagulăm puțin ce este pe piață și să avem o bancă transilvăneană cu filiala la Bruxelles?

Cei care vin în România sunt surprinși de incredibilul potențial turistic oferit și sunt mirați că nu se reușește crearea unei adevărate oaze turistice pe aceste meleaguri. Ca un răspuns la aceste probleme, de ce să nu încercăm prin firme de turism din Transilvania să intrăm cu oferte concrete și atrăgătoare pe piața de la Bruxelles? Lumea este dinamică, și credeți-mă, referiri la trecutul european al Transilvaniei nu mai conving nici pe cei mai înflăcărați suporterai ai României. Trebuie să intrăm în circuit și să ne jucăm rolul, iar recunoașterea meritelor va veni mai repede decât ne așteptăm.

Adevărul de Cluj, 22 noiembrie 2001

Un român la Bruxelles

Fost stagiar în Parlamentul European (1996), absolvent al Masterului în Studii Europene de la Bruxelles (1998), în prezent clujeanul Dan Luca este unul dintre managerii EurActiv, companiei de media specializată în afaceri europene.

Reporter: De ce ați ales Bruxelles-ul pentru desfășurarea activității?

Dan Luca: Istoria prezenței mele la Bruxelles începe încă din anul 1995, iar din 1997, când am devenit vicepreședintele rețelei Asociației Studenților Europeni (AEGEE), pot spune că am devenit o rotiță a sistemului de la Bruxelles. Bruxelles-ul este clar capitala europeană și locul unde afacerile europene sunt principalul subiect al cotidianului.

Reporter: Explicați-ne puțin cum este posibil să ocupați o funcție de conducere într-o companie europeană și aceasta specializată pe informații despre afaceri europene?

Dan Luca: Competiția la Bruxelles este deosebit de dură, dar și foarte interesantă. Pe lângă criteriul competenței intervine și specializarea geografică. Să nu credeți că viața unui român la Bruxelles este ușoară, căci intervin multe probleme de rezolvat, care nici nu le anticipai, dar o dată rezolvate acestea ești un om liber într-o competiție deschisă. Ceea ce am înțeles încă din anii studenției este că trebuie să încerci o "torsionare a dezavantajului în avantaj". Să vă dau doar două exemple. Ca român ai numeroase dezavantaje la Bruxelles fiindcă în primul rând nu ești cetățean al Uniunii Europene, dar avantajul este ca nu sunt români mulți la Bruxelles, iar dezavantajul îl poți transforma ușor în exotism. Un alt exemplu, când încerci să îți găsești un loc de muncă normal că este o competiție dură, iar diplomele pe care le-ai dobândit au un cuvânt greu de spus. Nu puteam să mă întrec cu cei care aveau deja o diplomă de Harvard

sau Cambridge, dar am reușit și în acest caz să gădesc nișă favorabilă, înțelegând piața. Foarte mult la Bruxelles se vorbește despre înțelegere interculturală și acum când extinderea UE este un subiect de top, cunoașterea sistemelor din Europa Centrală și de Est este un mare avantaj. Si aici intervine diferența, eu cu diplome în două sisteme, Master la Bruxelles și Licență în România, iar ei cu diplome într-un sistem, cel capitalist. Ușor de văzut cine este în avantaj.

Reporter: Au fost exemple concrete ale cooperării între EurActiv, compania la care activați în prezent, și sistemul românesc?

Dan Luca: Încă de la începutul contractului am considerat ca o prioritate deschiderea totală față de sistemul românesc. În urma unei analize asupra modului în care se pot găsi punți de colaborare am observat că problema vizibilității acțiunilor României în mediul afacerilor de la Bruxelles a fost de ce mă loveam cel mai puternic. Fără a intra în detalii tehnice pot să spun că România își face acum simțită prezența în presa de Bruxelles. Am realizat împreună cu domnul Vasile Pușcaș, Negociatorul Șef al României la Uniunea Europeană, un dosar de țară pentru România, vizibil la adresa www.euractiv.com/en/romania, pe care îl promovăm în cerul actorilor europeni de aici, și credeți-mă nu este greu să ajungi la comisari europeni sau parlamentari europeni cu astfel de dosare. Dar în tot ceea ce facem aplicăm o strategie neagresivă, tipică marketingului european, îndreptată spre cei aproximativ 100 000 de oameni care conduc destinele Europei.

Reporter: Care credeți că este în acest moment problema principală a cetățenilor români din punct de vedere european?

Dan Luca: Dacă spun că DEFAZAREA este principala problemă poate că vă surprinde, și de aceea este bine să descriu puțin la ce mă refer. Sunt în contact permanent cu oameni de afaceri, profesori, persoane politice din România, și credeți-mă îmi face deosebită plăcere să schimbăm idei. Am întâlnit oameni la București sau Cluj care ar putea deveni somități europene sau chiar mondiale dacă ar ieși puțin din izolaționismul românesc. Trebuie să ne păstrăm identitatea, dar trebuie în același timp să fim puțin mai dinamici în contacte. Iar dacă avem ocazia să intrăm în organizații sectoriale europene trebuie să înțelegem care este nișa românească. Așa cum noi românii

consideram că cei din Occident nu prea înțeleg sistemele cu economia în tranziție și le cerem toleranță, cred că nu este o idee rea să încercăm să observăm ce doresc de fapt cei din vest cu România. Iar rezultatele vor fi extraordinare pentru ambele părți.

Adevărul de Cluj, 3 decembrie 2001

Ziua Națională a României sărbătorită în capitala Europei

Cu ocazia Sărbătorii Naționale a României, cele 3 ambasade românești de la Bruxelles (Misiunea României la Uniunea Europeană, Ambasada României în Belgia și Misiunea României la NATO) au organizat joi, 29 noiembrie 2001, o RECEPȚIE în unul dintre cele mai luxoase saloane din Bruxelles (Concert Noble).

Alături de diplomați, funcționari europeni sau reprezentanți mass media, au fost prezenți și cei 3 ambasadori români acreditați la Bruxelles, domnul Virgil N. Constantinescu, fost președinte al Academiei Române, în prezent desemnat să reprezinte România în relațiile bilaterale cu Belgia, domnul Lazăr Comănescu, Seful Misiunii României la UE și domnul Bogdan Mazuru, Seful Misiunii României la NATO.

Bruxelles-ul este un loc ideal pentru a crește vizibilitatea unei țări, iar România a știut să nu piardă ocazia pentru a-și face simțită prezența cu prilejul Zilei Naționale. În discuția avută cu domnul Comănescu, acesta sublinia progresele înregistrate de România, din punct de vedere european, în ultimele luni. „Declarația ministrului afacerilor externe francez prin care sugerează primirea României în Uniunea Europeană în același timp cu toate țările candidate nu este întâmplătoare. Ceea ce este important este ca românii să înțeleagă că este enorm de muncit pentru a ajunge în sistemul european”.

2002**Adevărul de Cluj, 9 ianuarie 2002****Integrați sau neintegrați?**

Se vorbește mult în România despre integrarea europeană. Că este o integrare reală sau doar un subiect de discuții vom vedea în câțiva ani. Nu pot însă să trec cu vederea fantastica decizie care prevede că, începând cu 1 ianuarie 2002, cetățenii români pot călători fără viză în “statele Schengen”. Poate unii se gândesc că este dificil să își organizeze o vacanță în această direcție, dar dacă aveți posibilitatea să optați nu ezitați nici un moment în a vizita Europa reală. Românul trebuie să vadă și doar atunci este convins că drumul este corect.

Adevărata față a României nu este aceea a celor care fură și cerșesc în țările europene. Este foarte adevărat, nu suntem o nație nici de cerșetori și nici de hoți de buzunare.

Totuși mă surprinde puțin tonul comunicatului de presă de la Ministerul de Interne, care cuprinde recomandări pentru călătoriile în străinătate. Prea este o abordare de sus în jos. Nu cred că așa trebuie să se adreseze unor doctori, profesori universitari sau ingineri o instituție care se respectă. „MI recomandă românilor care călătoresc în afara țării să fie politicoși, să folosească expresia «Vă rog» și să zâmbească celor cărora le solicită ceva”.

Este incredibil bagajul de cunoștințe de care trebuie să dispui pentru a călători în străinătate: „MI arată că fiecare român care pleacă în străinătate trebuie să cunoască nu doar adresa și telefonul ambasadei române din statul respectiv, regulile aeroportuare și vamale și orarul mijloacelor de transport, ci și însemnele autorității, modul de utilizare a serviciilor publice, obiceiurile, modelul cultural, expresiile uzuale și limbajul gestual specific țării de destinație.” Hai

să fim sinceri, de multe ori călătorim într-o țară străină din dorința de a cunoaște și în special pentru a descoperi ALTE CULTURI. Dar noi, ca români, trebuie să cunoșteam totul înainte.

Departate de mine gândul de a critica MI sau alte instituții românești, dar trebuie să înțelegem, instituțiile sunt create în primul rând pentru a ajuta cetățenii și nu pentru a-i speria. Gata cu închistarea și atitudinea localistă! Este timpul descoperirii Europei, și chiar dacă nu vorbiți încă limba finlandeză, nu ezitați să vizitați această țară, iar dacă nu cunoașteți încă cine este Gaudi, credeți-mă, Barcelona vă așteaptă cu porțile deschise.

Adevărul de Cluj, 31 ianuarie 2002

Rolul educației în construcția europeană

Lăsând puțin la o parte debutul monedei unice europene, începutul anului 2002 este marcat în mediul de la Bruxelles de către dezbaterile asupra viitorului Uniunii Europene. Proaspăt desemnat cu prilejul Summitului European din decembrie 2001, francezul Giscard d'Estaing este împuternicit să conducă destinele Convenției pentru a pregăti un nou tratat european capabil să aducă clarificări asupra modului de funcționare a instituțiilor europene într-o Europă extinsă.

Europa este avidă de simboluri, dar are o mare nevoie de conținut. Robert Schuman avertiza în a sa „Pour l'Europe” (1963): „Înainte de a deveni o alianță militară sau economică, Europa trebuie să fie o identitate culturală în cel mai complex sens al termenului”. Și cum să nu îi dăm dreptate când rezultatele EUROBAROMETRULUI din decembrie 2000 arată că autoidentificarea ca „numai național” și „național și european” este preferată de 87% dintre cetățenii Uniunii Europene. Sociologic vorbind, cel care se declară „european” în discursul public, vorbește în realitate în numele a... 4% dintre cetățenii UE. Iar ca să fiu mai convingător, ce părere aveți despre o echipă națională de fotbal comună a Uniunii Europene prezentă la Campionatul Mondial? Trecând peste faptul că nu am avea probabil probleme cu obținerea calificării, cine s-ar entuziasma în prezent la intonarea acordurilor Simfoniei a IX-a de Beethoven (așa numitul „imn european”)?

Direcția este clară, o Europa Unită. Si totuși unde greșim? Sau mai corect spus, cărui sector european ar trebui să i se acorde o mai mare atenție pentru o dezvoltare durabilă a identității europene? Educația europeană este cheia succesului european. Conform tratatului Uniunii acțiunea comunitară are în vedere dezvoltarea dimensiunii europene în educație, favorizarea mobilității studenților și profesorilor între universități din țări diferite, promovarea cooperării între instituțiile

de învățământ. Programele educaționale comunitare au schimbat multe în țările din Europa Centrală și de Est, care au început drumul negocierilor pentru a adera la Uniunea Europeană, chiar dacă rezultatele se vor observa în timp. O experiență de 6 luni a unui student român în Uniunea Europeană a schimbat total viața tânărului. A influențat viața familiei sale, căci indirect mai multe persoane au luat contact cu Europa reală. Dar să nu uităm și de reciprocă, pentru un vestic, prezența timp de un an în interiorul sistemului românesc i-a modelat acestuia modul de gândire, fiind mai flexibil și mai puțin critic aspra esticilor, trăind alături de ei, fie și pentru o perioadă de timp scurtă, problemele tranziției economice.

Programele educaționale comunitare au fost un succes deplin, apreciat atât de țările membre ale Uniunii Europene, cât și de partidele reprezentate în Parlamentul European. Totuși se constată o oarecare superficialitate din partea responsabililor europeni în alocarea bugetului problemei educaționale, reflectată în principal prin acordarea acestui sector a unui buget ridicol, de nici 1% din cel general. Normal, există voci care exprimă importanța unor sectoare cheie, precum agricultură (aproape 50% din bugetul comunitar), care nu permit acțiuni și inițiative mai ample. Cine însă reduce educația europeană la câteva cifre și încearcă să cuantifice brut aceste date se înșeală, dacă nu va vedea care este costul unei „needucații europene”. Tineretul reprezintă o plajă cu implicații deosebite asupra construcției europene, și poate surprinde afirmația din aprilie 2001 a ministrului de finanțe al Belgiei, Didier Reynders, care sublinia: „Pentru a avea o campanie de succes asupra implementării monedei unice europene, euro, am ales ca țintă principală elevii. Dacă reușim să ne atingem acest obiectiv, în a educa publicul tânăr, teoria cercurilor concentrice de influență se va revărsa asupra societății belgiene, atingând succesul global scontat”.

Anul acesta Comisia Europeană va sărbători, cu mare fast se pare, un milion de studenți beneficiari ai unei burse Erasmus, de la implementarea programului în anul 1987. Dar totuși adunat numărul tinerilor care au beneficiat de programele comunitare (Socrates, Leonardo, Tineret sau Tempus) nu ajungem nici măcar la 10% din

cei care sunt aleși ca țintă pentru aceste programe. Atunci ce este de făcut? Soluția este simplă: noi idei sunt așteptate în a propune noi programe comunitare. Să sperăm că cei care sunt responsabili vor avea creativitatea necesară în a găsi structuri pentru a crește numărul tinerilor implicați în proiecte europene. Și poate vom ajunge la un milion de tineri pe an integrați în programe de mobilități europene. Atunci cu siguranță vom putea vorbi de construcția unei Europe profunde așa cum și-au imaginat-o înaintașii.

Adevărul de Cluj, 28 februarie 2002

Părerea României contează

Lumea afacerilor europene de la Bruxelles este dinamică. Deciziile politice, așa cum este normal, au repercusiuni imediate și asupra administrației europene. Cel mai recent exemplu este restructurarea Direcției Generale “Extinderea Uniunii Europene” din cadrul Comisiei Europene. După Summit-ul de la Laeken din decembrie 2001, când s-a hotărât invitarea a 10 țări pentru a face parte din Uniunea Europeană, s-a trecut imediat la pregătirea terenului pentru acest proces. Anul 2002 este decisiv pentru aceste țări în a confirma decizia politică și pentru a reuși integrarea în UE în 2004, dar în același timp numeroși funcționari europeni își pierd obiectul muncii. Deja se prefigurează orizontul anului 2004 când DG Extindere va avea de gestionat doar dosarele României, Bulgariei și eventual Turciei. Este drept că unele țări, precum Croația, ținesc și ele integrarea europeană, dar este clar că extinderea nu va mai constitui o prioritate.

Dacă extinderea începe să piardă teren ca subiect “la modă”, o altă dimensiune este “atinsă” constant pe piața afacerilor europene: dezbaterea despre viitorul Uniunii Europene. Totul pleacă de la constatarea că în prezent întregul mecanism european este depășit. Există o structură care are la bază o Europă de 6 state, așa cum au gândit-o fondatorii în anii ‘50. Că au mai apărut mici retușări, este adevărat, dar deja la 15 state mecanismul este greoi. Ce ne facem când alte 10, și apoi alte 2 state, vor deveni membre depline. Pentru a debloca mecanismul european s-a format Convenția Europeană care are ca principal obiectiv “regândirea mecanismului european”. Este de apreciat faptul că țările candidate la aderare, printre care și România, au statut de membru deplin în cadrul Convenției, la fel ca și toate țările UE. Conform algoritmului România este reprezentată de 3 personalități politice. Din partea Guvernului este delegată doamna Hildegard Puwak, Ministrul Integrării Europene, din partea Senatului României, domnul Liviu Maior, iar altă persoană din Camerei

Deputaților întregeste echipa română implicată în dezbateri.

Subliniem din nou rolul pe care și-l asumă clujenii în mișcarea europeană. Alături de domnul Vasile Pușcaș, Negociatorul Șef al României la UE, un alt clujean, profesorul Maior, fostul Ministru al Educației, este împuternicit de structurile politice pentru a reprezenta România la nivel european.

Adevărul de Cluj, 21 martie 2002

Români integrați în Comunitatea „actorilor europeni”

Cine sunt cei care decid soarta Uniunii Europene? Mecanismul complex al celor care își desfășoară activitatea în instituțiile europene începe să fie vizibil și în România. Dar „poza” completă a celor care influențează sistemul european este mult mai largă. Alături de instituțiile europene întâlnim reprezentanții țărilor și regiunilor, marilor companii și federațiilor industriale, presei și sectorului non-guvernamental. O estimare directă a numărului acestora ne conduce la circa 100 000 persoane, dintre care două treimi își desfășoară activitatea în Bruxelles. Parcă este o explicație mult mai rezonabilă a faptului că Bruxelles-ul își merită numele de capitală a Europei.

Chiar dacă România este doar în procesul de aderarea la Uniune, încă de acum putem identifica români care fac parte din mecanismul european de la Bruxelles. Fără a intra în amănunte întâlnim români în aparatul administrativ al Comisiei Europene sau al Parlamentului European (menționez că aceștia dispun de o a doua cetățenie, ceea ce le permite juridic semnarea contractelor europene) sau îi vedem chiar ca asistenți ai unor parlamentari europeni. Sectorul privat, este de asemenea inserat cu români care lucrează în special în consultanță, dar și în lumea mass media.

Este foarte important să existe români deja integrați în sistemul european. Chiar dacă România mai are câțiva ani de așteptat intrarea în familia europeană, șocul aderării trebuie deja prevăzut. Iar dacă ei sunt în prezent “antrenați de alte sisteme”, cu siguranță ei vor fi de mare folos României în momentele cruciale ce vor urma.

Adevărul de Cluj, 4 aprilie 2002

Europa se pregătește deja pentru anul 2004

Clujeanul Dan Luca este de 5 ani unul dintre românii angrenați în sistemul european de la Bruxelles. În prezent este managerul EurActiv, companie de media specializată în afaceri europene.

Reporter: Au trecut 5 ani de când activați în capitala Europei, fie în calitate de reprezentant al studenților clujeni, pentru început, fie ca și consultant în problema afacerilor europene. Este mult sau puțin, 5 ani în Bruxelles?

Dan Luca: Bruxelles-ul este un oraș special. Este, în opinia mea, singurul loc unde afacerile europene sunt la ele acasă. Prezența aici a principalelor instituții europene, a condus la formarea unui conglomerat de "actori ai afacerilor europene". Întâlnim un grup compact de aproximativ 3 000 ziariști acreditați, mii de consultanți și reprezentanți ai principalelor federații industriale sau organizații non-guvernamentale, plus sute de reprezentanțe naționale și regionale la Uniunea Europeană. 100 000 de oameni formează o adevărată "piață europeană", deosebit de dinamică și bine informată.

Reporter: Care sunt în prezent principalele subiecte pe plan european?

Dan Luca: Alături de extinderea UE, Europa este marcată de debutul lucrărilor Convenției Europene, care dorește să prezinte în anul 2004 un nou tratat al UE. Țările candidate sunt invitate și ele la dezbateri, iar aceasta este bine cel puțin din punct de vedere psihologic. Marele joc se face însă în structurile naționale. Există un suflu nordic, care poate perturba puternic mersul construcției europene. Danemarca a dat semnalul prin alegerile de anul trecut. Alegerile din Olanda prefigurează în mai 2002 o intrare în Cabinet a naționaliștilor, surprinzător pentru o țară recunoscută ca și "campionă a toleranței".

Reporter: Care este atmosfera capitalei europene din punct de

vedere al extinderii Uniunii Europene?

Dan Luca: La sfârșitul anului 2001 declarativ, 10 țări au fost invitate să se alăture “celor 15” începând cu anul 2004. Se pare însă, că nu toate vor reuși să acceadă în acel an. Cipru are probleme în special din cauza așa-zisei “probleme cipriote”, iar în Slovacia se așteaptă cu mare interes alegerile din septembrie 2002, când se pare că domnul Meciar va reveni în forță la putere, prilej de posibile neînțelegeri cu UE. Extinderea este prezentă deja la Bruxelles. Direcția Generală Extindere a Comisiei Europene se pregătește de restructurare, iar examenele pentru noi funcționari europeni, cetățeni ai țărilor candidate, sunt anunțate deja pentru anul 2004.

Reporter: Cunoaștem că România, care a început deja negocierile de aderare, nu va adera în anul 2004. Care este opinia despre țara noastră?

Dan Luca: În momentul de față extinderea este una dintre prioritățile Uniunii. După 2004 aceasta dispare din topul agendelor, și România trebuie să înțeleagă aceasta. Încă de acum au început dezbateri despre subiectele la modă pentru perioada 2004-2010. Europa are nevoie de simboluri pentru ca cetățenii ei să înțeleagă ce se întâmplă și de ce să fie de acord cu acest proces. A fost uniunea monetară, iar euro este deja, la 3 luni de la apariția fizică, o mare banalitate, făcând uitate monede precum marca germană, lira italiană sau francul francez. Locomotiva numită “extinderea UE” are și ea valabilitatea ei, dar în 2004 lumea vrea ceva nou.

Reporter: Totuși, ce carte trebuie să joace România?

Dan Luca: Direcția este bună și sperăm să închidem cât de rapid negocierile pe capitole. Politic trebuie obținută o dată clară a aderării. Dacă primele țări estice vor adera la Uniune și noi nu avem încă o dată precisă de aderare, riscăm să deraiem puțin procesul. Singura țară care practic a trecut o extindere spre est este Germania, și poate nu întâmplător problemele economice încep să apară asupra “mecanismului german”. Extinderea este văzută deosebit de direct de mulți cetățeni ai Uniunii. Ei pot să-și piardă locurile de muncă sau să plătească taxe mai mari și asta nu mulți acceptă. Desigur problema europeană este mult mai complexă, dar să nu uităm abordarea

pragmatică tipică multora. Iar când celor 8 sau 10 țări li se va deschide ușa pentru a intra în familia europeană, problemele vor fi complexe, iar noul val de aderare poate să fie împins până în jurul anului 2010.

Reporter: Care sunt proiectele personale pe care le întrevedeți în viitor între România și Uniunea Europeană?

Dan Luca: Încă din 1996, din timpul stagiului efectuat în Parlamentul European, m-a preocupat situația românilor integrați în sistemul afacerilor europene. Este fascinant cât de bine suntem de infiltrați ca persoane, și în majoritatea cazurilor fiecare cu o istorie demnă de o carte de SF. În ultima analiză făcută, am identificat 4 români care sunt asistenți de parlamentari europeni, alți 4-5 care lucrează, după obținerea dublei cetățenii, ca și funcționari europeni, cel puțin 10 care lucrează în principalele companii de consultanță europeană, 5-6 ziariști, corespondenți români acum ziariști la BBC, Radio France sau Europa Liberă.

Reporter: Am înțeles că veți veni în Cluj la mijlocul lunii aprilie 2002. Ne puteți detalia scopul acestei vizite?

Dan Luca: Educația europeană și implementarea acesteia în țările candidate m-a fascinat încă din 1993, când am început să activez în rândul Asociației Studenților Europeni (AEGEE), la început la Cluj și apoi la Bruxelles. Începând din ianuarie 2001, coordonez, în calitate de expert consultant, proiectul european EURECA, ce se vrea promotorul unui nou program educațional comunitar. Anul 2002 este dedicat evaluărilor, iar în urma selecției europene Clujul a fost ales ca centru universitar pentru analiza "Impactului programelor educaționale comunitare asupra extinderii Uniunii Europene". UE dorește ca în anul 2010 să devină cel mai puternic spațiu economic al planetei, iar pentru acesta trebuie creată premiza ca tinerii Europei să "descopere" cu adevărat Europa.

Adevărul de Cluj, 7 mai 2002

Bruxelles – Cluj – Bruxelles

Am avut prilejul să revăd recent Clujul. Timp de o săptămână am simțit din nou pulsul comunității locale, am reușit să mă întâlnesc cu profesori și studenți, cu politicieni și funcționari publici, cu ziariști și oameni de afaceri clujeni. Clujul se dezvoltă și direcția este bună. Lumea discută real în Cluj de integrare europeană, iar ideile exprimate nu sunt mai prejos decât cele din Uniunea Europeană.

Dar totuși unde este diferența? Putem să considerăm Clujul un oraș european în adevăratul sens al cuvântului? Poate este bine, sau poate este rău, dar încep să percep Clujul și ca o persoană care trăiește în inima afacerilor europene la Bruxelles. Și poate de aceea sunt exigent. Văzut superficial și fără a intra în acele dezbateri locale, în special politice, care fac deliciul presei locale, Clujul are nevoie de puțină retușare. Nu pot să înțeleg cum putem să avem așa drumuri desfundate? Cum se poate ca fațadele unor clădiri centrale să arate ca după bombardament? Încercați să stați 3 minute în fața gării și să priviți atent clădirile și poate îmi veți da dreptate.

Investițiile străine sunt așteptate ca pe o rază de speranță pentru unele sectoare. Ne enervăm că Bucureștiul își taie partea leului, iar în provincie ajung doar firimiturile, dar noi trebuie să înțelegem că o comparație cu sudul țării nu este suficientă. Noi tindem spre Europa. Clujul trebuie să devină o perlă a Europei Centrale. Potențial există. Oamenii de aici sunt serioși, deschiși și întreprinzători. Și atunci de ce imaginea orașului să nu fie pe măsură? Salut decizia guvernului și a tuturor factorilor de decizie de a amplasa un parc tehnologic în zona de vest a Clujului, și de abia aștept să văd companii precum Microsoft, Siemens sau Philips, care vor derula afaceri durabile în zonă. Dar trebuie să curățăm orașul și să menținem ordinea. Altfel, cei care ne vor vizita, vor pleca și ne vor lăsa în sărăcia noastră.

Este bine că aeroportul clujean se dezvoltă și de abia aștept să putem lua un avion direct de la Bruxelles la Cluj. Două ore, asta este distanța care separă, teoretic, Clujul, de capitala Europei. Și trebuie să ne gândim strategic încă de acum. Nu pot să uit că România va avea, odată cu aderarea la UE, 33 de parlamentari europeni, și în mod logic unul dintre aceștia va proveni din Cluj. Și nu este bine ca acesta să poată veni joi seara în teritoriu pentru a vedea realitatea locală și pentru a transmite instituțiilor europene mesajul clujenilor. Altfel va circula informația pe axa Bruxelles-Cluj-Bruxelles dacă vom avea conexiunea cu centrul, altfel vom veni în concedii transilvane „actorii Uniunii Europene”, și altfel se va dinamiza Clujul din punct de vedere european.

Adevărul de Cluj, 30 mai 2002

Apropierea celor două sisteme

Ruptura de comunism a țărilor din Europa Centrală și de Est devine pe zi ce trece istorie. Momente precum 1997 — începerea negocierilor de aderarea a primelor țări estice sau 2000 — deschiderea negocierilor cu țările din valul doi de aderare, intră și acestea în banalitate.

Privim spre viitor și vrem să știm la ce să ne așteptăm, ca țară, dar și ca cetățeni, parte a unui suprasistem european în care dorim să fim absorbiți. Dinamica europeană trece ușor peste capitole precum "Jean-Marie Le Pen" sau "Pim Fortuyn". Comisia Europeană, acest colos european, reacționează imediat la deciziile politice, adaptându-se cerințelor pieții în evoluție. Direcția Generală responsabilă cu Extinderea Uniunii începe să își stabilească deja strategia post-2004, căci dacă 10 țări vor deveni parte a sistemului european, obiectul muncii va dispărea considerabil pentru o mare parte din funcționarii uneia dintre cele mai mediatizate direcții europene.

Conform obiceiului, dacă pleacă unii, trebuie să vină alții, și aceștia sunt de fapt funcționarii noilor țări candidate, care trebuie să fie asimilați cu actualii. Prin comunicatul de presă din luna aprilie 2002, Comisia estimează că un număr de 3900 de persoane care vor proveni din cele 10 noi țări, vor intra în structurile europene. Acesta înseamnă o creștere procentuală cu 13%, raportată la resursele umane prezente. O mare parte dintre aceștia vor fi traducători, deoarece limbile noilor țări vor deveni automat și limbi oficiale ale Uniunii.

Privind însă România, această extindere de personal nu ne privește direct. Până când România nu va deveni membru al Uniunii Europene, românii, deținători doar ai cetățeniei românești, nu vor putea participa la examenele de selecție. România însă, începe să își

dezvolte structura administrativă din Bruxelles. Surse de la Misiunea României la UE, confirmă intenția de achiziționare a unei noi clădiri diplomatice în zona europeană a Bruxelles-ului. Aproximativ 7 etaje vor putea încă de anul acesta oferi aparatului diplomatic românesc adevărate condiții de lucru pentru negocierile tehnice de aderare.

Adevărul de Cluj, 22 iunie 2002

Euro-parlamentari români în 2004?

Anul 2004 este din punct de vedere european mai aproape decât ne imaginăm. Afirmatia este susținută de importanța acordată extinderii Uniunii Europene, alegerilor pentru Parlamentul European, dar și pentru noi, românii, alegerilor locale și naționale.

Peisajul politic european se dinamizează într-o direcție nu tocmai favorabilă României, precum și celorlalte țări estice. Este mare săptămână înaintea Summit-ului de la Sevilla, care va concluziona semestrul Președenției spaniole. Rezultatele alegerilor naționale din câteva țări ale Uniunii, și mă refer doar la Danemarca, Olanda, Irlanda și Franța, confirmă o întoarcere către naționalism, în care se poate vedea că extinderea UE nu este chiar așa de dorită de cetățenii comunitari. Chiar dacă decizia politică prilejuită de Summit-ul de la Laeken, din decembrie 2001, invita 10 țări pentru a adera la Uniune în 2004, puțini sunt aceia care văd în acel an o extindere la mai mult de 6 țări, sau chiar întâlnim voci care consideră că extinderea are șanse reale să nu se producă în următorii doi ani.

Atunci ce facem? Dacă România este doar în valul doi de aderare și primul val se pare că se lasă așteptat? Sper să nu trăim drame naționale și să fim realiști. Integrarea europeană este un proces de durată, care necesită răbdare. În aceste momente, strategia României prinde contur, bazată pe scenarii politice bine gândite. Când afirm acesta nu mă refer doar la ce zice Guvernul sau presa de o anumită orientare din România, ci la impactul asupra mecanismului de la Bruxelles. Să trecem puțin peste captolele deschise și închise, căci să fim sinceri nu acolo se va face diferența finală și să subliniem o idee venită din partea Ministerului Afacerilor Externe. România dorește ca dată pentru aderarea la UE 1 ianuarie 2007 și de aceea propune ca la alegerile pentru Parlamentul European din 2004, România să participe activ, urmând ca aleșii români să dețină doar un

statul de observator până la aderarea efectivă din 2007. Iar motivația este una tipic vestică, bazată pe argumente solide, ținând seama de discutarea bugetului 2007-2013, în care România vrea să fie prezentă la dezbateri atâta timp când rezultatele o privesc direct. Ideea României a pătruns pe piață. Președintele Iliescu a lansat-o într-un cadru academic în aprilie 2002 la Institutul de Studii Europene din Bruxelles, premierul Năstase a reamintit-o cu prilejul conferinței de la Centrul de Politici Europene din iunie, și încet presa europeană s-a sesizat și a acordat articole ample acestui subiect. Chiar și președintele Parlamentului European a precizat, după întâlnirea cu Ion Iliescu, că este o idee interesantă, care trebuie analizată cu atenție.

Să fiu sincer, așa cum simt sistemul din inima Europei, nu cred că structurile europene o vor accepta. Hai să vedem însă cum s-ar derula un scenariu favorabil României? Anul 2004, în România vom avea alegeri locale, naționale și... europene. Conform Tratatului de la Nisa, neratificat încă, dar care are mari șanse să fie tratatul Uniunii în acel an, stabilește un număr de 33 deputați români, care vor reprezenta România în legislativul european. Și următoarele alegeri europene vor fi în 2009, ceea ce asigură că în acel an România va fi membră cu drepturi depline în UE, căci nu cred în posibilitatea să stai prea mult observator.

Până atunci mai avem de parcurs ceva drum, în care va veni Președenția europeană a Danemarcei (începând cu luna iulie), apoi a Greciei (în anul 2003), România va încerca să închidă până cel târziu în iunie 2004 toate capitole de negociere pentru a fi în grafic. Rămâne doar să mai salut încă o dată decizia României, căci nu cred ca este doar o decizie a Guvernului Năstase, de a avea în scurt timp, o Reprezentanță oficială bine plasată și dimensionată în Bruxelles pentru a avea un randament necesar aderării.

Adevărul de Cluj, 9 iulie 2002

Despre importanța anului 2002 pentru România

Ne aflăm la jumătatea anului 2002, prilej de a analiza care este situația actuală a României din punct de vedere al integrării europene. Subliniam în câteva articole, prezența românilor în mediul afacerilor europene de la Bruxelles, instituții europene sau presă europeană. Ținând seama că în primul semestru al anului 2002 Președenția europeană a fost deținută de Spania, iar începând cu 1 iulie 2002 de către Danemarca, următoarele două întrebări au fost adresate interlocutorilor noștri:

1. Considerați că Președenția spaniolă a fost pozitivă pentru România?
2. Care credeți că va fi cea mai importantă decizie referitoare la România în timpul Președenției daneze?

Răspunsul domnului Lazăr COMANESCU, Ambasadorul României la UE

1. Răspunsul este: deosebit de pozitiv. Fără a fi exhaustiv, aş da două exemple concrete în sprijinul acestei afirmații: primul este că în cursul primului semestru al anului am reuşit să deschidem negocierile la 9 noi capitole şi să închidem provizoriu 3. Au continuat şi avansat, de asemenea, negocierile la alte două capitole; al doilea priveşte recentul Consiliu European de la Sevilla ale cărui concluzii relevă în mod clar necesitatea stabilirii, la Copenhaga, a unui road-map precis şi a unei strategii revizuite şi consolidate de pre-aderare pentru România şi Bulgaria. Se menţionează de asemenea, cerinţa stabilirii unui obiectiv temporal privind aderarea. Aş folosi prilejul pentru a exprima, şi pe această cale, mulţumiri Spaniei pentru sprijinul constant şi susţinut acordat României şi efortul său spre aderarea la UE.

2. Răspunsul derivă direct din cel dat la prima întrebare. Aşteptăm materializarea în decembrie, la Copenhaga, a obiectivului enunţat la Sevilla, respectiv adoptarea road-mapului şi a strategiei amintite, precum şi indicarea momentului aderării. Suntem încrezători

și încurajați în această privință de angajamentul și atenția deosebită pe care Președenția daneză le acordă procesului extinderii UE.

Răspunsul doamnei Aneta POPESCU-BLACK, funcționară la Parlamentul European, în cadrul Departamentului Relații cu parlamentele naționale

1. Da, Președenția spaniolă a contribuit la avansarea negocierilor în ritmul permis de contextul politic actual în UE și în România. Faptul că problema imigrației ilegale în Europa a fost o prioritate a acestei Președinții denotă îngrijorarea generală față de acest fenomen care a luat amploare începând cu 1990.

2. Președenția daneză are sarcini precise în ceea ce privește extinderea UE. Totuși, având în vedere situația politică actuală din Danemarca, ar trebui ca statele candidate să dovedească faptul că sunt parteneri egale și credibile din punct de vedere al pregătirii pentru aderare. Presupun că se va continua politica de asistență întărită pentru România și Bulgaria, așa cum s-a stabilit la Summit-urile precedente. Dar cred că Președenția daneză are așteptări de nivel înalt în ceea ce privește dezvoltarea economică reală a statelor candidate. O politică internă curată și transparentă în România, care să ducă la ridicarea nivelului de trai al tuturor cetățenilor români și care să se propage simțitor în afara granițelor naționale, ar contribui substanțial la accelerarea ritmului negocierilor. România trebuie să fie atrăgătoare mai întâi pentru propriii cetățeni, iar apoi pentru investitori. Aceștia din urma vor fi încurajați să investească și mai mult în România numai dacă țara este atrăgătoare. Sunt convinsă că toate aceste lucruri sunt bine cunoscute în țară.

Răspunsul doamnei Mihaela GHERGHIȘAN, corespondentul Radio France, acreditat la instituțiile europene de la Bruxelles

1. Președenția spaniolă a fost destul de activă și de benefică în general. România a avansat binișor sub spanioli, mai ales prin deschiderea capitolelor "Justiție și Afaceri Interne" și "Politica Socială" (deja închis) ca și altele, deși asta e mai mult lauda CE. Dar, subiectiv vorbind, spaniolii au fost cam ofțițați în privința României și a Bulgariei (ne putem aminti aici reuniunea pe agricultură 15 + 13 la care reprezentanții români și bulgari n-au putut lua cuvântul). Ei le-au

propulsat de fapt pe primele zece țări candidate, fiindcă asta era înțelegerea cu CE și ei și-au dat seama că și o extindere în 2004 ar fi complicată, darmită cea din 2007, așa că nu s-au zbatut prea mult pentru noi. Au făcut ce li s-a cerut, fără pasiune, fără implicare și cu tot felul de ipocrizii de tipul plasării imigrației în topul agendei de la Sevilla, în locul extinderii. Plus că ce s-a întâmplat cu raportul special România-Bulgaria promis la Laeken pentru Sevilla? Îți spun, UE are mari probleme cu prima extindere, cât despre a doua... Vreau să zic nu că spaniolii au fost răi, dar că orice altă Președinție ar fi făcut la fel.

2. Să sperăm, calendarul de aderare așteptat pentru Copenhaga, împreună cu banii suplimentari alocați. Este important pentru România orice s-ar întâmpla până atunci cu dosarul agricol și cu prima extindere. România trebuie să aplece o dată de aderare în timpul Președinției daneze, altfel riscă să piardă susținerea. Anders Fogh Rasmussen, Primul Ministru danez, a spus-o clar, că după 2004 extinderea nu va mai fi o prioritate: vor face una prin 2004, poate spre sfârșitul anului și apoi vor spune, am promis extinderea, iat-o, uitați-vă bine la ea, că alta nu se știe când va fi...

Adevărul de Cluj, 3 august 2002

Bruxelles-ul vorbește cu Bruxelles-ul

Perioada verii lasă loc analizelor asupra evenimentelor derulate în prima parte a anului. Nu ne vom focaliza atenția asupra procesului de extindere a Uniunii Europene, ci vom încerca să subliniem doar câteva scurte idei referitoare la Convenția Europeană, și a procesului de definire a viitoarei configurații instituționale europene.

Bruxelles-ul devine pe zi ce trece inima europeană, chiar dacă sunt încercări disperate de a descentraliza sistemul. Ultimele 6 luni au confirmat o coagulare în jurul "Pieței Schuman" a principalilor factori de decizie. Și cum să nu fie așa când aproximativ două treimi din cei care lucrează în lumea afacerilor europene sunt bazați la Bruxelles. Mă refer aici nu doar la aceia care își derulează activitatea în instituțiile europene sau în ambasadatele acreditate la Uniunea Europeană. Este vorba de puternicul sector privat reprezentat de companiile europene și internaționale, federații industriale, presa europeană și sector non-guvernamental. Forța Bruxelles-ului și a "celor din Bruxelles" crește simțitor, iar Convenția a confirmat-o peste măsură. Convenția a invitat la dezbateri asupra viitorului Europei reprezentanții sectorului non-guvernamental și pe cel al industriilor reprezentative. Cine au fost cei care au fost delegați să "poarte negocierile"? Exact aceia care reprezintă deja interesul ONG-ului sau federației respective la Bruxelles. Deci s-a ajuns ca dialogul dintre instituții și societatea civilă să fie de fapt un dialog Bruxelles-Bruxelles. Si atunci ne întrebăm, ce putere de negociere sau mai precis spus ce libertate de exprimare au acei lideri de ONG-uri când ei sunt dependenți de fondurile și subvențiile europene ale Comisiei Europene?

Toate acestea confirmă importanța de a avea oameni în Bruxelles, oameni care simt pulsul Bruxelles-ului, care reușesc să se integreze și să devină utili într-o piață extraordinar de competitivă.

România realizează, chiar dacă prea greu, importanța acestui sistem coordonat din Bruxelles. Proiectul deschiderii unui birou la Bruxelles al Camerei de Comerț și Industrie din România este benefic, și se pare că acest proiect se va concretiza în toamna acestui an. Deci după consolidarea aparatului instituțional românesc, prin dublarea numărului de diplomați români de la Bruxelles, sectorul economic românesc face și el pași în direcția integrării reale. Presa românească a făcut și ea câteva progrese în direcția reprezentării permanente la Comisia Europeană, dar doar cu TVR și Radio România Actualități, parcă ne este greu să considerăm că suntem conectați la realitatea europeană.

Adevărul de Cluj, 15 octombrie 2002

Nisa, Irlanda și extinderea Uniunii Europene

Uniunea Europeană devine pe zi ce trece mai vizibilă. Un prieten de-al meu britanic sublinia că “se poate vedea UE ca un prim partid politic european, care încearcă să se facă vizibil. Există ciocniri între instituțiile europene, dar în final acestea trebuie să ajungă la un compromis, pentru că imaginea este mai importantă de multe ori decât dezbateră pură.” Apropierea și comunicarea cu cetățenii Uniunii este o problemă care încearcă să fie reglată din mers de către întreg mecanismul european, dar totuși unele disfuncționalități își fac prezența. S-a făcut mare vâlvă în anul 2000 asupra Tratatului de la Nisa. În decembrie 2000 a fost propus țărilor un tratat ce vrea să confirme pasul istoric al Uniunii Europene, extinderea către estul continentului, în zona țărilor foste comuniste.

Chiar dacă presa și specialiștii nu au primit tratatul ca pe o cotitură din punct de vedere al viziunii asupra viitorului Europei, cele 15 țări membre au trecut metodic la ratificare sa. Surpriza vine în iunie 2001: Irlanda votează împotriva. Și ca semnalul să fie și mai clar aceasta s-a petrecut printr-un referendum popular. Panică la Bruxelles, panică în Guvernul irlandez. Ce este de făcut? Concluzia a fost că de fapt cetățenii nu au înțeles ce erau întrebați și s-a decis organizarea unui alt referendum popular. Am ajuns acum, în octombrie 2002, ca în doar câteva zile să așteptam votul irlandez pentru a... construi Europa lărgită. Între timp toate celelalte 14 țări au ratificat tratatul, făcând presiunea mai mare decât se putea imagina.

Printr-o dezbateră interesantă, Centrul European de Studii Politice (CEPS), a pus față în față, în 3 octombrie 2002, două persoane cheie ale actualei campanii pro și contra. Normal că părerile au fost împărțite, dar ambii interlocutori subliniau importanța crucială a rezultatului. Iar când John Gormley, membru al Convenției Europene și membru la Parlamentului Irlandez, menționa că “la consultarea

populară asupra chestiunilor europene, avem o rată foarte mică de participare. Este alarmant când statisticile arată că mai multe persoane votează pentru programe de televiziune precum Big Brother decât pentru viitorul Europei”. Nu cred însă că de fapt conținutul tratatului de la Nisa este respins de către irlandezi, căci doar “0.01% din cetățeni au citit de fapt textul propus”. Este probabil un mesaj clar asupra modului de a prezenta Europa cetățenilor, încă o construcție elitistă, greu de digerat de către europeni.

Pe noi, ca români, ne interesează enorm extinderea UE, condiționată de ratificarea tratatului de la Nisa. Că nu vom fi acceptați în primul val este deja o certitudine, iar lupta noastră se îndreaptă către “ținta 2007”. Cele 10 țări propuse la sfârșitul anului 2001, pentru a intra în UE așteaptă confirmarea din octombrie cu prilejul Summit-ului de la Bruxelles. Însă vocile, fie olandeze, fie belgiene, care încearcă să explice că extinderea la 10 țări este o nebulie, câștigă teren. Să vedem însă ce ne va rezerva această lună octombrie a anului 2002, crucială atât pentru extinderea UE, cât și pentru viitorul Uniunii Europene.

Adevărul de Cluj, 8 noiembrie 2002

Calendarul real al aderării României la UE

Ceea ce părea de domeniul ficțiunii pentru mulți politicieni europeni începe să prindă contur: o extindere a Uniunii Europene de la 15 țări la 25 de țări. Recenta întâlnire de la Bruxelles a confirmat raportul Comisiei Europene de la începutul lunii octombrie care recomanda 10 noi nume pentru Uniunea Europeană. Urmează ca ultimele detalii ale extinderii să fie realizate la Summit-ul de la Copenhaga din decembrie 2002, concluzionând o Președenție daneză a Uniunii bine gestionată, cu un pragmatism caracteristic unei țări cu un bun management.

Va urma în primul semestru al anului viitor Președenția Greciei, în care se dorește semnarea Tratatelor de Aderare în timpul Summit-ului de la Atena din aprilie 2003. Reamintim că precedentul caz a fost în 1995 când după o perioadă cuprinsă între 3 și 6 ani de negocieri, 3 țări au întregit familia europeană: Austria, Suedia și Finlanda.

În ultimele zile deși extinderea a fost subiectul de top al Agendei Europene, discuția despre România nu a mai fost o prioritate. Asupra țării noastre însă se menține acea țintă de a face parte din UE în anul 2007. Anticipând puțin, să încercăm să ne poziționăm în anul 2004. Să sperăm că România va închide toate cele 31 de capitole de negocieri sectoriale în timpul Președenției irlandeze (semestrul 1 din anul 2004) și va concluziona întregile negocieri în timpul Președenției olandeze (semestrul 2 din anul 2004). Într-un calendar favorabil Tratatul de Aderare al României la UE, ar putea fi semnat și supus ratificării în 2005-2006. Conform acestui scenariu, România ar putea deveni membră a Uniunii începând cu 1 ianuarie 2007.

În toată această strategie trebuie însă să includem și dinamica UE din perioada 2003-2006. Dezbaterile despre viitorul UE trec practic de jumătatea calendarului. Convenția Europeană, coordonată de Valéry Giscard d'Estaing, a prezentat primele concluzii în cadrul

Summit-ului de la Bruxelles. În iunie 2003 va fi prezentată varianta finală a documentului. Conform calendarului, se intenționează adoptarea de către liderii europeni a unei constituții europene în anul 2004.

Anul 2004 va aduce și un Parlament European lărgit. Alegerile europene din acel an vor avea loc simultan în 25 de țări, având puternice conotații istorice. România a venit însă cu o propunere primită cu interes de cercurile de la Bruxelles, aceea de a avea încă din anul 2004 parlamentari europeni, desigur doar cu statutul de observatori până la parafarea aderării efective din 2007. Conform Tratatului de la Nisa, proaspăt ratificat de toate țările europene, inclusiv de „rebela Irlandă”, se stabilește o cotă de 33 parlamentari români pentru Parlamentul European. Forțând puțin, putem avea deci în nici doi ani reprezentanți români în forul legislativ european.

Adevărul de Cluj, 26 noiembrie 2002

Migrarea către structura europeană

Clujeanul Dan Luca își desfășoară în prezent activitatea în capitala Europei. 5 ani în Bruxelles îi permit să abordeze direct prezenta integrare a României în sistemul european.

Uniunea Europeană și România la sfârșitul anului 2002. Perspective pentru 2003-2004

Reporter: Anul 2002 a reprezentat un „an plin” din punct de vedere european. Unde se află România în această dinamică europeană?

Dan Luca: Nu putem încă să concluzionăm acest an până la Summit-ul de la Copenhaga, din a doua săptămână a lunii decembrie. Până atunci putem să ne bazăm doar pe evenimentele desfășurate recent. În prezent, Europa se află în fața unei extinderi fără precedent de la 15 țări, la 25 de țări. Concluziile asupra viitorului Uniunii Europene încep să apară, Convenția Europeană prezentându-și deja primele concluzii. Referitor la România, așa cu sublinia ambasadorul Comănescu încă din iulie 2002: „Așteptăm la Summit-ul de la Copenhaga adoptarea road-mapului, precum și indicarea momentului aderării României la UE”. Raportul de țară al Comisiei din 9 octombrie 2002 a fost promițător, în dreptul României apărând cea dată mult visată de autoritățile românești: 2007 - România în UE. Recentul Summit de la Bruxelles, din 24-25 octombrie, a adus o nouă confirmare în această direcție.

Reporter: Anul 2003 pregătește extinderea din anul 2004. Care sunt totuși principalele evenimente europene și care sunt implicațiile pentru România?

Dan Luca: Anul viitor va debuta cu Președenția semestrială a Greciei, în care se dorește semnarea Tratatelor de Aderare cu cele 10 țări invitate în timpul Summit-ului de la Atena din aprilie 2003.

Convenția Europeană, coordonată de Valéry Giscard d'Estaing, a prezentat primele concluzii în cadrul Summit-ului de la Bruxelles. În iunie 2003 va fi prezentată varianta finală a documentului. Conform calendarului se intenționează adoptarea de către liderii europeni a unei constituții europene în anul 2004. Pentru România anul 2003 înseamnă muncă și negociere sectorială. Se dorește, conform calendarului, ca până în decembrie 2003 România să închidă provizoriu 26 capitole de negociere, iar până în iunie 2004, toate cele 31 de capitole. Acesta ar permite, atingerea obiectivului necesar aderării în ianuarie 2007.

Migrarea către centru

Reporter: De mai bine de 5 ani sunteți în Belgia. Se poate vorbi deja de o emigrare din România?

Dan Luca: Nu cred că este exact ceea ce doresc eu. Este drept că îmi desfășor activitatea în ultimii ani la Bruxelles, și poate mulți consideră de fapt o încercare de integrare într-o altă țară, Belgia, în acest caz. Este de fapt o „migrare către structura europeană”. Așa după cum știți, România își îndreaptă majoritatea acțiunilor externe către Europa, dar aderarea la Uniunea Europeană nu se va face înainte de anul 2007. Cum este normal, sectorul privat și non-guvernamental a fost mai rapid decât cel instituțional. Aceasta mi-a permis să fiu ales în Biroul Executiv European studentesc de la Bruxelles încă din 1997, iar din ianuarie 2001 îmi desfășor activitatea într-o companie de media focalizată pe afaceri europene.

Reporter: Există și alți români în Bruxelles care își desfășoară activitatea în mediul afacerilor europene?

Dan Luca: Există un grup care asigură deja integrarea României în structura europeană. Este ceea ce putem numi o „avangardă românească la Bruxelles”. Aceștia sunt în permanent contact cu România, dar și integrați perfect în „lumea de Bruxelles”, confirmând vocația europeană a României. Toate acestea pot fi confirmate de clujeanul Titus Poienariu, asistent de parlamentar european, timișoreanca Dana Spinant, Redactorul Șef Adjunct la

European Voice, ploieșteanca Lorena Ionița de la UNICE (Federația Patronatului European) sau ieșeanca Andrada Timofte de la Burson-Marsteller.

Conceptul Casei Europei localizat la Cluj-Napoca

Reporter: În prezent dețineți și funcția de Președinte al Casei Europei Cluj-Napoca. Ne puteți descrie stadiul actual al acestui proiect european?

Dan Luca: Implementarea cu succes în perioada 1993-1997 a conceptului de studenți europeni, prin localizarea perfectă a Asociației Studenților Europeni (AEGEE) la Cluj, mi-a dat curaj. Clujenii și ardelenii sunt oameni deschiși către Europa, dar am impresia că nu pot identifica o structură globală care să le permită abordarea reală a integrării europene. În ultimele analize făcute în cadrul Biroului Executiv al asociației, am ajuns la concluzia că anul 2003 trebuie să reprezinte un reper pentru activitatea viitoare. Intenționăm să organizăm, în primăvara anului viitor, un seminar la Cluj, care dorește să aducă o proiecție locală a integrării României în structurile europene. Cum poate Clujul să profite de extinderea UE? Care sunt principalii factori locali care trebuie implicați pe axul local-european? Prea mult se consideră în România integrarea europeană ca fiind rolul instituțiilor și, în special, a celor naționale. La acest proces își pot aduce aportul industria locală, sectorul non-guvernamental, presa, „academicul”. Trebuie să realizăm o comunitate clujeană activă, parte a mării piese europene. Avem actorii noștri care trebuie motivați, iar integrarea se va petrece ca ceva natural. Acestea sunt principalele direcții după care dorim să ne desfășurăm activitatea anul viitor în cadrul Casei Europei Cluj-Napoca.

Adevărul de Cluj, 21 decembrie 2002

Ce urmează după Copenhaga?

Anul 2002 a fost un an bun din punct de vedere al integrării euro-atlantice, România atingându-și obiectivele pe ambele fronturi.

Există însă și în anul 2003 momente importante care pot accelera sau derapa, în special, construcția europeană. Grecia va deține Președinția Uniunii Europene pentru primul semestrul al anului 2003, precedentele președinții avându-le în anii 1983, 1988, 1994. Prioritățile grecilor sunt extinderea UE, concluziile Convenției Europene și problemele din Orientul Mijlociu. Referindu-ne la extinderea UE, Grecia dorește să respecte calendarul integrării pentru cele 10 țări, urmând ca, în 16 aprilie 2003, la Atena, să aibă loc semnarea Tratatului de aderare.

Convenția Europeană, coordonată de Valéry Giscard d'Estaing, a supus atenției primele concluzii în cadrul Summit-ului de la Copenhaga. În iunie 2003 va fi prezentată varianta finală a documentului. Conform calendarului se intenționează adoptarea de către liderii europeni a unei constituții europene în anul 2004.

România are de parcurs drumul lung al negocierilor sectoriale și în anul 2003, sperând să închidă provizoriu majoritatea capitolelor care contribuie la consolidarea mecanismelor economiei de piață funcționale.

Ceea ce însă nu se vede din România, sunt candidaturile surpriză care se arată la orizont. În cadrul unei conferințe susținută la Bruxelles în prima săptămână a lunii decembrie 2002, Neven Mimica, Ministrul Integrării Europene din Croația a declarat că: "În prezent Croația se pregătește să își depună candidatura pentru intrarea în UE, iar acest lucru se va întâmpla oficial încă din primăvara anului 2003, urmând ca data țintă de aderarea să fie... 2007". Chiar s-a

făcut precizarea: "Croația dorește să adere la UE în același timp cu România și Bulgaria". Și poate Macedonia dorește același lucru.

Nu vreau să dramatizez o situație care nici măcar nu este dramatică, ci doar să atenționez pe cei care considera jocurile făcute deja la Copenhaga. Drumul negocierilor este încă anevoios, și trebuie să ne menținem în formă până cel puțin în 1 iulie 2004, când sperăm să închidem toate capitolele.

2003**Adevărul de Cluj, 21 ianuarie 2003****2003 – an de tranziție la Bruxelles**

Sfârșitul de an, dar și luna ianuarie, sunt prilejuri de întâlniri în care se prezintă bilanșurile publice și de cele mai multe ori se declară care sunt prioritățile anului respectiv. Bruxelles, această nouă Romă, este locul unde se fac declarații mari, care au rezonanța așteptată.

Am avut ocazia să asist acum câteva zile la recepția de An Nou a Confederației Industriale a Olandei. Deși sediul central al federației este la Haga, de data acesta președintele a considerat oportună ca lansarea oficială să se desfășoare în capitala Europei. S-a subliniat clar că oamenii de afaceri europeni în general, și cei olandezi în particular, sunt în favoarea extinderii Uniunii Europene. „Suntem aici în Bruxelles, pentru a da un mesaj clar că în acest moment nu putem concepe afacerile fără a lua în considerare dimensiunea europeană a legislației și a impactului”, sublinia Niek Jan van Kesteren.

Dar ce mi s-a părut de amintit a fost de cadrul acestei manifestări, în care au fost prezenți comisarul olandez Bolkestein, ambasadorul olandez la UE, parlamentarii europeni ai Olandei și consultanții olandezi care își desfășoară activitatea la Bruxelles. Nu au fost uitați să fie invitați la recepție nici reprezentanții sindicali, chiar dacă ei sunt „cei mai mari inamici” ai oamenilor de afaceri.

Este necesar ca o țară să își utilizeze lobby-ul național în împrejurări europene. Este foarte important să dispunem și noi, ca români, de astfel de evenimente, chiar dacă mai este ceva timp până la integrarea României în Uniunea Europeană. De abia aștept să particip, bineînțeles după 2007, la o recepție în care președintele Federației Oamenilor de Afaceri Români, lansează un apel real la Bruxelles, în fața unei audiențe din care fac parte comisarul european al României,

câțiva din cei 33 de euro-parlamentari români, ambasadorul român la UE, dar și consultanții români din Bruxelles sau reprezentanții sindicatelor.

Până atunci însă, ne așteaptă un an 2003, în care, așa cum zicea Romano Prodi, pregătim anul 2004, an în care vor exista alegeri parlamentare europene, se vor integra 10 state noi în Uniunea Europeană și va fi desemnată componența noii Comisii Europene. Din aceste motive prioritățile actuale la Bruxelles sunt pregătirea extinderii, definirea clară a arhitecturii instituționale europene, precum și reevaluarea relațiilor cu vecinii UE, în perspectiva unei Europe extinse la 25, și apoi la 27.

Adevărul de Cluj, 1 februarie 2003

Romano Prodi și Pat Cox privesc cu multă simpatie România

În calitate de corespondent de presă acreditat la instituțiile europene de la Bruxelles, am avut plăcerea să asist la recepțiile de început de an organizate de către Comisia Europeană și Parlamentul European.

La mijlocul lunii ianuarie, într-o ambianță de cocktail, aproximativ 300 de ziaristi au avut prilejul să discute direct cu Romano Prodi, Președintele Comisiei Europene. M-am bucurat să fiu alături de colegii de la TVR și Radio România Actualități, în discuția avută cu înaltul reprezentant al Comisiei. Domnul Prodi și-a amintit cu mare plăcere vizita sa din România: „am inaugurat la București, în Piața Romană, statuia Lupei Capitolina. M-am simțit ca și acasă în România”.

Acum câteva zile, a fost rândul lui Pat Cox, Președintele Parlamentului European, să invite presa acreditată, dar și corpul diplomatic de la Bruxelles, la o recepție în incinta instituției pe care o conduce. Vizibil marcat de actuala situație mondială, prilejuită în special de criza irakiană, Cox a menționat că este momentul când Europa are ceva de spus, pentru a vedea care este posibilitatea în a evita conflictul armat. Câteva minute, am avut prilejul sa-l abordez pe domnul Cox, acesta fiind încântat că reprezentanții României își fac simțită prezența la Bruxelles. „Este deosebit de important ca românii să fie prezenți în inima Europei, pentru a putea comunica cetățenilor ce dorim noi să construim aici. Doar înțelegând Bruxelles-ul, putem să avem o imagine globală asupra Europei Unite,” a menționat Pat Cox, în exclusivitate pentru Adevărul de Cluj.

În această primăvară va avea loc inaugurarea noului sediu al Misiunii României la Bruxelles. Așa cum a precizat domnul

ambasador Comănescu, „negocierile au o parte tehnică deosebit de profundă. Având o echipă puternică la Bruxelles, capabilă să utilizeze o infrastructură competitivă, vom ajuta întregul proces de aderare al Românie la Uniunea Europeană”.

Adevărul de Cluj, 18 februarie 2003

Extinderea Băncii Europene de Investiții

Extinderea Uniunii Europene, anunțată în decembrie 2002 la Copenhaga, are implicații și asupra sistemului financiar european. Banca Europeană de Investiții, creată în urma Tratatului de la Roma din 1958, se pregătește și ea de extindere. O extindere de la 15 la 25, urmând procesul general impus instituțiilor europene.

Este deja tradițională întâlnirea din februarie de la Bruxelles a domnului Wolfgang Roth, Vicepreședinte BEI, responsabil cu activitățile în țările candidate, cu ziariștii din aceste țări, acreditați la instituțiile europene. Într-un cadru intim, în care doar 15 ziariști au avut acces, s-au prezentat cifre brute, dar în special s-a discutat deschis despre realitate. „Și pentru anul acesta, prioritățile băncii vor fi investițiile în infrastructură, în transport și în sistemul energetic. Fără o infrastructură solidă, este greu să putem vorbi despre ceva durabil”, menționa domnul Roth.

Emanuel Marcovic, croat de origine, Directorul Departamentului țări Candidate, a explicat deschiderea băncii față de est, „suntem încântați că vom avea numeroși colegi din aceste țări în anii viitori.”

Nu voi aminti, proiectele importante ale băncii, precum finanțarea liniei 4 de metrou din Budapesta, sau autostrăzile poloneze, ci voi prelua mesajul-apel al vicepreședintelui: „Vă rog să comunicați țărilor din care veniți că BEI este foarte deschisă pentru a investi în proiecte durabile. Vrem să ajutăm real, iar dacă reușim să implicăm sistemul privat în aceste investiții este cu atât mai bine. Credem în investiții străine directe și vom încerca să susținem orice inițiativă în această direcție.”

Discuțiile au alunecat de multe ori către subiecte legate de

agenda internațională, precum posibilul război din Irak. „Un război ar congestiona și mai mult sistemul financiar european, care nu cred că va aduce prea multă prosperitate zonei Europei Centrale”, încerca să sugereze Înaltul Responsabil, dar nu cred că prea mulți au urechi să asculte un astfel de discurs.

Păreră expertilor...

Pentru a avea o imagine completă asupra procesului de integrare a României la Uniunea Europeană, precum și pentru a vizualiza rolul comunicării directe de la Bruxelles, ne-am adresat specialiștilor din domeniul afacerilor europene.

Vasile Pușcaș,
Negociatorul Șef al României la Uniunea Europeană
“Rolul presei în procesul aderării României la
Uniunea Europeană”

În epoca Internet-ului și a globalizării comunicațiilor, acțiunile oamenilor și ale diferitelor grupuri depind din ce în ce mai mult de comunicare, atât pentru interconectare, pentru transmiterea unor mesaje, cât și pentru informare și chiar analiza realistă a fenomenelor internaționale, la nivelul factualității și procesualității.

Prin prisma funcționalismului structural, comunicarea de masă reprezintă unul dintre aspectele evolutive ale societății, producând o tot mai evidentă interdependență între sistemul social și individ, rezultatele fiind influențare și schimbare de comportament reciprocă, pluralism paradigmatic și circumscriere sistemică. De-a lungul timpului, mijloacele de comunicare în masă au evoluat în paralel cu dezvoltarea societății, ajungându-se la metode tot mai sofisticate de comunicare și informare.

Efectul mass-media asupra indivizilor îl putem recepta atât prin analiza teoriilor comunicării de masă, cât și la nivel empiric. Considerăm că mass-media are o influență selectivă asupra indivizilor, atât din punct de vedere al atenției, al percepției, reamintirii mesajelor, dar și al determinării comportamentului acțional și reacțional. Mesajele transmise de către mass-media sunt receptate prin prisma

preferințelor, atitudinilor, a nevoilor și valorilor individuale, diferențiat și în funcție de categoriile sociale din care face parte publicul țintă. Există teorii ale comunicării de masă care pun accentul pe influența mass-media exercitată prin intermediul unor multiplicatori de opinie, dar aceste teze nu fac, în ultimă instanță, decât să demonstreze influența mijloacelor de comunicare în masă asupra societății contemporane.

Comunicarea prin intermediul mass-media este vitală și în procesul politicii internaționale, îndeplinind, așa cum spunea Patrick O’Hefferman, funcția de sursă de informare rapidă, obiectivă, necesară în procesul de luare a deciziilor, funcția de stabilire a agendei mediului politic, de procură sau de semnal diplomatic.

Din punct de vedere al comunicării politice, mass-media intervine frecvent în procesul decizional, intervenționism de la care nu face excepție nici procesul de negociere a aderării la UE. Negocierile de aderare sunt un proces complex, care vizează armonizarea și fuziunea intereselor statelor candidate și ale Uniunii Europene. Aceasta este și viziunea noastră. În acest sens, un rol deosebit de important în cadrul negocierilor revine comunicării, direcționată spre mai mulți receptori: Comisia Europeană și statele membre, cetățenii din România și Uniunea Europeană, diferite grupuri ale societății civile din România și UE.

Din anul 2001, ne concentrăm în mod deosebit asupra comunicării cu cetățenii români și cu cei din statele membre, cu diferitele grupuri de interes, cu societatea civilă. În România, procentul de susținători ai aderării la UE este unul dintre cele mai ridicate din regiune. Pentru a avea însă rezultate pozitive în negocierile cu Uniunea Europeană, din punct de vedere al armonizării interesului național al României cu interesul Uniunii Europene, dorim ca românii să fie euro-realiști, să cunoască și să decidă în cunoștință de cauză în ceea ce privește aderarea țării la Uniunea Europeană.

Considerăm că un mijloc extrem de eficient pentru atingerea acestui scop este o cooperare extinsă cu mass-media, definită în strategia de comunicare privind aderarea la Uniunea Europeană, atât

ca un grup țintă al campaniei de comunicare, cât și ca grup de sprijin. Sondajele de opinie au demonstrat că, în România, cetățenii își iau cea mai mare parte a informațiilor prin intermediul mijloacelor de comunicare în masă. Colaborarea cu mass-media continuă procesul de comunicare desfășurat până în prezent, realizându-se pe baze obiective, de transparență totală, prin furnizarea permanentă de informații.

Comunicarea de masă este cel mai eficient mijloc de a atinge grupurile țintă ale societății românești: agricultori, muncitori, studenți, elevi, funcționari din administrația publică, consumatori etc., prin programe diferențiate în zone orare, de distribuție pe canale de comunicare etc., în funcție de expunerea, receptarea mesajelor, acțiunea și reacția publicurilor. Influența indirectă și expunerea selectivă la acțiunea mijloacelor de informare în masă pot contribui la transmiterea mesajelor cheie prin intermediul multiplicatorilor de opinie, acestora revenindu-le un rol din ce în ce mai important. Scopul comunicării nu este numai de a transmite informații, ci și de a primi un feed-back din partea grupurilor țintă vizate. Dorim ca publicurile pasive să se transforme în publicuri active, astfel încât toți cetățenii, ca entitate și identitate, să participe la procesul de aplicare a politicilor europene, la aderarea României la Uniunea Europeană

Mass-media centrală, dar și cea locală, pot răspunde diferențiat necesității de informare a cetățenilor, a diferitelor grupuri economico-sociale. Mesajele transmise pot explica, astfel, mult mai eficient, efectele antrenate de procesul de modernizare a societății, de aplicare a acquis-ului comunitar la nivel central, dar mai ales local.

Trebuie însă să avem în vedere că o comunicare eficientă, care să implice activ cetățenii și societatea civilă se poate realiza numai prin intermediul mijloacelor de comunicare în masă specializate, cu cunoștințe temeinice privind mecanismele decizionale și instituțiile din Uniunea Europeană. Interesul în acest sens este dublu: atât din partea autorităților, a Comisiei Europene, cât și a principalelor trusturi mass-media și, în ultimă instanță, a publicului. Pentru atingerea acestui obiectiv, cele mai eficiente mijloace includ organizarea de training-uri de specializare pentru jurnaliști în instituții

ale Uniunii Europene, în cadrul unor organizații profesionale ale jurnaliștilor din Uniune etc.

Contactul dintre jurnaliștii români și cei străini, informarea permanentă acestora din urmă privind măsurile luate de România pentru accelerarea procesului de aderare la Uniunea Europeană poate produce o vizibilizare a României în rândul cetățenilor și al factorilor de decizie din Uniunea Europeană. Efectele pozitive rezultate pot influența în mod benefic negocierile și procesul de aderare a României la UE.

Mass-media a fost și până acum unul dintre cei mai importanți parteneri și critici ai guvernării, unul dintre pilonii democrației. Dorim să extindem în continuare cooperarea cu presa, fie că aceasta are o atitudine pozitivă, fie critică, pentru că cetățenii României și ai Uniunii Europene trebuie să fie bine informați asupra implicațiilor procesului de aderarea României la Uniunea Europeană. Un cetățean informat și activ este un câștig pentru democrație, iar mijloacele de comunicare în masă pot contribui în mod semnificativ la creșterea informării și dorinței de comunicare în rândul populației.

Aderarea României la Uniunea Europeană se realizează prin procesul de modernizarea internă a României. Spațiul european, multicultural, este unul în care se realizează o comunicare permanentă pentru coagularea intereselor și stabilirea unor poziții unitare. În acest context, comunicarea constituie interfața care ajută ca cetățenii României să internalizeze valorile și tiparele comportamentale ale Uniunii Europene, devenind cetățeni europeni.

Lazăr Comănescu,
Șeful Misiunii României la Uniunea Europeană
(Bruxelles)
„Importanța presei acreditate la Bruxelles”

Pentru statele candidate, procesul de integrare europeană, incluzând atât drumul, uneori deloc facil, al pregătirii pentru aderarea la UE, cât și asumarea cu succes a rolului de actor cu drepturi depline în scenariul al cărui debut a avut loc acum aproape jumătate de secol, reprezintă un proces de o complexitate unică. Acesta atinge, uneori într-un mod subtil, toate sferele guvernării și, implicit, ale vieții cetățeanului de rând. La nivelul UE, parcurgem, în prezent, o perioadă de modelare și consolidare a temelii construcției europene, în vederea unei mai bune adaptări a acesteia la provocările interne și externe de la începutul acestui nou mileniu. Trăim o perioadă istorică în care Convenția Europeană, chemată să răspundă unor cerințe de adaptare a instituțiilor în sensul creșterii legitimității lor democratice, a transparenței și eficacității acestora, intră în faza finală a lucrărilor sale, respectiv de redactare a proiectului de tratat constituțional al UE.

Informarea publicului larg asupra motivelor ce stau la baza schimbărilor preconizate, asupra conținutului acestora, precum și cu privire la beneficiile previzibile pentru familia europeană în ansamblu și pentru fiecare individ în parte, rezultă nu doar din deziderate, uneori considerate poate mai abstracte, precum transparență sau legitimitate democratică, ci și din nevoia practică și imediată ca deciziile luate și mecanismele în vigoare să fie acceptate de cei vizați, deci aplicabile în practică.

Pentru ca Uniunea să-și urmeze cursul firesc, înțelegând prin aceasta continuarea integrării în domeniile unde acțiunea în comun este mai eficientă, aceasta trebuie să fie înțeleasă și acceptată de cei care, într-o societate democratică, au ultimul cuvânt: cetățenii. Tot mai multe voci reclamă necesitatea creșterii apropierii dintre cetățean

și instituțiile UE, între beneficiarul direct al construcției europene și deciziile luate la Bruxelles. Aceasta apropiere devine cu atât mai necesară dar, în același timp, mai dificil de realizat, în contextul creșterii fără precedent a numărului domeniilor în care acțiunea la nivel comunitar își face simțită prezența, a profunzimii și implicațiilor acesteia, precum și în contextul multiplicării actorilor angrenați în procesul decizional al UE.

În aceste condiții, mass-media internă în general, și cea acreditată la Bruxelles în particular, are, fără îndoială, un rol esențial de jucat. Sprijinul considerabil în rândul populațiilor statelor candidate în favoarea aderării la UE are, în mare parte, o bază intuitivă. Astfel, deși potrivit ultimelor sondaje 78% din populația României sprijină aderarea la UE, iar 75% înclină să aibă încredere în UE, 47% recunosc că posedă puține cunoștințe despre UE sau procesul de aderare. Situații apropiate se regăsesc în majoritatea celorlalte state candidate.

Totodată, nu trebuie uitat faptul că opinia publică din actualii și viitorii membri UE va juca un rol decisiv în fazele finale ale procesului de extindere. Apare, astfel, cu atât mai indispensabilă informare, într-un mod constant, riguros și totodată accesibil, în legătura cu mecanismele și procesele evolutive din cadrul UE, cât și în privința rațiunilor, consecințelor și stadiului actual al procesului de extindere. Direcția fluxului informațional trebuie să vizeze atât publicul larg cât și grupuri țintă specifice.

Nevoia de informare în privința procesului de extindere, deși larg recunoscută încă de la începutul procesului, a fost abordată mai sistematic, la nivelul UE, prin Strategia de comunicare propusă de Comisia Europeană în mai 2000. Aceasta are drept obiectiv prezentarea și explicarea opiniei publice din actualele și viitoarele state membre argumentele în spatele celei mai substanțiale și ambițioase extinderi din istoria UE, precum și consecințele previzibile ale acesteia.

În plan intern, România parcurge un proces de transformări profunde, a căror țintă este statutul de membru UE. Acest obiectiv nu

reprezintă, însă, un scop în sine, ci este parte a unei strategii mai ample, de modernizare a întregii societăți românești, de asigurare a securității sale în sens larg, de oferire a condițiilor pentru dezvoltarea sa, în continuare, în sânul unui club reprezentând unul din principalele centre de greutate ale vieții internaționale. Rolul mediei în prezentarea mizei și facilitarea înțelegerii pașilor ce rămân încă de parcurs în vederea atingerii acestui obiectiv fundamental al României nu poate fi îndeajuns subliniat.

Conștientizarea largă, în rândul electoratului, a ceea ce reprezintă, în prezent, Uniunea Europeană poate influența, în mod pozitiv, capacitatea de a întreprinde și transpune cu succes măsuri indispensabile integrării depline în sistemul UE de valori, reguli, drepturi și obligații. Corelarea așteptărilor cu realitățile jocului comunitar, cu beneficiile și constrângerile inerente, contribuie la consolidarea capacității reprezentanților statului membru de a-și juca cu succes rolul, odată trecut pragul statutului de membru. După acest moment, contrar a ceea ce s-ar putea crede la prima vedere, rolul și importanța presei naționale, în particular al celei acreditate la Bruxelles, nu se va diminua, ci dimpotrivă.

Se poate argumenta că sarcina unui guvern de a reprezenta interesele naționale în cadrul mecanismelor comunitare ar fi facilitată de gradul de cunoaștere și înțelegere a actualității europene de către cei față de care guvernul respectiv este răspunzător: într-o democrație, Parlamentul și proprii cetățeni.

Agenda, grupurile de interese, mecanismul decizional, prioritățile reprezentanților în cadrul diferitelor Consilii Ministeriale și negocierile ce au loc, în acest cadru, cu o frecvență aproape zilnică, procesul legislativ, rolul Parlamentului European, precum și al celorlalți actori interesați, sunt toate elemente a căror diseminare permit o mai bună înțelegere a fenomenului comunitar și, implicit, o mai bună pregătire pentru promovarea propriilor interese. Rolul complementar canalelor oficiale al reprezentanților media acreditați în centrul de greutate al afacerilor europene, este în această privință, de necontestat. Este de aceea, și cu atât mai mult, important să existe la Bruxelles o cât mai puternică reprezentare și a presei românești.

Un sfârșit este un început...

Acum vreo zece ani, eram departe de a scrie un text legat de procesul integrării României la Uniunea Europeană. Chiar și primele articole publicate în anul 1997, și chiar 1998, nu anunțau finalizarea unui proiect pe această temă. Acum, în primăvara anului 2003, când 75 de articole, formează, împreună cu contribuțiile experților, o carte, este un moment de analiză.

Va exista o continuare a acestei cărți, cuprinzând perioada 2003-2007? Să fiu sincer m-aș bucura enorm ca în primăvara anului 2007, să pot lansa o carte în care voi reuni alte articole publicate în presa locală clujeană. Ar fi superb ca încă din introducere să scriu: „Ne aflăm acum în primăvara anului 2007. De câteva luni România este membru deplin al Uniunii Europene.” M-aș bucura și mai mult dacă paragrafe precum „calitatea vieții în România a crescut simțitor în ultimii ani, ceea ce denotă o bună putere de absorbție a fondurilor comunitare, o reală motivare în a face din România o țară respectată în Comunitate” vor fi inserate în articole.

Dar până atunci, voi continua să scriu articole către Adevărul de Cluj, mă voi bucura de fiecare dată când acestea se vor publica, și voi fi fericit când CLUJENII, care vom citi cele transmise de mine, de la Bruxelles, vom înțelege că întreaga construcție europeană, în care este absorbită și România, este pentru ca ei să o ducă mai bine.

Dan LUCA
Bruxelles
9 aprilie 2003

Cuprins

1997

Adevărul de Cluj, 21 iunie 1997	
Forța diasporei	10
Curierul, 23 iunie 1997	
Cetățean european	11
Adevărul de Cluj, 28 iunie 1997	
Încrederea în tineret	12
Curierul, 30 iunie 1997	
Frumusețea mitingurilor din Vest	13
Curierul, 7 iulie 1997	
Euroregion - o inițiativă interesantă și bine de urmat	14
Adevărul de Cluj, 11 iulie 1997	
Pericolul intermediarilor	15
Adevărul de Cluj, 15 iulie 1997	
Fiecare țară cu cerșetorii săi	17
Adevărul de Cluj, 23 iulie 1997	
Ziua Națională a Belgiei	19
Adevărul de Cluj, 14 august 1997	
Dan LUCA: „În Bruxelles, lucrez de la 8 dimineața la ora 1 noaptea”	20
Adevărul de Cluj, 8 octombrie 1997	
Cluj-Napoca - oraș deosebit de important în actuala Europă	22
Curierul, 27 octombrie 1997	
Realitatea relativă	23

1998

Curierul, 12 ianuarie 1998	
Integrarea euro-atlantică... doar la televizor	24
Curierul, 26 ianuarie 1998	
Sugestii la „Un plan de acțiune pentru o Europă unită”	26
Curierul, 2 februarie 1998	
Domnilor politicieni, istoria vă așteaptă!	28
Adevărul de Cluj, 13 februarie 1998	
Rolul organizațiilor non-guvernamentale în România	30

Știrea, 16 februarie 1998	
Descoperirea Europei. România în 5 cuvinte?!	32
Curierul, 16 martie 1998	
România anului 2020	34
Curierul, 23 martie 1998	
Tăcerea care vorbește - Sindromul Luxemburg	36
Curierul, 13 aprilie 1998	
Toleranță românească într-o Europă tolerantă	37
Știrea, 20 mai 1998	
Europa cunoaște corupția din România	39
Știrea, 26 august 1998	
Bulgaria în fața României?	41
Adevărul de Cluj, 7 octombrie 1998	
Politicienii români ar trebui să-și întoarcă privirea spre tinerii care năzuiesc să fie europeni . . .	43
1999	
Adevărul de Cluj, 27 decembrie 1999	
Rezidența în care locuiește Romano Prodi, președintele Comisiei Europene, este condusă de o clujeancă	46
2000	
Adevărul de Cluj, 6 ianuarie 2000	
Jacques Delors apreciază încrederea românilor în „visul european“. Reunificarea Europei: Misiunea noastră istorică.	48
Adevărul de Cluj, 15 ianuarie 2000	
Europa are nevoie de 159 milioane de emigranți până în anul 2025	50
Adevărul de Cluj, 21 ianuarie 2000	
Cine integrează România în Uniunea Europeană? . . .	52
Adevărul de Cluj, 24 ianuarie 2000	
Parlamentar european la... 21 de ani!!!	54
Adevărul de Cluj, 28 ianuarie 2000	
Romano Prodi anunță publicarea corespondenței sale pe Internet	55

Adevărul de Cluj, 29 aprilie 2000	
Atenți la campania pentru alegerile locale	56
Adevărul de Cluj, 9 mai 2000	
50 de ani pentru Europa	58
Adevărul de Cluj, 10 mai 2000	
Cine susține România pentru a intra în Uniunea Europeană?	60
Adevărul de Cluj, 15 mai 2000	
Negocieri europene și lătratul câinilor de capitală . . .	62
Adevărul de Cluj, 17 mai 2000	
Este nevoie să prezentăm cetățenilor fapte și realități!	63
Adevărul de Cluj, 28 iunie 2000	
Dan LUCA: “În cadrul unui proces de evaluare complex, Facultatea de Studii Europene din Cluj-Napoca a fost desemnată de către Comisia Europeană ca Centru de Studii Europene în domeniul Justiției și Afacerilor Interne”	65
Adevărul de Cluj, 30 iunie 2000	
Negocierile de aderare durează, de regulă, câțiva ani și se finalizează cu un tratat de aderare.	68
Adevărul de Cluj, 14 iulie 2000	
Conform Comisiei Europene, zilnic 10 000 de persoane depun activități de “lobby” în Bruxelles . . .	70
Adevărul de Cluj, 1 septembrie 2000	
Se aplică în România principiul subsidiarității?	71
Adevărul de Cluj, 9 septembrie 2000	
Ne plac sau nu simbolurile europene?	72
Adevărul de Cluj, 16 septembrie 2000	
Europa perfectă sau jocul cu suma zero?	74
Adevărul de Cluj, 5 noiembrie 2000	
Politica europeană prin prisma campaniei electorale.	76
Adevărul de Cluj, 15 noiembrie 2000	
Prezent la Sorbona, Dan LUCA declara: “Este necesar să se înțeleagă contextul educațional al Europei secolului al XXI-lea”	78

2001

Adevărul de Cluj, 30 ianuarie 2001	
Între teoria românească și practica europeană.	82
Adevărul de Cluj, 16 februarie 2001	
Crește calitatea vieții în România?	84
Adevărul de Cluj, 18 februarie 2001	
145 milioane de euro pe an pentru extinderea Parlamentului European	86
Adevărul de Cluj, 8 martie 2001	
Românii din Bruxelles și România profundă	88
Adevărul de Cluj, 4 aprilie 2001	
Este pregătită Uniunea Europeană pentru extindere?	90
Adevărul de Cluj, 18 aprilie 2001	
Dan LUCA - O persoană, două sisteme...	92
Adevărul de Cluj, 28 aprilie 2001	
Comisia Europeană invită România la o dezbatere despre viitorul Uniunii Europene	95
Adevărul de Cluj, 12 mai 2001	
Bruxelles-Europa sau Bruxelles-Belgia?	97
Adevărul de Cluj, 6 iunie 2001	
Evitarea „mesajului politic zero”	99
Adevărul de Cluj, 29 iunie 2001	
România la Bruxelles: Unde suntem și ce este de făcut?	101
Adevărul de Cluj, 28 iulie 2001	
Diana Filip, președintele AEGEE-Cluj-Napoca: „Clujul este pe locul 4 în Europa în cadrul mișcării europene studențești”	103
Adevărul de Cluj, 2 august 2001	
Guvernul trebuie să colaboreze cu Parlamentul pentru o integrare europeană reală.	106
Adevărul de Cluj, 9 august 2001	
Comunicarea cu cetățenii: prioritate a instituțiilor europene	107
Adevărul de Cluj, 23 octombrie 2001	
Dorința de Europa, într-o Europă speriată	109

Adevărul de Cluj, 8 noiembrie 2001	
Dimensiunea europeană a Transilvaniei	110
Adevărul de Cluj, 22 noiembrie 2001	
Un român la Bruxelles	112
Adevărul de Cluj, 3 decembrie 2001	
Ziua Națională a României sărbătorită în capitala Europei	115

2002

Adevărul de Cluj, 9 ianuarie 2002	
Integrați sau neintegrați?	116
Adevărul de Cluj, 31 ianuarie 2002	
Rolul educației în construcția europeană.	118
Adevărul de Cluj, 28 februarie 2002	
Păreră României contează	121
Adevărul de Cluj, 21 martie 2002	
Români integrați în Comunitatea „actorilor europeni”	123
Adevărul de Cluj, 4 aprilie 2002	
Europa se pregătește deja pentru anul 2004.	124
Adevărul de Cluj, 7 mai 2002	
Bruxelles – Cluj – Bruxelles.	127
Adevărul de Cluj, 30 mai 2002	
Apropierea celor două sisteme	129
Adevărul de Cluj, 22 iunie 2002	
Euro-parlamentari români în 2004?	131
Adevărul de Cluj, 9 iulie 2002	
Despre importanța anului 2002 pentru România	133
Adevărul de Cluj, 3 august 2002	
Bruxelles-ul vorbește cu Bruxelles-ul.	136
Adevărul de Cluj, 15 octombrie 2002	
Nisa, Irlanda și extinderea Uniunii Europene.	138
Adevărul de Cluj, 8 noiembrie 2002	
Calendarul real al aderării României la UE.	140
Adevărul de Cluj, 26 noiembrie 2002	
Migrarea către structura europeană	142

Adevărul de Cluj, 21 decembrie 2002	
Ce urmează după Copenhaga?	145

2003

Adevărul de Cluj, 21 ianuarie 2003	
2003 – an de tranziție la Bruxelles	147
Adevărul de Cluj, 1 februarie 2003	
Romano Prodi și Pat Cox privesc cu multă simpatie România.	149
Adevărul de Cluj, 18 februarie 2003	
Extinderea Băncii Europene de Investiții	151
Păreră expertilor...	153
Vasile Pușcaș, Negociatorul Șef al României la Uniunea Europeană“ Rolul presei în procesul aderării României la Uniunea Europeană”	153
Lazăr Comănescu, Șeful Misiunii României la Uniunea Europeană (Bruxelles) „Importanța presei acreditate la Bruxelles”	157
Un sfârșit este un început...	160

